

НИНА Е. ГРЪОНТВЕДТ

НЕЦІЛОВАНА

Абсолютно

ВСЛ

НИНА Е. ГРЪОНТВЕДТ

*

*

Абсолютно

НЕ

*

*

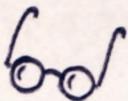

ЦІЛОВАНА

*

*

*

ВСЛ

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

ISBN 978-617-679-137-9

9 786176 791379 >

www.starylev.com.ua

*

*

До міста і до школи

Плями снігу, які залишилися після зими

Тут мешкає Гелле і Стіан і решта

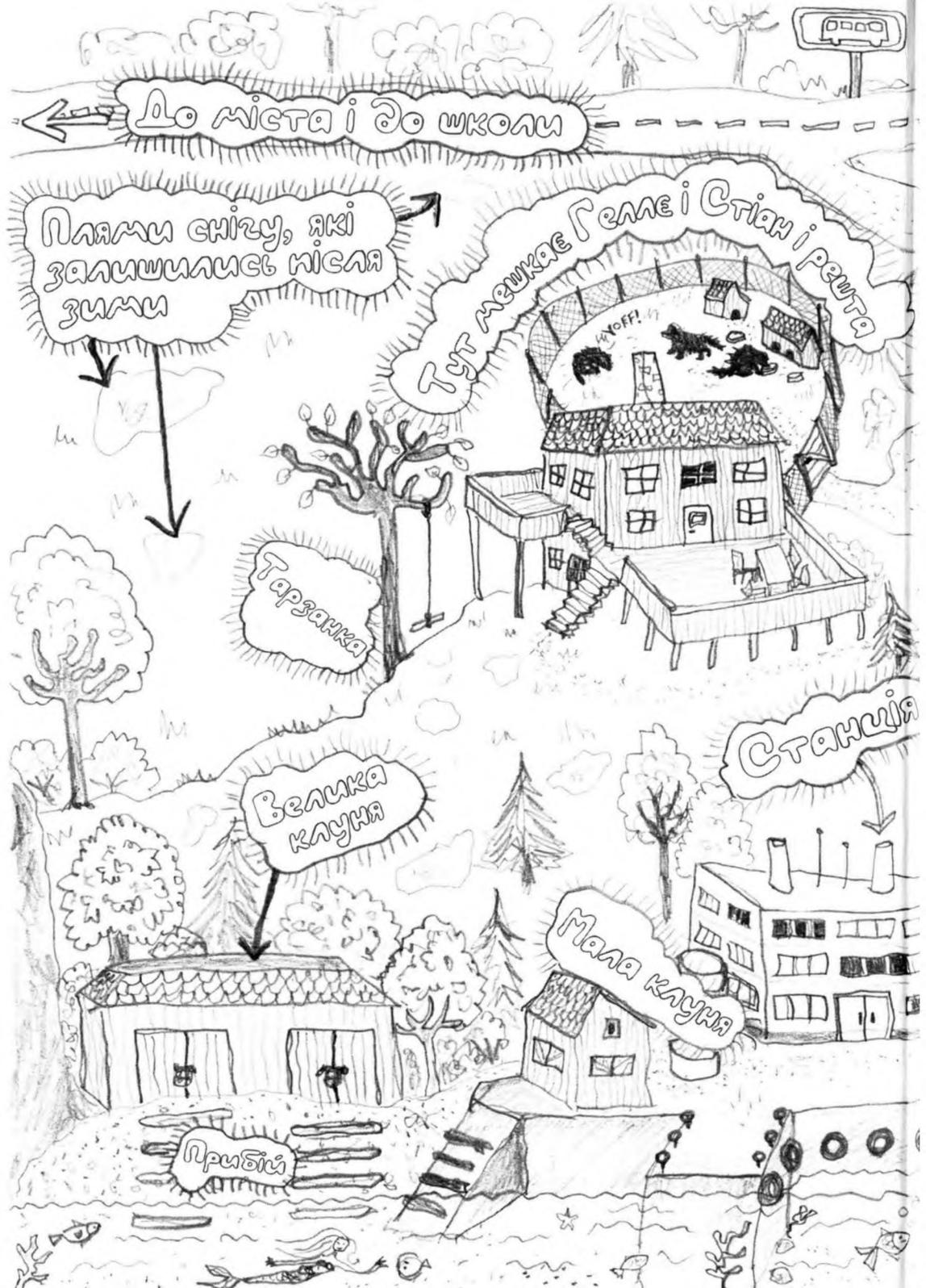
Тарзанка

Велика клуна

Станція

Мала клуна

Прийбій

До Великого Лісу і до Високого Вербу

Головне шосе

До порому

Мавпиче дерево

Маленький лісочок

Кроклей в

Платформа

Зелений Дім

Тут мешкаємо ми

Р'юрд

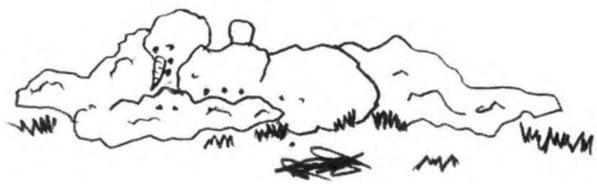

Абсолютно

НЕ

ЦІЛОВАНА

**NB: Це вам НЕ якась там
слинява любовна історійка!!!**

ББК 84(4НОР)
УДК 82-3
Г91

Ніна Елізабет Грьонтведт

Г91 Абсолютно нецілована [Текст] : повість / Ніна Е. Грьонтведт; переклад з нор. Наталі Іваничук. – Львів : Видавництво Старого Лева, 2015. – 320 с.

ISBN 978-617-679-137-9

«Абсолютна нецілована» – друга книжка норвезької письменниці Ніни Елізабет Грьонтведт, написана у формі щоденника дівчинки-підлітка, який авторка сама й проілюструвала. Героїня Уда Андреа Стоккгейм – вже знайома українським читачам за книгою «Привіт, це я!» – знову пише про себе, свою найближчу подругу Гелле, молодшу сестричку Ерле, тата й маму, шкільних друзів. І... про свої перші закоханості. Словом, про всі-всі найпотаємніші таємниці, про які можна писати в чудовому новенькому записнику-щоденнику, який замикається на ключик.

ББК 84(4НОР)
УДК 82-3

*Переклад здійснено
за фінансової підтримки NORLA*

ISBN 978-617-679-137-9 (укр.)
ISBN 978-82-530-3547-5 (нор.)

The original title: Absolutt ukysa
© 2012, Imprintforlaget AS

© Ніна Е. Грьонтведт, текст, ілюстрації, 2012
© Наталя Іваничук, переклад, 2015
© Мар'яна Савка, літературне
опрацювання віршів, 2015
© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2015
© Анастасія Стефурак, обкладинка, 2015

Усі права застережено

НІНА Е. ГРЬОНТВЕДТ

Абсолютно

НЕ

цілована

Переклад
з норвезької
Наталі Іваничук

40 20

**NB: Це вам НЕ якась там
слинява любовна історійка!!!**

Видавництво **С**тарого **Л**ева
Львів – 2015

НОВА ВЕСНА,
НОВИЙ ПОЧАТОК,
НОВІ МОЖЛИВОСТІ

(І я ЛЮБЛЮ життя!)

ПРИВІТ,

це знову я!

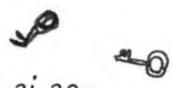

Дорогий щоденнику,

Еге ж, це знову я – Уда Андреа Стоккгейм! Я завела новий щоденник! І саме цієї миті я в ньому пишу! 😊 Тут я писатиму про ВСЕ! АБСОЛЮТНО про все – про себе, про близьких, про те, що відбувається у моєму житті, та всяке таке інше. Наприклад, я багато писатиму про одну особу, що живе вгорі нашої вулиці. Він неймовірний, класний, а як кльово малює і грає на гітарі! Він має найвишуканіше на світі ім'я, яке я зовсім не збираюся називати!

Скажу тільки, що літера «С» – найгарніша літера на цілому світі. За нею ідуть літери «Т», потім «І», потім «А», а тоді «Н». Серйозно! Мегасуперлітери (просто, щоб ви знали). ♡ ♡ ♡

Мій новий записник-щоденник блакитного кольору зі золотим кантом, золотим замочком і двома золотими ключиками. (Якщо один загубиться, то матиму запасний). Один ключик я заховала в супер-пупер таємному місці, про яке не знає жодна жива душа: глибоко під стільницею письмового стола, позаду шухляди. Щоб туди дістатися, треба висунути шухляду й заповзти під стіл, а там є така поперечна планка, де лежить ключик від щоденника (та інші скарби). **ГЕНІАЛЬНА** схованка! Навіть **ДВІ!** Бо стіл має дві шухлядки. Що ж, ті, що змайстрували мій стіл, **ПРАВИЛЬНІ** дорослі, якщо їм спало на думку влаштувати таємні, невидимі закапелки, виявити які можуть лише справжні хитруни, завжди готові до пригод та відкриттів. (ДЯКУЮ вам, творці мого письмового стола!)

P.S. Треба знайти ще один геніальний сховок для другого ключа, щоб Ерленд його не...

– НІШШШШ! – чую я раптом десь унизу, на першому поверсі, ревісько Ерленд.
 Я згортаю щоденник і замикаю його на замок.
 – Що сталося?! – гукаю ще згори, збігаючи сходами.

Ерленд стоїть посеред вітальні з геть очманілим виглядом.

– Та що таке?! – допитуюся я.

– Тато нам збрехав! – каже Ерленд, дивлячись на мене великими, округлими очима й роззявивши рота. – Він брехав нам усе життя! – додала вона¹.

(P.S. Читай в самому низу сторінки, там, де на маленькій лапці видно цифру "1").

ОК. Ти вже, мабуть, прочитав коротенький текст унизу сторінки, тож тепер можеш читати далі нормальний текст. Саме ТАК читаються примітки (лапки). (Отже, Ерленд просто шокована й щойно сказала, що тато брехав нам усе життя).

– Що-о? – перепитую я.

– Тато не все на світі може! – тупнула ніжкою Ерленд.

– Звідки ти це взяла? – питаю я. (Що ж, рано чи пізно вона мала про це довідатися. Як на мене, це просто в голові не вкладається, як вона не дотумкала до цього *раніше!*)

– Я його запитала, чому мені не можна посолити воду в акваріумі з золотими рибками – риби ж у морі живуть у солоній воді! Немо та інших рибок упіймали ж у морі й посадили в акваріум, а потім Немо знову втік у море! А в морі солоні вода! А воду для домашніх рибок ми набираємо з-під крана, а в крані вода *несолона!* І тато НЕ ЗНАВ – чому!!! – обурювалася Ерленд і мала при цьому ну страшенно розчарований вигляд, та й голос теж.

Отже, тепер можеш прочитати ось це: Я називаю свою молодшу сестричку Ерленд, хоча насправді її звать Ерле. Могла б уже перестати називати її Ерленд, але я вже стільки часу так її кличу, що буде дуже важко відучитися.

Оце, що ви зараз читаете, називається **приміткою**. Ми навчилися робити примітки в школі. Примітки використовують, наприклад, для пояснення деяких місць у тексті, які НЕ ОБОВ'ЯЗКОВО описувати – це як інформація для себе. І читач НЕ МУСИТЬ їх читати, якщо не бажає. Читання приміток є цілком добровільною справою. А тепер, після примітки, позначеної цифрою 1, можеш далі читати основний текст.

Що ж, мабуть, Ерленд таки не зовсім звалилася з унітаза²...

(P.S. Тепер, якщо хочеш, можеш прочитати
внизу сторінки **примітку** під цифрою **2**,
а потім далі читати мою розповідь).

Бо вона (Ерленд) мала всі підстави для обурення. І справа зовсім не в Немо, не через нього вона так завелася. Просто сеструнця ще НІКОЛИ в своєму житті не стикалася з тим, щоб тато – СУПЕРТАТО – чогось НЕ знав чи НЕ міг.

– Чим це ти займаєшся у себе в кімнаті? – питає Ерленд.

– Нічим! *Не* ходи за мною! – кажу я, піднімаючись сходами.

– Можна, я з тобою? – питає Ерленд і, попри мою заборону, суне на другий поверх.

– Ні!

– Тааак!!!

– Ні! – гиркаю я, обертаючись, і грюкаю дверима кімнати.

(Щоб потрапити до своєї кімнати, мені треба перейти через кімнату Ерленд. Мої двері ведуть до її кімнати, а її двері виходять в коридор, просто до сходів).

Я не *зла*, зовсім ні. Просто я знаю, що мені подобається робити, а що – ні. **1:** мені ПОДОБАЄТЬСЯ грюкати дверима своєї кімнати. **2:** мені НЕ подобається набридання сеструнці, коли треба і не треба).

Примітка: Вираз «впасти з унітаза» є своєрідним крилатим висловом, якого я навчилася від мами. Той, хто впав з унітаза, дурний на всю голову. А той, хто НЕ падав, кмітливий. Або вправний, або хитрий. Мама часто каже, що вона не з тих, хто падає з унітаза. (Хоча, як на мене, іноді таке буває). (Насправді вираз трохи перекручений, бо первісно це називалося «впасти з воза»).

Любий щоденнику,

Ерленд зробила відкриття:

Тато знає НЕ все.

(Ласкаво просимо!)

Трохи про себе (і про інших)

Я досі живу на вулиці Крокклейва, 5, Гелле Генріксен досі є моєю найщирішою подружкою (вона мешкає трохи вище вулицею, за адресою Крокклейва, 2), я досі маю трохи придуркувату меншу сестричку – одну штуку, – яка називається Ерле Беата Стоккгейм. Або ж на щодень – просто Ерленд. Гелле досі має старшого брата, який колись був дурбечалом, але таким вже не є (♥), маму Лізбет і трьох ВЕЛЕТЕНСЬКИХ собак: Егіра, Домажора й Вожака. (А ще класного тата, який живе в Бергені й називається Басте).

Я і Ерленд, як і раніше, маємо маму й тата. Моя золота рибка називається Ейстейн, він ще живий...

Мені подобаються пригодницькі фільми й курятина в соусі карі по-індійському, і один хлопець, ім'я якого починається з літери «С». ♡ ♡ ♡ НЕ люблю математику, серджуся,

коли мене ДІСТАЄ до живого Ерленд. Найбільше люблю ЛІТ-

НІ КАНІКУЛИ й свій день народження. Ненавиджу вечері з солодкими складниками, наприклад, піцу з ананасами чи

родзинки в каші. (Бе-є!) Найкльовіші люди на світі –

це, звісно, я і Гелле! Найбільше на світі мене драгує

мама. Коли вона роздратована... (А такою вона буває дуже часто останнім часом). Ну, і Ерленд,

ясна річ! Але в цьому немає нічого НОВОГО...

Ананас

Бла бла бла...

Мама

П (Стів)к

УДА
★
АНДРЕА

Здорові захоплення

Повертаючись сьогодні з роботи, мама купила мені в місті щоденник. (Тому спізнилася на вечерю, і довелося їй самотою їсти на кухні холодне ризотто). Хоч моїм днем народження ще навіть і не пахне – до нього чекати ще кілька місяців, а я маю подарунок! І це я ще зовсім трішки подіставала тата з мамою. Лише поскиглила за сніданком, обідом та вечерю, іноді дзьобала їх, коли вони дивилися новини або читали, або розв'язували кросворди, або розмовляли між собою, або по дорозі до туалету – та, зрештою, будь-де і будь-коли... Я товкмачила їм, що мій щоденник списаний УЩЕРТЬ, до останньої сторінки, і я сильно, сильно, СИЛЬНО хочу новий щоденник! Як на мене, тато з мамою мали б неймовірно тішитися, що я так багато пишу й малюю, що в мене такі здорові, правильні захоплення попри те, що я вже майже підліток! (Тобто не волочуся до міста, не тиняюся бозна-де, не курю!)

Мій новий щоденник майже неторканий! І товстий нівроку... Писати – не списати, малювати – не змалювати! Яка чудова, чудова, чудова, чудова, ЧУДОВА моя мама!!! Мама сказала, що вони з татом пишаються, що я така старанна щоденнико-письменниця і що це гарне хобі. (Альо! А я про що товкмачила їм вже тисячі разів!??)

– Дякую, мамо! – сказала я (і навіть обійняла її!), перш ніж чкурнути до своєї кімнати й засісти за писання.

Оновлення інформації

Любий щоденнику,

Тут я подаю невеличке оновлення інформації про все, що відбулося в моєму житті останнім часом.

Узимку ми з Гелле посварилися через те, що моя ворожнеча зі Стіаном закінчилася бійкою. Та потім ми зі Стіаном, зрештою, помирилися і навіть стали друзями. (Еге ж, ДРУЗЯМИ! Саме друзями, а не те, що ви, можливо, подумали!

СЛОВО ЧЕСТІ!!!) А ми з Гелле знову стали найщирішими подружками. (Слава Богу!)

Ерленд виявилася трохи ліпшою, ніж я гадала, тож їй іноді дозволено бувати в нашій компанії. (Але не завжди!) Ми проводимо тепер дуже багато часу разом, учотирьох, тобто всі діти Крокклейви: я, Гелле, Стіан і Ерленд. (Ну, ми зі Стіаном вже не зовсім діти, радше ПІДЛІТКИ. Він вже ходить до юнацької школи, а я почну там вчитися восени).

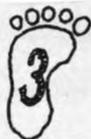
До Зеленого Дому, відколи звідти поїхали Андерас і Туна (ака Шманьки)³ зі своїм собакою Дизелем, так ніхто й не вселився. Тож наразі нам нема за ким шпигувати з нашої Платформи. Однак нам є чим зайнятися, бо ми з Гелле маємо намір піти на курси яхтсменів-початківців.

А надворі вже МАЙЖЕ весна! Для мешканців Крок-клейви це означає лише одне:

Тарзанка

У своєму садку за будинком Гелле та Стіан мають най-суперовіший у світі канат, почеплений на гілляку могутнього дерева. Лише найсміливіші відважуються розгойдуватися на ньому, а потім стрибати, бо це страшенно високо. Дерево росте на схилі, а це робить ЦЕ більшою відстань для стрибка. Сніг швидко тане, і ми почали наполегливо чіплятися до тата, щоб він повісив на дерево канат-тарзанку. Відколи Басте переїхав до Бергена, чіпляти навесні «тарзанку» стало обов'язком нашого тата. Подбати про канат треба було після зими, до початку весни, перевірити, чи добре він висить, чи не обламається під нашою вагою гілка, чи не зісковзне мотуз, чи не розв'яжеться вузол – щоб ніхто не впав і не забився на смерть...

Примітка: «Ака» – поширене англійське скорочення від «also known as», що означає «відомий як».

ЛИХО

Любий щоденнику,

Конче мушу про це написати, перш ніж податися до Гелле.

Доки я мила ванну, дещо трапилось...

Отже: У лазничці стояв мамин порцеляновий котик. НАЙгарніший з її колекції. НАЙдавніша її цяцька-прикраса, яка ЗАВЖДИ стояла на полиці, просто біля унітаза. Котик був надзвичайно гарнющій. Я завжди неймовірно обережно протирала полицку, де він стояв. І все ж сьогодні трапилось лихо! І я написала про це вірш. Вірш миттю зродився у моїй голові. (І я дуже ним задоволена, кажу без зайвої скромності. Я, до речі, планую стати колись письменницею, еге ж!)

Ось мій віршик:

Порцеляновий котик

ПОРЦЕЛЯНОВИЙ КОТИК

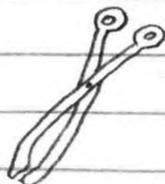
І ЩИПЧИКИ ДЛЯ КОВБАСОК

Мені доведеться помити цю ванну,
Й довести, що вже я велика така!
Я мила, і терла, й шкребла безнастанно,
Одначе сестра показала мені язика!

І мамин фарфоровий котик нараз
Ні з того ні з свого упав в унітаз.
О що мені, бідній, робити тепер?
Яка кому користь з таких-от сестер!

Подумає мама, що я нечупара недбала.
Страшна безнадія мене обійняла...
І раптом ідея до мене прийшла золота:
Щипцями до грилю дістати kota!

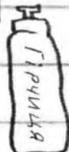

Коли повернулася мама, то дуже зраділа,
Мене обіймала й в обидві щоки цілувала.
Мою розкуйовдиши гривку, отак приповіла:
«Яка ж бо доросла і вправна у мене ти стала!»

«Ходімо обідати!» – доні всміхнулася мама.
Я зготувала усе, що ти любиш найбільше.
Ковбаски на грилі – ех, зайві мої кілограми! –
І картопляні млинці на обід, найсмачніші!

*

Я більше нафантазувала у вірші, аніж сказала правду, бо мама ще не повернулася додому й не знає, що я вже поми-
ла ванну, а ще й четвертої немає. І ковбаски з картопляними
млинцями зовсім не є моєю улюбленою *стравою*. Просто ков-
баски добре пасували до вірша, де з'являються грильові щипці
й усяке таке інше.

Що ж до порцелянового котика, то він, НА ЩАСТЯ, уцілів!

Тест

Я гримаю у двері, котрі виходять на терасу будинку Гелле, стягаю з ніг черевики й влітаю до вітальні з криком:

– Приві-і-іт!

– Привіт, Удо! Гелле у своїй кімнаті! – долинає з кабінету поряд із вітальнею голос Лізбет, Гелленої мами.

– О'кей! – відповідаю я і бігцем піднімаюся сходами на другий поверх.

Гелле сидить за письмовим столом.

– Привіт! – каже вона, глянувши на мене поверх підручника з математики.

– Ти ще досі не зробила уроки? – дивуюся я.

– Забула про математику!

Я падаю на її ліжко.

– А я вже з усіма уроками покінчила і навіть помила ванну, – кажу я (не для того, щоб дошкулити подрузі, – лише для інформації).

– Он як...

І хоч Гелле відповідає байдужим тоном, я веду далі:

– Бачила б ти, що трапилося! Знаєш порцелянового котика моєї мами? Отого, що...

Гелле уриває мене посеред речення (!):

– Можеш трохи помовчати?

Від її слів мене неприємно кольнуло всередині. Моя найближча подружка вважає математику важливішою за

порцелянового котика моєї мами, якого я втопила в унітазі, а потім виловила щипцями для ковбасок (бо не могла змусити себе запхати руку досередини).

Якийсь час я лежу мовчки на Гелленому ліжку, втупившись у стелю. *Так, уяви собі, я МОЖУ помовчати!* – думаю собі. Потім мої думки перестрибують на інше: хоч би сьогодні ніхто не додумався приготувати на вечерю ковбаски з картопляними млинцями! Я, звісно, помила щипці, вилила на них КУПУ миючого засобу, та все ж... Отак я лежу собі тихо, мов мишка, і витріщаюся на стелю. Навіть *тихіше* за мишку, бо миша пищить, а я – ні. Лежу *тихо, тихо, тихо...*

Мені вже нудно до чортиків.

– Тобі ще багато тієї матьоми? – питаю.

– Ні, ще трішки...

– Дивно, що ти ДОСІ не зробила уроки!

– Та кажу ж, забула про математику! Можеш трохи... цить! (голос Гелле звучить ледь роздратовано).

– Гм, – буркаю я, беру з тумбочки ілюстрований глянцевиий журнал, гортаю його знічев'я.

– Майже закінчила, – озивається Гелле вже добрішим голосом.

– *«ЯКИЙ ТИП ХЛОПЦІВ ПІДХОДИТЬ ТОБІ НАЙБІЛЬШЕ?»* – читаю я вголос. – Протестувати тебе?

– Ні, – відповідає Гелле.

– *Запитання 1*, – не слухаюсь я. – *Скільки коханих ти вже мала в житті?*

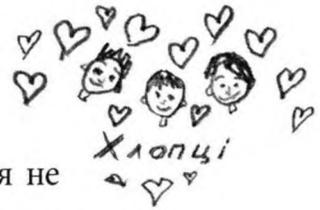
Гелле обернулася й подивилася на мене докірливим поглядом. Я теж глянула на неї, а тоді вона знову повернулася до мене спиною й схилилася над підручником.

Я ж читала далі:

– А: *Двох або трьох, мені це не так важливо*; Б: ...

– Удо, я роблю уроки! – уриває мене Гелле (знову!), не піднімаючи голови, але я вперто читаю уголос.

– Б: Жодного, я чекаю на велике кохання,
або В: Більше, ніж...

– У-до! – гнівно вигукує Гелле.

– Та просто скажи відповідь! – кричу я не менш гнівно.

– Р-р-р-р! Жодного!

– Я ще не дочитала... або В: Більше, ніж здатна полічити.

– ЖОДНОГО! – голосно й сердито відповідає Гелле.

– Отже, Б: Жодного, я чекаю на велишишике кохання, – я підкреслено виразно вимовляю слова, ставлячи хрестик на відповіді Б, і читаю далі: – Запитання 2: Хто з цих серцеїдів найкрутіший? А: Тейлор Лотнер, Б: Роб...

– Що-о? Хто???

– Ти НЕ ЗНАЄШ такого? – дивуюсь я.

– Ні, – каже Гелле.

– Це ж він... ну, отой... зажди хвильку...

– Удо!!! Я роблю уроки!!! І я не маю жодного бажання виконувати твій ідіотський тест! – майже кричить Гелле. І вона НЕ жартує...

– О'кей, о'кей, о'кей, не сердься! – я почуваюся дуже ображеною.

– Я зовсім не серджуся, – спокійно відповідає Гелле.

– Ага, не сердисься... – стиха бурмочу я, перевертаючись на живіт у її ліжку. – І це зовсім не мій тест! То ж твій журнал!

Гелле, мабуть, не розчула моїх слів, принаймні нічого не відповіла. А я собі подумала: *Навіщо ти тримаєш у себе цей журнал, якщо вважаєш його цілковитим безглуздям?!..* І поринула в читання тесту вже для себе.

Результат:

«Найбільше тобі пасував би РОКЕР» – ось такий результат мого тесту. (Гелле не знає, що я виконала тест, бо я читала мовчки). «Він має нечисленних, зате дуже вірних товаришів, і ти йому підходиш ДОСКОНАЛО, бо тебе всі люблять, ти класна, крута, відкрита, легко здобуваєш друзів, запросто знаходиш спільну мову з хлопцями, надзвичайно захоплюєшся музикою». Що? Музикою? – я була вражена, але читала далі: «Він може бути трохи стриманий і несміливий на початках, але спільне зацікавлення музикою стане ключиком до ваших стосунків. Постарайся упіймати його на гачок, і він нікого на світі не бацитиме, окрім тебе...» ОТАКОЇ? Я ще раз перечитала результат тесту. Як же це впіймати його на «гачок»? – гадала собі я, валяючись на ліжку.

– А до речі, Стіан удома? – запитала я Гелле удавано байдужим тоном.

– Ні.

– О, а де ж це він?

– Зеленого уявлення не маю!

– Коли він прийде додому?

– Та звідки мені знати?

– Може, хоч приблизно знаєш?

– Ні! – відрізала Гелле. – Чого ти допитуєшся?

бб

– Просто так! – відповіла я, ще раз перебігаючи очима тест. «Рокер...» «Спільне зацікавлення музикою...» Раптом я відчула, як почервоніла від вуха до вуха. Бо трохи шахрувала з відповідями, підганяючи їх під образ... Стіана. Хіба Стіан рокер? Хто такий РОКЕР? Я подумки перебрала всіх хлопців у класі – чи є серед них рокери? Ні. Є хлопці, які не викликають нічого, окрім роздратування; є дітваки, дурбелики, футбольні фанати... А Стіан... він...

– Готово! – вигукує Гелле, відкладає набік олівець і робить «круть» на своєму стільці, обертаючись до мене. – Що будемо робити?

Своїм вигуком вона навально висмикнула мене з думок. Я швидко відклала журнал і глянула на неї безтямним поглядом.

– Що з тобою? – здивувалася Гелле, пильно придивляючись до мене. – Чого це ти так розчервонілася?

– Тут надто тепло! – відповіла я. – Гайда надвір!

– Признайся, чому ти почервоніла? – допитувалася Гелле, доки ми збігали сходами на перший поверх.

– Тобі привиділося! Я не червоніла! – відрубала я так гостро, що Гелле більше не наважувалася мене зачіпати.

– Може, вигуляєте собак, дівчатка? – запитала Лізбет, мама Гелле, коли ми проходили через вітальню.

О ні, **ТІЛЬКИ НЕ ЦЕ!** – скрикнула я подумки.

– Залюбки, – відповіла Гелле.

Отож ми взяли собак і вирушили на прогулянку. Намотали немало – до Високого Верху й назад. Дорогою майже не розмовляли. Точніше, Гелле торохтіла не змовкаючи, але я її ледь слухала, бо весь час думала про отой тест у журналі. І про Стіана... Цікаво, де він? І коли зазвичай приходить додому? Щось ми останнім часом надто довго й часто вигулюємо собак...

РОКЕР НА ГАЧКУ

Повернувшись на Крокклейву, ми завели собак до вольєра за будинком і подалися на нашу Платформу, щоб там набалачатися, як завжди.

– Агов, ти де? – запитала Гелле, постукавши зігнутиим вказівним пальцем мені по чолі, ніби стукала в двері.

– Гм?

– Про що задумалася?

– Як гадаєш, я популярна в товаристві? – запитала я.

– Що? Популярна? Що ти маєш на увазі?

– Та я й сама не знаю. Забудь!

Далі ми сидимо мовчки, хоч я відчуваю на собі скрадливий погляд Гелле. Мені з голови не йде журнальний тест, але я не зізнаюся у цьому подружці. Вона ж вважала той тест *ідіотським...*

– Пошпигуємо за Зеленим Домом? – запропонувала Гелле.

– Як упіймати рокера на гачок? – запитала я замість відповіді.

– Га? Рокера? На гачок? Про що ти базикаєш? – Гелле була геть приголомшена. – Хто такий рокер? Що за гачок?

– Ну-у, рокер... це такий хлопець... та ні, забудь...

Гелле ще якийсь час зачудовано порозглядала мене, а тоді почала розглядати в бінокль Зелений Дім.

– Глянь! Там хтось є!

Я глянула. Ет, всього лиш Георг. Він мешкає на першому поверсі в правому крилі. Оце кілька місяців працює на Станції⁴ і нічим загадковим не займається. Ми вже раніше пробували за ним шпигувати, але то виявилось смертельно нудним заняттям. Він сам був смертельно нудним.

– Ой, та ж то Георг! – кажу я. – За ким там шпигувати? Нудний, аж зелений...

Гелле зітхнула й поклала бінокль до дерев'яної касетки.

– Як гадаєш, Стіан уже вдома? – запитала я.

– Звідки ж мені знати, Удо? А *навіщо* він тобі здався? – у голосі Гелле вчувалися ледь відчутні роздратовані нотки.

– Та просто запитала!

– Мені час додому вечеряти, – мовила Гелле.

– Мені – теж...

Гелле підвелася. Я теж підвелася. Гелле рушила до драбинки, я – за нею. Гелле злізла донизу, і я злізла донизу. Онде Гелле вже біжить через Малий Лісочок додому, а я навіть не зрушила з місця. Дивилася на її постать, що дедалі більше віддалялася.

– Побачимося завтра! – раптом гукнула Гелле й крутнулася на місці, немов балерина в піруеті, махаючи мені рукою.

Я усміхнулася.

– До завтра! – відповіла я, махаючи їй рукою та усміхаючись.

А тоді побігла й собі вниз Малим Лісочком, додому.

Примітка: Станція (науково-дослідна станція) стоїть на самісінькому березі фьорду. Саме там працює Лізбет, мама Гелле та Стіана, – досліджує риб.

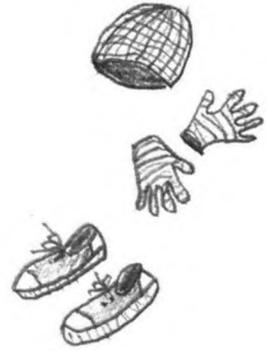
МОВЧАНКИ...

Того вечора, уклавшись спати, я довго лежала й думала. Про себе й про Гелле. ЩО, власне, сталося?.. Чому сьогодні раптом так дивно змінилися наші стосунки? Ми ЗАВЖДИ сидимо на Платформі й без упину базикаємо про все на світі, і ніколи не залягає між нами така неприродна мовчанка, і ніколи не буває так, щоб нам не було про що говорити. І розмовляти ми можемо абсолютно про ВСЕ, бо ми НАЙБЛИЖЧІ ПОДРУЖКИ! Маємо однакові зацікавлення, ба більше – ми схожі майже в УСЬОМУ. Я лежала й думала, думала про дивну балачку вдома в Гелле і на Платформі й зовсім, ну зовсім не розуміла причин. Така тривожна мовчанка, коли відчуваєш, що не можеш сказати вголос усе, про що думаєш... Гм, не розумію...

Уже засинаючи, я подумала, що ЗЕЛЕНОГО УЯВЛЕННЯ не маю, як упіймати на гачок рокера. *Справді не уявляю...*

Новий день

Уранці ми зідзвонилися з Гелле і домовилися замість зимових черевиків взути до школи легкі шматяні мокасини. Ми ще носимо зимові куртки (плюс шапки й рукавички), бо повітря зранку пронизливо крижане, особливо в затінку. Зате на сонці ТЕПЛО!

Я, мама, тато й Ерленд снідаємо. Я, мама й Ерленд намащуємо канапки для перекуски. Я мащу дві канапки печінковим паштетом⁵. Татові не треба готувати собі перекуску, бо ж він не працює. Хоча ні, таки працює. Як він сам каже, має півтори ставки домогосподаря і жартома шпигає маму, що вже сам час платити йому заробітну платню. А ще тато вимагає додаткової оплати за ненормований робочий день, за прання, кухарство й прибирання, але мама хіба сміється з тих вимог, гладить татка по щоці й нагадує, що прибирають у нашій хаті дівчатка, на що тато вдає забудька («Ой, **як** же я про це забудув!») і підморгує мені та Ерленд, а Ерленд підморгує йому, я ж не підморгую, бо вважаю татову поведінку непристойно дівтацькою... Тато вважає, що бути домашнім чоловіком, домогосподарем

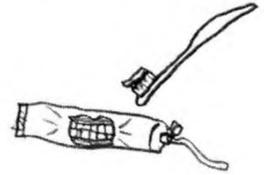

Примітка: Я регулярно «підсідаю» на якийсь ОДИН вид канапок: або тільки з ковбасою, або тільки з сиром, аж доки не наїмся донесхочу. І це добре, бо тоді можна перейти на інші канапки. Зараз, наприклад, мені смакує печінковий паштет.

і піклуватися про своїх дівчаток – це несамовито КРУТО!
(НЕ РОЗУМІЮ я отих стосунків між татом і мамою та їхньої манери розмовляти. Вони такі *диваки!*)

Мама підводиться з-за столу і йде нагору, до лазнички, чистити зуби. Потім вона сходить до низу, цілує тата в губи, МІЦНО обіймає Ерленд і МІЦНО цмокає її в щічку, потім хоче обійняти мене, але я не хочу *обіймочків!* А цьомчиків тим більше! Я пручаюся.

– О-о-о, ніііі! – кажу я, уникаючи маминих спроб мене обійняти й поцілувати.

– Гарного дня у школі, Удо-донечко, – усміхається мама й замість поцілунку куйовдить мені волосся.

– Ну-у мам! Ти зіпсувала мені зачіску! – бурчу я.

Мама лише сміється, бере свою перекуску і йде в коридор. Нам чутно, як вона одягає пальто й виходить з дому. Дорогою до авта стукає у кухонне вікно й махає нам рукою – як завжди. Ерленд стає на стілець, відчиняє вікно, радісно махає рукою і гукає їй навздогін, мов якась малолітня дурбелійка:

– Па-па, мамусенькоооо!

– Що це нині з тобою? – запитую я Ерленд. – Хіба ти не *киснеш*, мов квасне молоко, щоранку?

– Ні! – відрубую Ерленд, зачиняє вікно й сідає до столу.

– Доїдайте сніданок, дівчатка, – примирливо мовить тато.

– Сама ти квасна – Уда-Кисляк! – буркає Ерленд, показуючи мені язика, потім запихає до рота решту канапки, плюючись хлібними крихтами, гукає татові: «Дякую жа шніданок!» і біжить нагору чистити зуби.

– Ото дурне одоробло! – бурмочу я, жуючи свою канапку.

Тато мовчки поглядає на мене поверх газети, піднявши вгору одну брову.

– Бууваай, татоочку! – гукає Ерленд, і ми прямуємо до автобуса.

– Па-па! – гукає з кухонного вікна тато.

Ми з Ерленд побігли підтюпцем угору Крокклеювою. Коли порівнялися з будинком Гелле та Стіана, то

побачили тільки Гелле.

– А Стіан де ж? – здивувалася я.

– І тобі привіт! – привіталася замість відповіді Гелле.

– Привіт! – похопилася я.

– Привіт! – кивнула Ерленд.

І ми втрюх попрямували на автобусну зупинку.

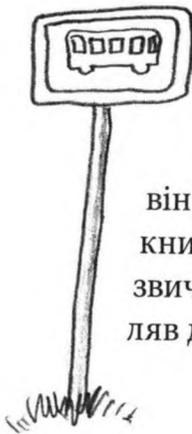
Я раптом згадала, що Стіан у п'ятницю ніколи не їздить з нами, бо заняття в нього починаються на урок пізніше. Тому я більше не розпитувала Гелле про нього.

В автобусі Ерленд сіла до Каріанни. Ми з Гелле зайняли, як завжди, задні сидіння. Там вже сидів Ганс Отто з Б-класу з розгорненим підручником «Рідної мови» на колінах. Він підвів голову, коли ми привіталися і сіли поряд.

– Ти що, уроків не зробив, Гансику? – запитала я.

– Не-а! Хе-хе! – відповів Ганс Отто.

Я відчула, що він намагався вдавати, ніби йому байдуже до невиконаного завдання, але насправді він дуже навіть хвилювався, бо, не відриваючись від книжки, зубрив-зубрив, мов шаленець. Це вже стало звичною картиною! Ганс Отто майже ЗАВЖДИ доробляв домашні завдання в автобусі, дорогою до школи.

А решта школярів безтурботно базікала, сміялася, дрімала або дивилася у вікно – робила *все*, що хоч, лиш не уроки! (Чи радше, усе, що можна робити, їдучи в автобусі). Саме цим і займалися ми з Гелле: базікали, реготали й домовлялися про зустріч на Пустирі після школи. На душі було гарно й затишно, як це буває зазвичай, – як завжди...

Пустир

Пустир – це велетенський газон з футбольними воротами по обидва боки. Значно приємніше грати в футбол на пустирі, ніж на шкільному майданчику, бо Пустир весь порослий травною. Однак під час шкільних занять нам не дозволено туди ходити без супроводу вчителя. (Бо Пустир лежить поза шкільною територією). Але ми часто зустрічаємось там після школи, трохи ганяємо м'яча або просто гуляємо.

Ті, що живуть неподалік від школи, приїжджають туди на роверах і можуть розважатися й кататися донесхочу. Я, Гелле та Ерленд їздимо до школи й зі школи автобусом, бо ж до автобуса велосипед не затягнеш... Стіан теж приходив на Пустир без велосипеда, бо також їздив в школу автобусом разом із нами, але разом з нами не виходив – його школа трохи далі. (Восени Я теж там вчитимуся!)

Новачок

У нашому класі з'явиться новачок. Щойно, на уроці, про це розповів Кальдестад (наш учитель). Нового учня звать Альфредо Стефано. Трохи дивне ім'я, правду кажучи. Ніколи не чула подібних імен з «О» на кінці. Кальдестад сказав, що Альфредо й Стефано – італійські імена. Норвезькою вони звучали б Альфред і Стефан. Наші хлопці страшенно зраділи, бо тепер у класі їх стане більше, ніж дівчат. Раніше нас завжди було порівну або дівчат трохи більше. Хлопці відразу затіяли суперечку, як його кликатимуть. Альфа, Альф, Стеффен, Альфред С, Альфо Стеффо, Дабл О – пропозицій було безліч, і всі якісь трохи придуркуваті. Наші хлопці ЛЮБЛЯТЬ вигадувати одне одному прізвиська. Ні, не образливі, але прикольні... Майже всі мають свої псевдо⁶. Дівчата розчаровані, що новачок – не дівчинка, бо вважають наших хлопців такими ДІТВАКАМИ...

ДИТИНЯЧІ ХЛОПЧАКИ! – подумала я собі, і тут задзвонив дзвоник. Я вибігла з класу, розшукала Гелле. Гелле вже грала на шкільному подвір'ї в «резинки» – стрибала через натягнені гумки з цілою зграйкою дівчат з п'ятого та шостого класів. Я теж приєдналася до них.

Примітка: Наприклад: Кріс (Крістоффер), Туффа (Турфінн), Одді (Оддвар), Себ (Себастьян), Джі-Мен (ГейрТуре), Бен (Беньямін) і т. д.

Усі ми – учні Горішньої школи – граємося на перервах разом: стрибаємо через гумки або скакалки (дехто їх називає скакалками-гойдалками, тільки не ми, бо справжня скакалка-гойдалка, тобто «тарзанка», висить на гілляці в Гелленому садку), граємо у футбол або вибиваного м'яча, дехто лазить по розмаїтих лазалках, натягнених сітках чи альпіністських стінках. Як же це КЛАСНО – проводити перерви надворі, коли вже розтанув сніг, світить сонце, а з землі вилазить усяке весняне зілля!

Горішня і Долішня (і середня)

Наша школа розташована на великому пагорбі й спочатку складалася з двох будівель: Горішньої та Долішньої. У Горішньому корпусі вчать п'яті, шості та сьомі класи. Іншими словами, середні класи. У цій будівлі навчаємося я і Гелле.

У Долішньому корпусі, який стоїть біля підніжжя пагорба, навчаються малявки з першого по четвертий клас. До тієї школи ходить Ерленд.

Кілька років тому в школі було так багато учнів, що вони не поміщалися в обох будівлях. Довелося терміново будувати додатковий дерев'яний будинок між Горішнім та Долішнім корпусом, який назвали Середнім. Зараз там група продовженого дня для молодших школярів.

Наприкінці останнього уроку Кальдестада задав нам домашнє завдання – написати вірш. Ха! ЛЕГКО! Мені чудово вдається написання віршів, оповідок та всякого такого іншого! Можете писати про все, що заманеться, сказав Кальдестада.

– Про все, що заманеться? – перепитав Себастьян.

– Так, – відповів учитель, збираючи докупи розкладені на столі книжки.

– Про будь-що в *цілому світі*? – допитувався Сондре.

– Про будь-що в *цілому світі*! – підтвердив Кальдестада.

– Про будь-що в *цілому ВСЕСВІТІ*? – підхопив Олівер.

– Саме так, – відповів Кальдестада.

О, які вони ДІТВАКИ!!! – подумала я.

– Тоді я напишу про ФУТБОЛ! – вигукнув Сондре.

– І я! – підтримав його Оддвар, затягуючи замок-блискавку на наплічнику.

– О, бачу, назбирається ціла добірка віршів про футбол, – усміхнувся Кальдестада.

Я востаннє кинула оком на виписану в чернетці витіюватими круцьками літеру «С», згорнула зошит і запхала його до наплічника.

– Гарних вихідних! – побажав нам, усміхаючись, Кальдестада.

– Гарних вихідних! – хором відповів увесь клас.

Задзвонив дзвоник, школярі позакидали на плечі свої ранці й висипали надвір. (Крім Анни та Йоргена, які чергували цього тижня і мали за обов'язок навести сякий-такий лад у класній кімнаті та витерти дошку).

Грета Софія і Мамона

Гелле мала на один урок менше, вона чекала мене на Пустирі, бо ж нам разом повертатися додому автобусом... Я збігла на Пустир і зупинилася, мов укопана. Гелле була не сама, а зі своїми однокласницями, Гретою Софією і Мамоною. Вони реготали, дуркували, базікали й перекидалися маленьким м'ячиком. Я й сама не знала, ЩО саме так сильно мене вразило. Мабуть, підсвідомо сподівалася, що Гелле мала б сидіти самотою на Пустирі весь урок і невимовно *нудьгувати*, чекаючи на мене. А насправді їй дуже навіть було весело, вона сміялася, гралася м'ячем і хтозна, чи помітила мене... Не те щоб я *хотіла*, аби Гелле *нудьгувала*, зовсім ні!!! Просто я думала... ет, не знаю, про що я думала!

– Привіт! – гукнула я.

– Привіт! – відповіла Гелле.

– Здоров! – гукнула Мамона.

Грета Софія обернулася й глянула на мене.

– О, привіт, Удо! – усміхнулася вона й помахала рукою.

Тієї миті м'ячик зі свистом полетів у її бік, Грета Софія підстрибнула й встигла його спіймати. Усі троє аж за животи вхопилися від сміху. (З чого вони сміялися? З того, що Грета Софія, ловлячи м'яч, хитнулася, ніби ось-ось мала впасти?... Чи, може, скорчила якусь зухвалу гримасу так, щоб я не бачила, бо ж стояла до мене спиною?.. Не знаю... У кожному разі, мені було неприємно).

– То ти йдеш? – запитала я Гелле.

– Так, почекай хвилю! – відповіла, не обертаючись, Гелле. Здавалося, її більше цікавив м'яч, аніж я.

І вона відіграла з дівчатками ще *п'ять* раундів! Я ж стояла осторонь, мов той *бевзь*, дивлячись на їхню гру. Я могла б попроситися до них, і мене точно прийняли б, але мені дуже кортіло побачити, наскільки я важлива для Гелле. Висновок: не дуже й важлива...

– До завтра! – гукнула Гелле і кинула на ходу м'ячик Мамоні.

– Бувай! – відповіли Грета Софія і Мамона.

Я і Гелле рушили на інший кінець Пустиря.

– Сьопп! – кивнула мені Гелле.

– *Сьопп?* – здивовано зиркнула я на неї.

– Так, *what's оп!*⁷ – повторила Гелле. – Це ж скорочення, хіба не знаєш?

– Чому ж не знаю...

– Означає: як справи...

– Та знаю! – розсердилась я.

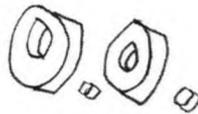
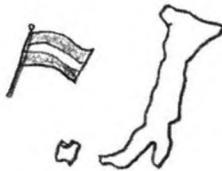
Ми трохи потинялися Пустирем, і я не відразу згадала, що забула розповісти Гелле про новачка, який має з'явитися у нашому класі! Тож я негайно поділилася чутками. Розповідати було небагато про що, я знала тільки, що це хлопець, звать

Примітка: Для інформації: правильне написання англійською *WHAT'S UP* або *WHAT IS UP* і означає в дослівному перекладі *ЯК ІДЕТЬСЯ ВГОРУ?* Відповідає нашому *ЯК СПРАВИ?* або *ЯК ВЕДЕТЬСЯ?*

його Альфредо Стефано і, якщо його імена закінчуються на «О», то він найправдоподібніше приїхав з Італії.

Обговоривши новину, ми зайшли на групу продовженого дня й забрали Ерленд. А тоді поїхали автобусом додому.

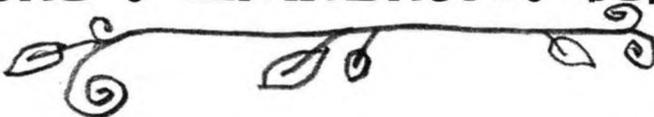

(O-o-o-o-o, будь мої-ї-ї-ї-м!!!!)

НА ПЛАТФОРМІ

Коли ми з Гелле вийшли з автобуса на своїй зупинці, то відразу подалися на Платформу. Надворі так потепліло, що можна було спокійно посидіти там і зробити уроки! (Нині п'ятниця, але ми завжди виконуємо домашні завдання відразу після школи, щоб не чипіти над ними недільного вечора, а натішитися вихідними сповна! Ми з Гелле вже давно переконалися, що так наймудріше!!!) Гелле задали ще більше вправ з математики, я ж мала тільки вірш. Мені захотілося написати про весну. Я вийняла з наплічника чернетку й заходилася писати:

ВЕСНА У ШКІЛЬНОМУ САДУ

Крізь асфальт пробилися – просто дивина! –
Квіти мати-мачухи, бо уже весна!
Жовтими голівками сяють квіточки.
Жебонять, дзюркочуть крихітні струмки.

А через скакалки скачуть ніби блохи
Квіточки-дівчатка і хлопчиська трохи.
Але їх у коло не беруть дівчата,
Бо не вміють хлопці так, як ті, стрибати!

Сонечко сміється, світить угорі,
тепло всім на сонці, весело у грі.
Без пухових курток добре дітворі!⁸

– Хто такий «С»? – зненацька запитала Гелле.

– Що-о? Звідки... – зашарілася я по самі вуха.

– Ти вписала літеру «С» в намальоване серденько у своїй чернетці, – пояснила Гелле, тицяючи пальцем.

– Це не «С», це – змія! – вигадала я на ходу.

– А-а-а...

– Так, змія!

– Удо, ти ж почервоніла, мов буряк... – не вгавала Гелле.

– Яке там, це мене сонце напекло! – я похапцем перегорнула сторінку й втупилася в чистий аркуш, не зводила з нього очей, доки відчула, що Гелле вже на мене не дивиться. А тоді продовжила складати вірш:

Щоки всі холодить ніжний вітерець.
Лиш тоді забаві настає кінець,
Аж коли задзвонить впевнений дзвінок
І покличе школа знову на урок.

КІНЕЦЬ

*

Примітка: у моєму вірші не все правда, бо ми досі носимо пуховики, а якщо не пуховики, то просто теплі зимові куртки – найчастіше більшість дітей так одягається. Я ж написала тільки для рими...

Я могла б написати значно довший вірш, але раптом тема вичерпалася. Не біда, вірш і так достатньо довгий. Поеми не мусять бути супердовгими... Бувають надзвичайно гарні короткі віршики. Наприклад, «Привіт в обід!» Хіба не чудовий крихітний, римований віршик!?

Упоравшись з уроками, ми трохи шпигуємо у бінокль за Зеленим Домом (нудно!), трохи пишемо й малюємо (я прихопила зі собою щоденник, Гелле тримає на Платформі спеціальну чернетку), час від часу балакаємо. Лише про якісь звичні речі. (Гелле більше не питає, кого стосується літера «С»). Розмовляємо, наприклад, про Зелений Дім. Нас ДУЖЕ цікавить, чи не заселить хтось незабаром його ліве крило. Давно вже час, бо нам немає за ким шпигувати! (Про шпигування водно торочить Гелле; як на мене, це – надто дитиняча розвага).

Ми, до речі, дуже часто розмовляли про Зелений Дім, відколи звідти виселилося подружжя Шманьків. Отже: я не так вже й багато про що жалкую у своєму житті. Не люблю відчуття жалю за чимось безповоротно втраченим, яке не дає спокою ні вдень, ані вночі. Жаль чи каяття висмоктує всі сили. (Ми з Гелле дійшли до такого висновку, бо вже дуже дорослі). Ми, скажімо, неймовірно тужили минулої зими, коли погнівалися ледь не на смерть, і то були найболючіші страждання за все наше життя.

– Мені здається, що це якимось по-дурному – шпигувати за Зеленим Домом, кидати у вікна сніжками, замість просто познайомитися з його мешканцями. Вони ж *можуть* виявитися дуже приємними людьми! Як ти гадаєш? – запитала я Гелле.

Гелле зі мною погодилася. І хоч Новий рік вже давно минув, ми уклали угоду, своєрідну новорічну обітницю. Вписали її в чернетку як неодмінне правило життя і підписалися. Обидві.

ПРАВИЛО:

Коли хтось наступного разу вселиться до Зеленого Дому, ми обов'язково підемо до новосельців на РОЗМОВУ. І ПОДРУЖИМОСЯ з ними.

Це – залізно, без варіантів!

Щиро, Уда А. Стоккгейм і Гелле Генріксен

Перша ознака весни

Раптом ми бачимо внизу, на дорозі, мого тата. Він несе драбину, проминає Зелений Дім і прямує догори Крокклейвою.

– ТАТУУУУУ! Ти куди? – репетую я. – Чіпляти «тарзанку»?

– Так точно! Вже саме час! – весело насвистує тато, бадьоро крокуючи в сонячному сяйві.

– УРААААА! – верещимо ми з Гелле хором, стрімголов пакуємо свої речі, злітаємо з Платформи й біжимо за ним.

– Скажіть-но мені, ви вже зовсім переселилися на ту Платформу чи що? – запитує тато, коли ми наздоганяємо його. А ми сміємося і кажемо, що ні, ми не переселилися.

Ми з Гелле допомагаємо татові донести драбину до будинку Гелле.

Так, так, так-так-так!!!! ТАК!!!! НАРЕШТІ!

Схил за будинком Гелле всю зиму не бачив сонця, а зараз сонячні промені засліплюють нам очі й лоскочуть у носі. Цікаво, де мої сонячні окуууляри.... АП-ЧХИ!!!

– Будь здорова! – бажає мені Гелле, знімає куртку й жбурляє її на східці ганку.

– Дякую! – відповідаю я, витираючи носа рукавом.

Любий щоденнику,

Я пчихаю геть від усього!

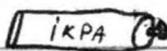
Ось список речей, від яких я пчихаю:

1: сонце

2: коли дивлюся просто на лампочку

3: ікрова паста в тубику

4: цукерки-смокталки від горла

5: солоня лакриця (чорні цукерки)

6: жуйка з сильним м'ятним смаком

7: ментолові пастилки

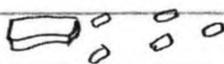
8: рибні фрикадельки в соусі карі (направду!!!)

9: наваристий курячий бульйон з перцем чилі

10: ...а також, без сумніву, багато інших різних чинників,

яких я ще не виявила...

Наш сімейний лікар каже, що я маю дуже «чутливу слизову оболонку носа», і цьому ніяк не зарадиш. Можливо, переросту... Або чхатиму від будь-чого все своє життя аж до смерті. Та я не переймаюся – не велика біда...

Перша «Тарзанка» в цьому році

Гелле виносить з хати канатну гойдалку, жбурляє її високо в повітря, у бік тераси. І, як завжди, поціляє – перекидає через поручні. (Вона дуже метка!)

– Хочеш стрибати першою? – запитує вона.

– Та ні, хай вже ти перша! – кажу я, а сама довго вовтужуся зі замком куртки. – То ж твоя «тарзанка», – додаю згодом.

Надворі так тепло, що ми жодного разу за весь день не витягли з кишень шапки. І хоч мені ще не дозволяли скидати зимовий одяг, я все ж роздягнулася, кинула свою куртку поверх Гелленої. У самому лиш светрі вітер анітрохи не здавався теплим. Таки мав рацію тато... Може, усе ж *взяти* куртку – одягнутися?

Та ось на верхній сходинці зринає вдоволена мармиза Ерленд – ну ясно, куди ж без неї! Вона задихалася, важко хекає, а щоки аж пашать...

– Привіт! – гукає вона й широко всміхається, від вуха до вуха, стягаючи з себе на ходу шапку й рукавички.

Усе ще важко дихаючи, Ерленд збігає східцями. Певно, бігла всю дорогу... Мабуть, побачила тата, який повертався з драбиною додому, здогадалася, що він повісив «тарзанку», і, *звісно ж*, ніяк не могла пропустити нагоду гойднутися і стрибнути **ВПЕРШЕ** цього року.

– Можна з вами? – запитує Ерленд, запопадливо зазираючи в вічі, з величезною надією у голосі.

Ніщо не стояло мені на заваді сказати їй *так*, але я цього не зробила.

– Не я тут вирішую! Це ж не моя «тарзанка»! – буркаю я (трохи жовчно, за старою звичкою), а тоді похоплюся, змінюю тон на привітніший: – Та яснооо... приєднуйся!

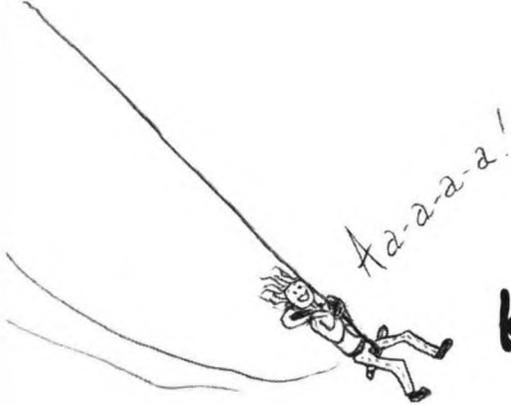
– Хто тобі дозволив зняти куртку, Удо! – раптом репетує Ерленд.

– Заткайся! – злісно сичу я. (Я вже цокочу зубами від холоду, але тепер нізащо не вдягнуся!)

– Звичайно, приєднуйся! – гукає Гелле з тераси, усміхаючись до нас. – То як, ви готові?

Я і Ерленд задираємо голови. Доводиться мружитись і завітніти очі долонею від яскравого сонця. (Я тричі чхаю, раз за разом). Ген угорі, на терасі, ми бачимо Гелле, яка, тримаючись за канат, балансує на поручнях із поперечною перекладиною між ногами (на неї сідають). Вона готова до стрибка. Гелле стоїть нівроку високо. Якби, не приведи лихо, упала, зламала б не одну кістку. А може, й усі кості собі переламала б. Я рада, що не мені першій стрибати... (Але я це подумала тихцем, подумки...)

Клич Тарзана

– Аа-а-а-а! – волає Гелле, достоту, як Тарзан, відштовхується від поручнів, пролітає повз нас, знову зі свистом злітає високо-високо в повітря і летить униз, уділ саду, ледь не торкаючись стрімкого схилу.

Ось Гелле повертається – *шухххх*. Мені судомить живіт від самого лиш погляду на неї. Гелле регоче й радісно галайкає, висячи на канаті. Ерленд стрибає й весело плеще в долоні, наче бабуїн, який об'ївся «Баносом»⁹.

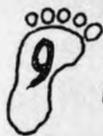
– ЧУДОВО! – репетує Гелле. – Дивіться, як класно!!!

Вона гойдається туди й сюди, туди й сюди... Щоразу, як Гелле пролітає повз нас, розмах розгойдувань стає меншим, аж, зрештою, вона торкається ногами землі й зупиняється.

– Вау, це бомбезно!!! – нетямиться від захвату Гелле. – Хто наступний?

– Я, я, я хочу!!! Хай буде моя черга! – збуджено вигукує Ерленд.

– Я була перед тобою, – заперечую я, і знову в моєму голосі з'являються буркотливі нотки.

Примітка: Для тих, хто не знає. Скажу, що «Банос» – найсмачніша в світі бананова намазачка. Вона жовта, і її намащують на скибку хліба.

(Насправді, я зовсім не проти, щоб Ерленд стрибала переді мною. Бо я трішки боюся. То ж так високо! Наважитися стрибнути вперше завжди найважче. Але ж не скажу я таке Ерленд! Я ж старша! І найвідважніша!)

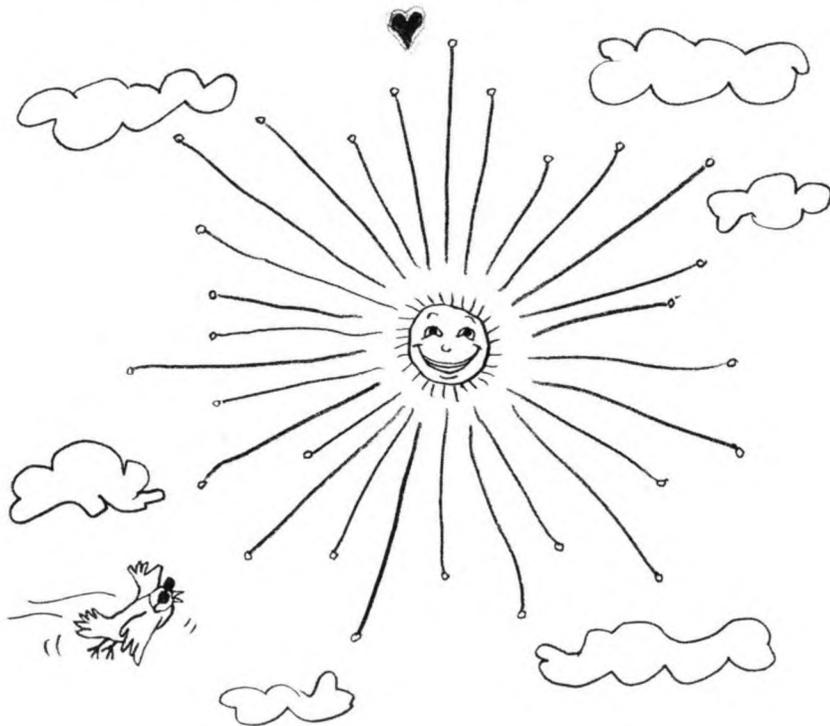
Гелле закидає канат через поруччя на терасу й разом з Ерленд дивиться на мене.

Вони чекають.

Я судомно ковтаю слину.

А тоді біжу сходами на терасу, долаючи по три сходинок нараз. І ось я вже нагорі.

Дивлюся вниз. Біля підніжжя схилу все ще лежить трохи снігу. Видніються рештки брудних, почорнілих сніжних кучугур і великі плями мокрої, поруділої трави, подекуди виблискують калюжки криги. Там, де розтанув сніг, земля чавкає під ногами, ніби поверхня трясовини. А сонце! Сонце світить, розсіває довкруги свої промені, лоскоче щоки, засліплює очі, і ти всміхаєшся, бо не можеш НЕ всміхатися! (І пчихаєш...)

Ой...йййй

– Та скачи вже! – гукають знизу Гелле й Ерленд.

Я вилажу на балюстраду тераси, баланую на поручні. Донизу неймовірно далеко. Я тримаю канат між ногами – наготові. Тепер моя черга стрибати. Треба тільки відважитися на це.

Стою, погойдую канатом. Намагаюся подумки полічити до трьох, але весь час повертаюся до початку, бо забуваю стрибнути на «три». А може, не забуваю, просто не відважуюся. Мені стискає живіт і не на жарт нудить.

– Стрибай, Удо! – чую я здалеку голос Ерленд.

– Нумо! Стрибай! – гукає Гелле.

А я мов задервіла. Я не в силі відштовхнутися...

Нараз чую, як хтось виходить з-за рогу будинку й піднімається сходами на терасу позад мене. Я ледь повертаю голову (утримуючи рівновагу), щоб глянути, хто там. То – Стіан! (Ноги мої умить підгинаються і стають, неначе желе).

– Молодчина! – каже Стіан і *всміхається* мені!

(Аааааааааа!!!)

Я усміхаюся навзаєм.

– Можна й мені з вами? – питає Стіан.

– Звичайно! – відповідаю я. (У животі лоскоче,

і я не знаю до пуття, чи це через присутність Стіана, чи через те, що до землі так далеко... Я мушу стрибнути. Мушу показати Стіанові, що я не слабачка!)

Я знову дивлюся на Гелле та Ерленд. Вони стоять далеко-далеко внизу і все ще чекають. Чекають, що я стрибну... Я відпускаю однією рукою канат і махаю їм. Вони усміхаються і теж махають мені руками. Стіан стоїть поряд зі мною на терасі, я відчуваю на собі його погляд. Він теж чекає. Я міцно стискаю канат обома руками, заплющую очі, глибоко вдихаю, щодуху верещу:

– Гоп-ля-ля, до вас лечу ЯЯЯЯЯЯЯЯЯ!

І... стрибаю!

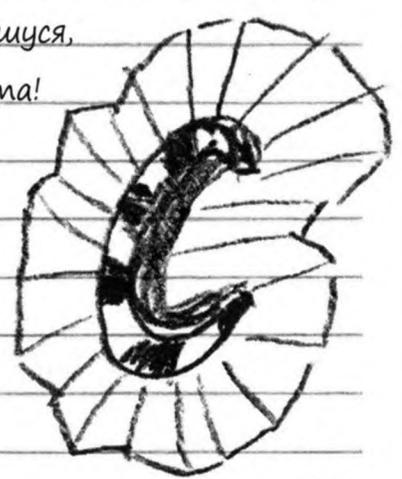

Любий щоденнику,

Я дуже ЛЮБЛЮ гойдатися на канаті!!! Страшно тільки першого разу, а потім – ні. Як це до чортиків КЛАСНО! У животі лоскоче й судомить. Це відчуття годі описати словами.

Ми весь день гойдалися на «тарзанці» вчотирьох (Стіан, я, Гелле і Ерленд), аж доки настав час вечеряти. А після вечері знову зібралися всі разом погойдатися. То була НАЙКРАЩА У СВІТІ П'ЯТНИЦЯ. Я страшенно тішуся, що попереду вихідні! Завтра – субота! Життя ЧУДОВЕ!!!!!!

ЖИТТЯ
ЧУДОВЕ!

Субота і чуууудова погода...

– Ерле, хочеш піти з нами на Високий Верх?! – гукаю я нагору до Ерленд, стоячи під сходами.

– Га? – долинає здивований, аж вражений, голос, і над поручнями зринає голова Ерленд.

– Я хотіла сказати *Ерленд!* – поспішно виправляюсь я, коли дотумкую, як назвала сестричку. – То *хочеш* з нами чи ні? Бо ми вже вирушаємо! Гелле пішла за собаками й Стіаном, а тато приготував нам какао!

– Гаразд! – радісно вигукує Ерленд і тупотить донизу. (Вона гарячково натягує на себе верхній одяг).

– Але – чурики! Вожак мене потягне на гору! – кажу я вредним голосом, аби мала, бува, не подумала, що я надто подобрила чи щось таке.

– Та вже добре, тільки не забудь штурхнути Чарівний Камінь! – відповідає Ерленд, теж намагаючись надати своєму голосу *вредності* (насправді ж, це смішно звучить).

– Ага, ага... – буркаю я, вдаючи, що мені страх як байдуже до її порад. (Звісно, я штурхну Чарівний Камінь – як же без цього!)

Вище на дорозі вже стоять Гелле, *Стіан*, Егір, До-Мажор і Вожак – чекають на нас.

– Привіт! – гукають хором Гелле та Стіан і всміхаються нам з Ерленд.

– Привіт! – гукаю я, мені ніяково, і я не знаю, на кому спинити свій погляд.

– Привіт! А тато нам зварив какао! – горланить Ерленд, гордо показуючи на маленький наплічник у себе на спині.

Ми рушаємо догори Крокклейвою, у бік Великого Лісу – учотирьох (радше, усімох, якщо брати до уваги собак).

Я веду на повідку Вожака. Далі, у Великому Лісі, ми спускаємо собак. Ерленд гасає і стрибає, ні на крок не відстаючи від Гелле, і щось без упину їй торохтить. Не уявляю, про що можна стільки торохтити. Мене ж цікавить лише одне – іти поряд зі Стіаном.

– Агов! – кажу я, мигцем зиркнувши на нього.

– Привітик і тобі! – відповідає він, озирнувшись.

Отак простуємо ми далі, не перекинувшись більше ні словом. Я вишукую якісь мудрі думки, щоб поділитися зі Стіаном, але мені нічого не спадає до голови. Така нагода, я крокую поряд зі Стіаном і можу говорити з ним **ГЕТЬ ПРО ВСЕ НА БІЛОМУ СВІТІ**, а голова *порожня*, як гарбуз! *Треба негайно придумати щось дотепне!*

– Гарна нині погода!

Стіан зиркає на мене й ледь посміюється одним кутиком вуст.

– О, так, гарна! – скупю відповідає він.

Гарна нині погода?! ГАРНА НИНІ ПОГОДА?! Оце найгеніальніше, що спало мені на думку? Та хто про таке *говорить!* Хіба *дрімучо-древні* люди! Я відчуваю, як густо червонію. Як *можна бовкати таку дурню?!!!*

Раптом нас на стежці наздоганяє Гелле, утискається між мною та Стіаном і заводить зі мною балачку. Стіан пришвидшує крок, вихоплюється наперед. Я дивлюся йому вслід. Я і рада, і злосна водночас, що Гелле упхалася поміж нами. Рада, бо Гелле, певним чином, урятувала мене (Стіан не помітив, як я зашарілася), а зла, бо вона начеб прогнала Стіана, і я вже не йду поряд з ним.

DUMDUM
BOYS

DumDum Boys видали останнім часом якісь нові диски? Ось про ЩО я мала б запитати. Крутий би був початок розмови. *DumDum Boys* видали останнім часом якісь нові альбоми? Це прозвучало б так, ніби я нівроку знаюся на сучасній музиці. Саме так розмовляють профі в музиці... Вони називають CD-диски *альбомами*, а пісні – *саундтреками*. Можна було б, скажімо, запитати: «Ти чув отой саундтрек з останнього альбому *DumDum Boys*?» Але я не запитала...

– Агов, Земля викликає Уду! – раптом лякає мене своїм вигуком Гелле.

– Припини! Не репетуй мені просто у вухо! – серджусь я.

– Що з тобою діється останнім часом? – питає Гелле.

– Нічого! Звідки ти взяла, що зі мною щось діється?

– Ти десь витаєш у хмарах...

– Сама ти в хмарах! – жартома штурхаю я подружку під бік.

– Та ні, то ти! – відштурхується Гелле.

– Ні, ти...

Отак ми штурхаємося якийсь час, регочемо, самі не знаючи з чого, аж доки помічаємо, що Стіан зник – не йде стежкою попереду нас.

– Куди подівся Стіан? – питаю я.

– Побіг наввипередки з Ерленд до Високого Верху, – каже Гелле.

– А-а-а, – відповідаю я, відчуваючи, як і мені страшенно хочеться побігти на Високий Верх, однак я далі йду поряд з Гелле.

– Сподіваюся, вони не видудлять усе какао! – раптом випалює Гелле, зривається з місця і підганяє мене: – Біжімо!

І ми щодуху мчимо вгору стежкою, сміючись на бігу.

Гелле першою вибігає на Високий Верх (але вона мала перевагу – бігла поперед мене вузькою стежкою). На чубку гори сидять Стіан та Ерленд і попивають какао.

– Я виграла в Стіана! Я виграла в Стіана! – репетує, побачивши нас, Ерленд з вусами від какао на верхній губі.

Стіан хитрувато шкірється, даючи зрозуміти, що він підіграв малявці. Усього какао з термоса вони не випили. Нам з Гелле ще багато залишилося. Дорогою донизу Ерленд пильнує, щоб УСІ штурхнули Чарівний Камінь. Ми вдаємо, ніби дуже серйозно ставимося до її вимоги. Ерленд задоволена.

– Може, погойдаємось-пострибаємо ще? – голосно запитую я начеб не тільки в Гелле, а в усіх (у Стіана – теж).

– Я не можу, – відказує Гелле.

– Чому? – дивуюсь я.

– Я і Грета Софія домовилися з Мамоною.

– А-а-а...

– Ми в неї ночуємо, – пояснює Гелле.

– А-а-а...

Я замовкаю і до самого підніжжя гори не зронюю ані слова. Я почувуюся ображеною до глибини душі, хоча й сама не знаю, чому. Я ж добре знаю, що Гелле має ще інших друзів, окрім мене. Ми ж з Гелле не самі на світі... Просто ця новина застала мене... трохи зненацька... Я тішуся найкращими вихідними на світі, мрію, як чудово ми їх проведемо, аж тут Гелле, моя НАЙРІДНІША подружка, домовляється поза моєю спиною про ночівлю з Гретою Софією та Мамоною????!! Не попередивши мене жодним словом! Це справжнє нахабство! І чим я тепер маю зайнятися? З Ерленд тусуватися???

НАЙВІДСТІЙНІШІ ВИХІДНІ НА СВІТІ

Я мовчки човгаю стежкою, тупо дивлячись поперед себе. Ловлю на собі погляд Гелле і відчуваю, як у мені починає закипати й булькати злість. Але раптом озивається Стіан:

– Я з радістю погойдаюся!

Ураз усі бульбашки злості мов водою змило!

– О'кей! – вигукую я, щасливо сміюся і радісно розмахую руками.

Я і далі відчуваю на собі погляд Гелле, озираюся і бачу, що вона *вивчає* мене.

– У чому річ? – запитую я геть звичним голосом.

Очі Гелле стають вузькими щілинками.

– Ні в чому! – відповідає вона.

– Я тееееж! Я теж гойдатимуся! – горланить Ерленд, стрибаючи й гасаючи навколо нас.

УСЕ Ж НАЙЧУДОВІШИ ВИХІДНІ НА СВІТІ!!!

(Чи, радше, мішанина доброго й не дуже доброго)

Ми випускаємо собак у вольєр і відразу біжимо – я, Стіан і Ерленд – за будинок гойдатися-стрибати. Як ЧУДОВО!!! Гелле йде пакувати речі для ночівлі в Мамони, але я навіть уваги на неї не звертаю, бо мені це геть не цікаво. (Тобто нецікаво те, що вона заходить до будинку і не йде з нами гойдатися). І я зовсім не чую, як з відчиненого вікна кухні долинає голос Гелле: «Мамооооо! Де мій спальний мішоооок?!!!» Точніше, я чую, але мені байдуже. Ну, не зовсім байдуже, бо десь глибоко в душі я сподіваюся, що Гелле не знайде того спальника. Отже, мені байдуже... Чи ні? Чи так? Я вже й сама не знаю...

Тут приїжджає Грета Софія зі своїм старшим братом, який нещодавно одержав водійське посвідчення. Відколи брат має право водити авто, він завжди і всюди возить Грету Софію та її подружок. Грета Софія виходить з авта, піднімається на терасу Гелленого будинку.

– Привіт, Удо! – вітається вона.

Я, до речі, стою в неї на шляху, і їй треба мене обійти.

– Привіт! – відповідаю я.

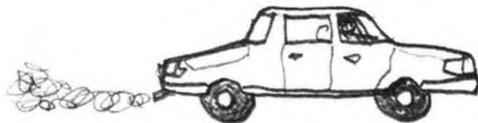
Грета Софія спиняється просто переді мною. Та не встигли ми й кількома словами обмінятися, як з дверей на терасу виходить Гелле. Грета Софія кидається до неї. Гелле має на спині величезний наплічник, у руках – спальник. Я, як прямувала до «тарзанки»,

так і застигла біля сходів, навіть не дивлячись на дівчат. Але це зовсім нелегка справа – *не дивитися* на них, бо вони стоять просто переді мною. Збагнути не можу, навіщо Гелле такий велетенський наплічник? Їй же тільки переночувати треба, перебути до завтра?

– Привіт! Кевін нас відвезе, – каже Грета Софія, забираючи з Геллених рук спальний мішок.

– Круто! – вигукує Гелле, і обидві подружки швидким кроком чеберяють до мене, радше *повз* мене, до сходів, що ведуть із тераси на моріжок.

І що такого крутого в тому, що Кевін їх повезе автом? Не крутіше, ніж... ніж...

– Бувай, Удо! – гукають хором Гелле і Грета Софія, оминаючи мене.

– Бувайте! – відповідаю я, але вони, напевно, мене не чують, бо вже збігли з тераси й майже добігають до авта, у якому сидить, чекаючи на них, Кевін.

– То ти стрибатимеш, Удо? – зненацька запитує Стіан просто в мене за спиною, аж я здригаюся від несподіванки.

– Так! – вигукую я, прямуючи до поручнів тераси, на які Стіан вже закинув канат.

І я стрибаю, і це неймовірно ФАНТАСТИЧНО (!), і я верещу й регочу від захвату, зі свистом розтинаючи повітря. Потім стрибає Ерленд, за нею – Стіан, а тоді знову я, знову Ерленд і знову Стіан, а за ним – я, і так далі по колу... То насправду була *найкраща субота на світі!*

АНЕКДОТ

– Хотите анекдот? – запитує Ерленд (ми вже настрибалися і стоїмо утрюх – я, Стіан та Ерленд – на моріжку).

Я і Стіан киваємо головами.

– Кіт у краватці! – вигукує Ерленд і заливається сміхом.

Я не сміюся, бо анекдот дуже тупий. Ерленд мастак на тупі жарти. Але зиркаю на Стіана і бачу, як він усміхається, а тоді сміється. І я теж усміхаюся. А тоді сміюся. Трохи голосніше за Стіана (так мені здається). Тримаюся за живіт, хапаючись при тому за Стіанову руку, як ото шукають собі опору люди, яким паморочиться в голові від нестямного реготу. Стіан здивовано дивиться на мене, однак руку не відсмикує (НАЙКРАЩА на світі субота!)

– Розказати вам решту анекдота? – питає Стіан.

– ТАК! – вигукує Ерленд. У її голосі – збудження і нетерплячка.

– Дупа сажотруса! – викрикує Стіан, і ми з Ерленд регочемо до упаду.

ХА-ХА-ХА-ХА-ХА-ХА-ХА!!!

Ось як я сміюся! Просто заходжуся реготом. Доки раптом помічаю, як витріщаються на мене Ерленд і Стіан. Стіан – із деяким здивуванням, Ерленд – доволі придириливо.

– Чого це ти так регочеш, Удо? – запитує Ерленд.

– Га? Дуже дотепний анекдот! – пояснюю я.

– Я тобі його розповідала сто тисяч разів, і ти *ніколи* не сміялася... – дивується Ерленд.

– Юхо-хо! – вигукую я, відпускаю Стіанову руку й мчу догори сходами на терасу.

– Удо-о-о! – кричить, засапавшись, позад мене Ерленд. – Чому ти так *дивно* поводишся?

– І зовсім не дивно! – обертаюся я до сеструнці. – Закинете канат на поруччя чи як?

Стіан з розмахом жбурляє кінець каната, і я його ловлю (на щастя!).

– Ні, Удо, ти таки дивно поводишся, чого б це? – допитується Ерленд, але я мала в носі її допитування – не хочу відповідати!..

Мізинчик на носі

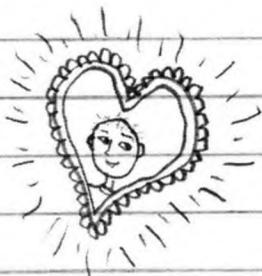
Неділя. Гелле, наскільки я знаю, ще не повернулася з ночівлі у Мамони. Я сиджу в своїй кімнаті й пишу в щоденнику.

Любий щоденнику,

Стіан такий класнезний, такий крутезний і бомбезний, коли гоїдається на «тарзанці» й улюлюкає, немов справжній Тарзан! Він справжній профі з улюлюкання! А вчора був НЕПЕРЕВЕРШЕНИЙ день!!!!!! (P.S. було б іще неперевершеніше, якби Ерленд не плуталася під ногами). АХХХХ!!!!!! СТІАН!!!!

10 НАЙКРАЩИХ рис Стіана:

- 1: він класний
- 2: він доволі гарний
- 3: він збіса вправний на «тарзанці»
- 4: він суперово малює
- 5: він має найпрекрасніше в світі ім'я
- 6: він...

Несподівано на порозі моєї кімнати з'являється Гелле.

– Що пишеш?

– Нічого! – відповідаю я і поспіхом згортаю щоденник.

– Маєш від мене *таємниці*? – запитує Гелле, дивлячись на мій щоденник, який я обома руками притуляю до себе.

– Ні, – кажу. – То просто така собі... нудна писанина. Про маму... вона вже мене дістала... і всякі домашні речі... (Я БРЕШУ своїй найщирішій подрузі!!!)

Ми дивимося одна на одну. Я не розпитую, чи весело їй було в гостях у Мамони.

– Підеш зі мною вигуляти собак? – питає Гелле.

– А що, *мусимо*?

– Я мушу!

– Щось не маю аніякого бажання! – бовкаю я і відразу виправляюся: – Я хотіла сказати... що не можу... трохи болить палець на нозі...

– Який саме? – цікавиться Гелле.

– Е-е-е, мізинець, – вигадую я на ходу й опускаю донизу очі.

– З якого це дива тобі болить мізинець? – дивується Гелле.

– Та-а... е-ем... копнула щось ногою на уроці фізкультури.

– Що саме?

– Га?

– Що саме копнула?

– Уже й не пригадую, але дуже заболіло!

Я кладу ногу на стілець і потираю палець, вдаючи, ніби мені шалено боляче. Гелле не зводить з мене прискіпливого погляду. (Якщо добре подумати, то вона частенько прискіпливо приглядається до мене останнім часом).

– Дивно, – буркає Гелле, виходить з кімнати й рушає вниз сходами.

– До того ж я зайнята важливою справою! – гукаю я їй услід.

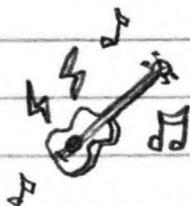
– Хто б сумнівався! – долинає знизу голос Гелле; потім вона додає: – Ти мала фізкультуру ще минулої СЕРЕДИ, Удо! І аж нині тобі раптом заболів мізинець?!

За інтонацією – ніби запитання, але це не запитання, радше звинувачення.

– Ти куди? – кричу я зі своєї кімнати.

– До собак! – кричить Гелле у відповідь, голосно хрюскаючи дверима.

Я знову розгортаю щоденник і пишу:

6: він добре грає на гітарі

7: він має гарний музичний смак

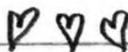
8: він рокер (?) (у кожному разі, я так вважаю)

9: він ходить у юнацьку школу

10: він і я подобаємося одне одному

Якийсь надто ПРОСТИЙ список вийшов.

СТІАН + УДА = ...

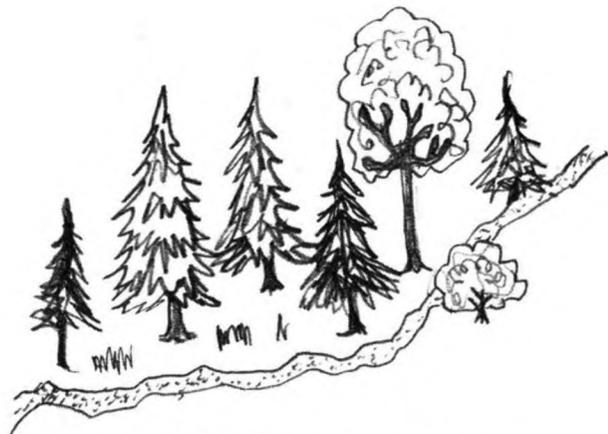

Сидячи за письмовим столом, я непомітно для себе впала в задуму. Чи погано я повелася щойно? Погано поставилася до Гелле? Я вдарилася до чогось носом на уроці фізкультури, і сталось це минулої середи – слово честі! Не брешу! Просто раніше болю не відчувала, аж тепер... І на прогулянку з собаками не можу піти, бо зайнята важливою справою! Маю ж на це право! Не ВСЕ ж нам завжди робити разом?

Та раптом мені стає дуже зле, живіт начеб скручується вузлом, і я вирішую наздогнати Гелле. Вона ще не могла відійти надто далеко...

У лісі

Я біжу Маленьким Лісочком, озираюся ліворуч, потім праворуч і знову ліворуч, перш ніж перебігти через шосе до Великого Лісу, а тоді щодуху дряпаюся угору стежкою. Невдовзі я геть підупадаю на силі від безкінечної гонитви й пробую застосувати поради нашого вчителя фізри – бігти з *інтервалом*: п'ять секунд – кроком, п'ять секунд – бігом. Отак я іду п'ять секунд, потім біжу, потім знову йду, ледь не перечіпаюся за Чарівний Камінь. Я так зосереджено дивлюся собі під ноги, щоб не зашпортатися, і так ретельно рахую секунди, що нікого не помічаю у лісі, аж доки раптом налітаю на Гелле і сторчма падаю на неї.

Але це не Гелле!

– Ой! – зойкаю я, дивлячись просто в очі Стіанові, якого майже повалила на стежку.

– Привіт! – трохи збентежено всміхається Стіан. (Ми ледь носами не торкаємося).

На нас насакають собаки, в'ються навколо, радісно метляючи хвостами, обнюхують, щасливо зазирають в обличчя – гадають, то така гра, і теж хочуть бавитися.

– Привіт! – відказую я, поспіхом підводячись. – Соррі...

– Пусте! – каже Стіан і теж спинається на ноги.

Ми стоїмо одне навпроти одного й струшуємо з себе хмиз та землю.

– А де Гелле? – питаю я.

– Удома...

– Отаке... Вона ж збиралася на прогулянку з собаками!

– Збиралася... Але прийшла додому й сказала, що не піде.
Довелося мені їх вигулювати, – пояснює Стіан.

– Ой... Мені, мабуть, треба...

Я затинаюся, дивлюся вниз на стежку, звідки щойно прийшла, а тоді переводжу погляд на Стіана. Стіан теж дивиться на мене. Я думаю, що мені варто було б повернутися додому й поговорити з Гелле.

– Ходімо разом? – зненацька запитує Стіан.

– Куди?

– На Високий Верх...

– Ходімо, – кажу я.

Мистецтво йти поряд (поряд із хлопцем)

Ми простуємо догори стежкою, він – трохи попереду, я – трохи позаду. Я дивлюся на його потилицю, на його вуха, на його манеру рухатися – він такий ГААААААРНИЙ! Стіан сповільнює крок і пропускає мене повз себе, тож тепер я ступаю попереду, а він – позаду. Я відчуваю на собі його погляд і червонію, і молю всі вищі сили, щоб він не помітив моїх червоних вух; вони вже точно, мов буряк... Я збиваюся зі звичного темпу. Усім своїм еством відчуваю, як *чудернацько* переставляю ноги. Відчуваю кожний свій порух, кожнісінький крок не таким, яким він мав би бути; ніби забула, як це воно – *ходити* (невже таке *можливо?*). Я розмахую руками вздовж тулуба – туди й сюди, туди й сюди, – бо ж так зазвичай *розмахують* при ходьбі, хіба ні? Мене раптом охоплюють дошкульні сумніви: розмахують отак придуркуватю руками при ходьбі чи ні? Мабуть, таки ні!!! Я стримую свої руки, тепер вони теліпаються вздовж тіла. Так теж не годиться...

– Очі твої сіро-блакитні, мов захмарений день! – раптом чую я голос Стіана.

– Що-о? – очманіло бовкаю я, хочу озирнутися, але не озирваюся, бо відчуваю, як знову гарячий рум'янець заливає личко.

– Та це я про твої очі, – відповідає Стіан, а я не знаю, глузує він чи що робить, бо ж не можу озирнутися, бо ж якщо озирнуся, він побачить мій буряковий рум'янець на все обличчя.

– Е-е-е, дякую?... – белькочу я.

Цікаво, як звучить мій голос, нормально чи дивно?

– Це – порівняння, – каже Стіан.

– Га? – я вже нічого не розумію і таки обертаюся, дивлюся на Стіана.

– Сьогодні на уроці норвезької ми говорили про образне мислення, – пояснює Стіан, знизує плечима й усміхається своєю *невимовно гарною* усмішкою.

– Ага... – я теж видушую з себе усмішку; цікаво, схожа моя усмішка на усмішку чи на вимучену гримасу, бо відчуття таке, ніби на гримасу...

Ми йдемо поряд стежкою. Мовчки. Просто йдемо.

Разом.

Лише Стіан і я.

Стежка така вузька, що ми майже торкаємося одне одного, ледь не зіштовхуємося. Я штовхаю Стіана трохи сильніше – умисне. Стіан теж штурхає мене і теж, здається, навмисне. Ми самі не помічаємо, як починаємо штурхатися, жартома, звісно; я пирхаю, він сміється, я теж починаю сміятися, а тоді вигукую до Вожака:

– Марш на Верх! – і сама зриваюся з місця і щодуху мчу вгору стежкою.

– Фальстарт! – регоче мені вслід Стіан.

Я чую, як він біжить за мною; я верещу від захвату, сміюся і мчу щодуху.

Спущені з повідків собаки, які досі дріботіли собі неподалік, час від часу забігаючи наперед, заразилися нашою дурійкою – спершу повернулися до нас, обкрутилися кілька разів, оббігли великим колом, а тоді теж забажали пограти в лови. Вони так навально рвонули догори стежкою, що тільки у вухах засвистало.

Найкраща в світі прогулянка на Високий Верх (EVER!!!)

Перемагають, звісно ж, собаки. Вони стоять на чубку гори, підстрибують, гавкають, чекають, доки ми, спотикаючись, видряпаємося на Верх. Стіан – за мною, дихає мені ПРОСТО в потилицю. Зненацька Стіан хапається за рукав моєї куртки, щоб не впасти. Я шпортаюся і теж ледь не падаю, але ми міцно чіпляємося за куртки одне одного й таки втримуємося на ногах. Ми регочемо, хоч ледве дихаємо – так захекались. Я сідаю на великий камінь, звідки видно весь фьорд. Стіан сідає поряд. (Ми сидимо зовсім-зовсім близенько!)

– Ти виграла! – каже він.

– Та ясно, незграбо! – сміюсь я.

Ми сидимо на вершечку гори на камені. Довго сидимо. Милуємося панорамою і базикаємо. Я щосили хочу видаватися дотепною, розкутою і крутою (як напророчив мені тест із глянцевого журналу). Я дуже багато говорю про музику, щоб Стіан зрозумів, як серйозно я цікавлюся музичним життям, щоб показати йому, як *страшенно* багато спільного ми маємо...

– Отой альбом, тобто, я хотіла запитати про новий саундтрек *DumDum Boys*... тобто, про диск... чи випустили *Думдумхлопці* новий альбом... – белькочу я і, зрештою, замовкаю, відчуваючи, які нісенітниці плету. (А як ГАРНО воно звучало в моїй голові, коли я учора проговорювала собі схожу ситуацію!!!)

Стіан дивиться на мене й підсміюється. Розповідає, що йому досі подобається цей музичний гурт, і він навіть навчився грати на гітарі деякі їхні пісні.

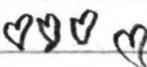
– Вау! – захоплено кажу я.

А тоді запитую Стіана, що саме він слухає останнім часом (хоча він щойно сказав, що слухає *DumDum Boys*), і чи доброю вважає ту музику, чи подобається йому грати на гітарі (звісно, подобається, інакше не грав би!). Чи найбільше подобається йому грати рок-музику? А може, якусь іншу музику, скажімо, не рок?.. Стіан дивно зиркає на мене десь зо два рази, і я розумію, що треба понизити на градус свою напускну крутизну й перестати засипати його запитаннями (ужившись в образ, дуже легко переграти!). Але попри все, сидіти поряд зі Стіаном *страшенно* приємно – просто блаженство! *Лише* я і він, самі вдвох на Високому Верху!

Любий щоденнику,

I LOVE

Стіана Генріксена!!!!!!

Повернення

Час помалу збігає, треба повертатися. Ми біжимо вниз стежкою, дуркуємо і регочемо, і це – фантастично! Немов у якомусь фільмі, де я головна героїня, а Стіан – головний герой, і ми *не помічаємо світу поза собою*, як то кажуть¹⁰. Сміючись, спускаємося до Крокклеиви, заходимо разом на Стіанове подвір'я, ведемо собак до вольєра, і я кажу:

– Диви-но сюди, Стіане! – а сама кривлю потішну гримасу, і ми обоє регочемо.

Раптом над нами розлягається голос:

– Де це ви були?

Я і Стіан задираємо голови. З відчиненого вікна визирає Гелле.

– Гуляли з собаками в...

– ЕТ!!!! – уриває мене Гелле (*не надто* вона нині добра).

Я дивлюся угору на Гелле і не знаю, що казати. Гелле ВИТРИЩАЄТЬСЯ на мене. Стіан переводить погляд з Гелле на мене і знову на Гелле.

– Піду погодую собак, – каже, зрештою, він, заходить до вольєра й заводить туди собак. (Я рада, що він іде геть, бо те, що тут відбувається, наша з Гелле справа).

Примітка: Не дуже собі уявляю, хто так каже, але «не помічати світу поза собою» означає бути по-справжньому закоханими, бачити лише одне одного й не помічати нічого навколо. Так часто кажуть люди. І саме так мені відчувалося там, у Великому Лісі, наодинці зі Стіаном.

Я стою і дивлюся на Гелле, яка дивиться на мене з відчиненого на другому поверсі вікна.

– Ти... ти ж казала, що не здужаєш гуляти з собаками! – гнівно каже Гелле.

– Так, але... – намагаюся виправдатись я, але Гелле не дає мені й слова вставити.

– Ти казала, що тебе пальчик на нозі болить! І що ти зайнята чимось надзвичайно ВАЖЛИВИМ!

Гелле майже верещить, вона має злий голос і дуже ображений вигляд.

– Я не те мала на увазі, – белькочу я. – То не моя вина.

– Ага, Удо, ти завжди не винна, – знову уриває мене Гелле.

– Бач, я шукала тебе, – веду я далі, – але несподівано зустріла Стіана, і забула про тебе, а тоді...

– БОДАААЙ ТОБІ! – вигукує Гелле і хрюскає вікном.

Любий щоденнику,

Чому все так погано складається? Чому ніколи не буває так, як собі задумалося? Я ж анітрохи не хотіла, щоб таке випало нам із Гелле! Я ж пішла її шукати! Але мені трапився Стіан, і я ЗОВСІМ забула про Гелле! Гарязд, я ТРИШКИ збрехала про мізинець на нозі. Не так уже й він болів... (Якщо чесно, зовсім не болів!) Невже я вічно маю бути карана за свої слова і вчинки? Я ж НАМАГАЮСЯ бути хорошою, але іноді... Зрештою, часто це не МОЯ вина! Так стається – і ВСЕ! Хочете – вірте, хочете – ні!

А щоб бути вже остаточно чесною, зізнаюся, що насправді дуже РАДА, що зустріла в лісі саме Стіана. І він сказав, що мої очі, мов захмарений день!!!! О-о-о-о-о!!!!!! ♡ ♡ ♡ (То були найгарніші, найромантичніші слова, які коли-небудь казав мені хлопець. Сподіваюся, ми станемо дівчиною і хлопцем – закоханою парою).

СТІАН!

P.S. А з Гелле я помирюся. Вона мені пробачить... Я їй все докладно поясню!

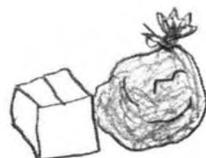

**НОВЕ,
НОВЕ,
НОВЕ,
НОВЕ,
НОВЕ...**

(Чи все нове таке вже й добре?)

Нові сусіди! (ЗноВу!)

Кільки днів Гелле гнівалася на мене, але я мала чисте сумління, бо все пояснила, попросила вибачення і таке інше. Ми кожнісінького дня гуляли разом і виводили на прогулянку собак. Геллена образа майже минулася, вона мені пробачила (хоча голос мала не зовсім пробачальний), і ми знову стали друзями, як перше. Ну, майже, як перше...

P.S. Не цілком розумію, навіщо було аж ТАААК ображатися на звичайне непорозуміння. Але останнім часом ми перебували трохи не на одній хвили.

І ось одного четверга прийшов порятунок у вигляді цидулки від Гелле:

«Платформа ASAP! ¹¹
Нові сусіди в Зеленому
Домі !!!! :-) :-D

Я сторчголов вибігла з хати й помчала до Платформи, де вже сиділа Гелле з біноклем у руках. Вона мала рацію! Під Зеленим Домом стояв фургон для вантажних перевезень. Я відчула величезне хвилювання: хто ж поселиться тут цього разу?

Лише два вантажники переносили речі з фургона до помешкання у лівому крилі будинку.

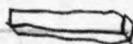
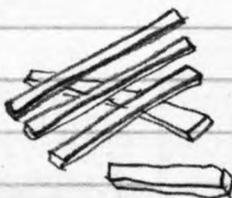

Примітка: ASAP – це абревіатура (скорочення) англійського виразу AS SOON AS POSSIBLE, що означає ЯКНАЙШВИДШЕ.

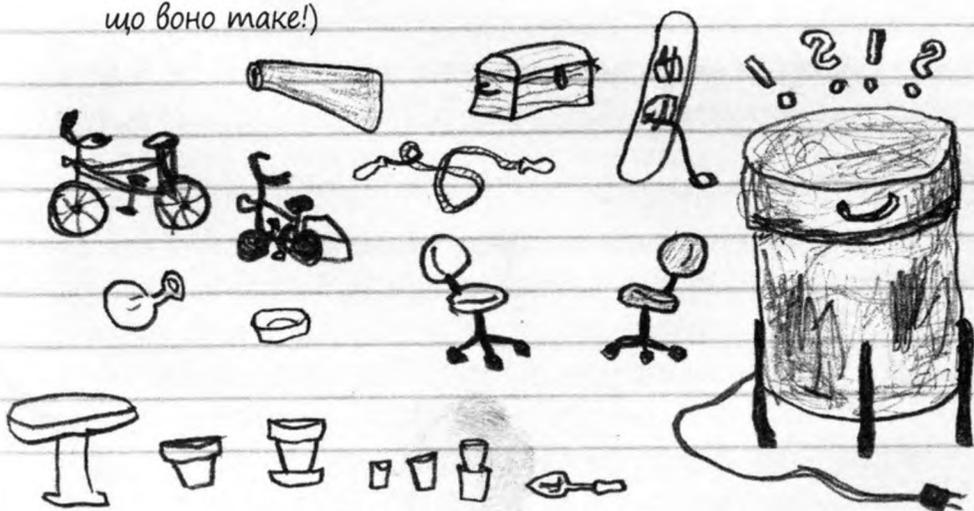
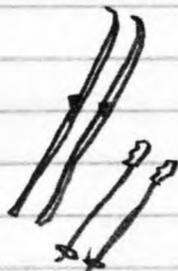
Ось так ми з Гелле завели у її тутешній чернетці новий шпигунський блог. Як на мене, то була надто дівчацька за-
тія, але Гелле наполягла. Ми, щоправда, ще не бачили нових мешканців, лише вантажників, тому не могли присвоїти їм кодові імена. Однак ретельно записали все, що вантажники заносили досередини. Ось цей список:

УСЕ, ЩО ВАНТАЖНИКИ ЗАНЕСЛИ до Зеленого Дому:

- незліченна кількість картонних пачок
- меблі для вітальні
- лампи
- коник-гойдалка
- великий іграшковий трактор із причепом
- КУПА інших забавок
- КУПА дерев'яних планок
- матраци
- обідній стіл та стільці
- письмовий стіл
- сірий офісний столик і оранжевий офісний стілець
- багато чорних міхів на сміття з чимось м'яким усередині (бо вантажники жбурляли міхи одне одному, спершу з фургона, а потім закидали у вхідні двері)
- піаніно

- один маленький і два великі пуфи-мішки (оооооох, усі СВЯТІ КОРОВИ!!! Я збираю грошики на такий пуфик, жовто-ліловий. Це моя найбільша мрія на світі!!!)
- високий дитячий стільчик
- ще купа картонних пачок
- ще безліч ламп
- чималенька дерев'яна скриня з віком і ручками по обидва боки
- купа розмаїтого спортивного приладдя
- незліченна кількість квіткових горщиків, садових меблів і всяких штукоч (усе це вантажники винесли з фургона й виставили попід стіною)
- про призначення багатьох тих штукоч ми навіть не здогадуємося. Наприклад, про щось таке велике, кругле і сильно брудне. (Ми навіть УЯВЛЕННЯ не маємо, що воно таке!)

Висновки, зроблені на основі спостережень з Платформи за допомогою бінокля:

До будинку, очевидно, вселяється малюк разом зі своїми симпатичними молодими батьками. Такі висновки ми зробили з огляду на три мішки-пуфики, а що пуфиків три – для малюка і для дорослих, то ми вирішили, що молоді тато й мама КЛАСНІ батьки. Ми з Гелле ЗАВЖДИ мріяли про такі пуфи. Але ще на них не розжилися... Також ми знаємо, що дитина – зовсім маля, бо навіщо тоді коник-гойдалка й іграшковий трактор? Одного не можемо знати – хлопчик це чи дівчинка. (Ось Ерленд, хоч і дівчинка, а понад усе на світі любить трактори; ні, іграшкові трактори ні про що не свідчать!) Два письмові столи дозволяють припустити, що батьки, можливо, працюватимуть на Станції або вдома. Ймовірно, вони дослідники риб, як Геллена мама, або бухгалтери, як моя мама. Але **ЩО** це за велика, кругла штукенція, яку занесли до будинку вантажники? Навіщо вона новим сусідам? Що вони з нею робитимуть? Дуже дивно...

АНГЛІЙСЬКА

English

– Come along, girls! – гукає мама й сідає в авто.

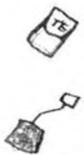
Сьогодні вона відвозить мене й Гелле на курси яхтсменів.

(І ось тут я маю два коментарі: 1. ТАК! Ми сьогодні починаємо вчитися, як керувати вітрильниками!!! 2. Гадаю, ви навіть не уявляєте, як шалено драгує, коли твоя мама каже *come along!* P-p-p-p-p!)

Колись, у давні часи, мама й тато жили в Англії, тоді їм було десь по двадцять років. Навчалися в університеті. Там вони познайомилися і закохалися одне в одного. Але в тій далекій Англії мама закохалася не лише в тата... Ні. Вона закохалася в усю Англію! (Тобто в країну). Мама без кінця

розповідає про свої роки в Англії. Про те, як шалено вона ЛЮБИТЬ Англію і все англійське. Чай з молоком і цукром. (Чаї марок *PG Tips* та *Tetley's* смакують, мов парене

сіно. Мене цілком влаштовують звичайні норвезькі чаї – і *Earl Grey*, і *Lady Grey*, і *Forest Fruit*. А ще мама любить паї (я ж терпіти не можу тіста в тих паях, сухого й огидливого!) і маленькі ковбаски, *сирі*, – вони якись липкі всередині, доки не печені. (Що в них аж такого надзвичайного?)

Інша справа – наші ковбаски, які ніби створені для загортання у картопляні млинці; їх можна їсти відразу, не треба ні варити, ані запікати!) Рибу й картоплю фрі мама теж любить. (Ну, хоч *це* смачно!)

І картопляні чіпси, пересолені до пересадки, від яких аж у роті пече. (Щоправда, до гострих відчуттів згодом звикається і навіть смакує. Така собі суміш смачного й бридкого водночас). І мову... *Англійську!*

Мені здається, мама хотіла б бути англійкою. Раптом їй забрело в голову, що вона допомагатиме нам з Ерленд досконало вивчити англійську, наче другу рідну мову (але ж яка вона нам рідна???) Отак мама й заповзялася розмовляти з нами англійською на *кожному* кроці. (Ще й тата підсадила!) І це мене *невимовно дратує!* Мама хоче, щоб ми розмовляли англійською, скажімо, за обідом. Я категорично *відмовляюся*. КОМЕДІЯ та й годі! Зате мама, тато й Ерленд з радістю забавляються... «Pass the potatoes», – просить Ерленд неймовірно дурнувтим, переборщеним тоном – англійською вимовою там навіть не пахне. Мама дивиться на неї, і Ерленд каже: «Плііііі!» І мама, за звичкою, одразу починає пояснювати, як важливо в Англії казати «please» і «thank you». Там, каже мама, ввічливість – невід’ємна риса характеру. Ну звісно, англійці значно ввічливіші за нас, норвегів... *То їдь собі до Англії, якщо там так фантастично!* – подумки серджусь я.

«ОПТИМІСТ»

– Ми станемо неперевершеними яхтсменками! – кажу я до Гелле.

Після свого першого заняття на курсах початківців-яхтсменів ми стоїмо на паркінгу Скансена й чекаємо на мого тата, який має приїхати й забрати нас додому.

– Так! – підхоплює Гелле.

– Найнеперевершенишими в світі!

– Ти звернула увагу на отого Христіана? – питаю я.

– Ага, чудо в пір'ї! – пирхає Гелле.

– Справжній ботан! – гигочу я.

– Точно! Він *завжди* на ВСЕ має відповідь! – підхоплює Гелле.

– І без кінця тягне руку, – додаю я. – Тягне руку й *не* чекає, доки його запитують!

– Як же це бісить!!! – вигукує Гелле.

– Просто нахаба! – погоджуюсь я.

Воно й не дивно, що ми з Гелле найближчі подружки. Нам подобається одне й те ж. Ми погоджуємося одна з одною абсолютно в усьому. Наприклад, однаково захоплюємося вітрильниками й терпіти не можемо Христіана...

Нарешті з'являється тато, робить віраж на стоянці, зупиняє авто впритул біля нас, і ми застрибуємо на задне сидіння.

– Весело було? – цікавиться тато.

– Так! – кричимо хором і, перебиваючи одна одну, розповідаємо йому про все, чого навчилися. Ми відчуваємося не знати

якими профі, хоч іще жодного разу не виходили в море й не ходили під вітрилами!

– То що, може, їдемо до тебе додому і похвалимося Лізбет та Стіанові? – пропоную я.

– Звичайно! – радіє Гелле.

Не встиг тато запаркуватися перед нашим парканом, як ми вже випурхнули з авта й притьмом кинулися вгору Крокклейвою до будинку Гелле та решти.

– Обід за п'ять хвилин, Удо! – горлає вслід мені тато.

– О'кеееей! – відповідаю я.

– Мамоооо! Стіаааане! – репетує на всю хату Гелле, щойно переступивши поріг.

Зі свого домашнього кабінету виходить усміхнена Лізбет і питає, чи цікаво нам було. Їй дуже кортить негайно почути про все, що було на курсах.

– По-перше, судно називається не яхтою А-класу, – першою вихоплюється Гелле.

– Насправді, це – швертбот «Оптиміст», – кажу я.

– Або просто «Оптиміст», – додає Гелле.

– Яхтою А-класу цей швертбот називався у старі часи, – уточнюю я.

– Але тепер вже ні... – підсумовує Гелле.

(Одна з нас починає речення, а друга його закінчує. І це звучить дуже природно. А все тому, що ми найближчі подруги!)

– А по-друге, – веду я далі, – в «Оптимісті» можуть сидіти щонайбільше двоє людей!

– Хоча він розрахований лише на *одну* особу, – продовжує Гелле.

– Он як! – усміхається Лізбет, вона слухає дуже зацікавлено. – Ви і в море виходили?

– Ні! – відповідаємо ми хором, а Гелле пояснює:

– Ми ще не ходили під вітрилом. Мали сьогодні лише теорію. Ще кілька теоретичних занять, і вийдемо в море!

Стіан заходить до вітальні саме в ту мить, коли я розповідаю:

– Це означає, що ми проходимо заняття на суходолі, вчимо матеріальну частину – будову яхт, купу всіляких правил і як в'язати морські вузли... такі зовсім теоретичні речі! (Я страшенно задоволена собою, бо почуваюся мов риба в воді).

Стіан дивиться на нас.

– Добрий курс? – запитує він.

– О, так, *бомбезний!* – відповідаю я. – Навчання триватиме всю весну, а потім ще й восени продовжиться. Ми станемо *крутими* яхтсменками! З нами ходить такий собі заучка Христіан, який завжди вискакує зі своїми відповідями – нікому до слова не дає прийти. А ми ж також знаємо правильні відповіді...

Це я вже знову белькочу дурниці? Гм, не знаю... Але мені й байдуже, бо Стіан зацікавлено слухає і всміхається мені.

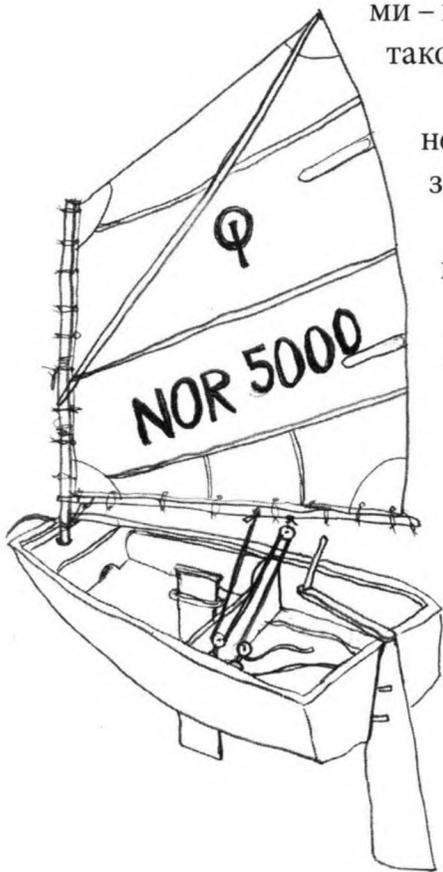
– Класно! – каже він і йде собі на кухню.

П'ять хвилин, напевно, вже давно минули, мені теж час додому – обідати.

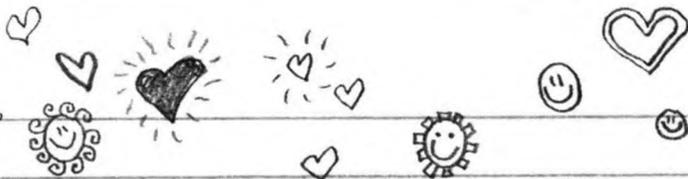
– Зустрінемося завтра? – звертаюсь я до Гелле.

– Обов'язково! – відповідає Гелле.

Ми кажемо одна одній «бувай», і я підстрибом мчу додому.

Любий щоденнику,

Я почуваюся дуже ОПТИМІСТИЧНО щодо Стіана. Він усміхнувся мені сьогодні, коли ми повернулися з курсів ходіння під вітрилами, і він вважає, що це класно, що я вчуся керувати яхтою. Я теж так вважаю! Це все означає, що ми дуже добре пасуємо одне одному, бо ж маємо спільні інтереси...

Наші зі Стіаном спільні інтереси:

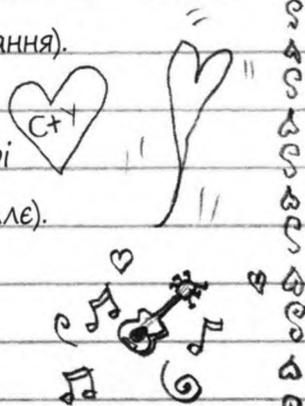
А) ми обое НЕЙМОВІРНО захоплюємося музикою.

Б) ми обое гарно малюємо (Стіан має НЕПЕРЕВЕРШЕНИЙ талант до малювання).

В) Стіан любить грати на гітарі, а я люблю слухати, як він грає на гітарі (зазвичай слухаю його гру з кімнати Гелле).

Г) ми любимо гойдатися на «тарзанці».

Д) ми обое вважаємо, що вміння керувати яхтою – це круто!

P.S. Я ось тільки не зовсім розумію, чому я й Гелле були такими неймовірно збудженими сьогодні після курсів. У море не ходили, лише з теорією знайомилися... Та однаково класно! Я маю на увазі наше збудження і радість... Уже з нетерпінням чекаю наступного заняття і справжнього виходу в море!

Тілі-тілі-тісто

Як КЛАСНО мати домашнього тата! Я знаю, про що кажу! Тепер він почав ще й пекти! КУПУ смаколиків! Треба ж йому чимось руки зайняти, щоб не тинятися вдома без пуття весь день. Мама невимовно задоволена й пишається своїм чоловіком.

– Тато пече? – вражено запитала Ерленд, коли це трапилось вперше, і запишалася не менше за маму.

– Але ж ти ніколи в житті не брався до випічки! – не зуміла я приховати скепсису.

– Чому ж, – заперчила мама. – Якось тато спік бісквітний корж для торта... Правда ж, Одде Арільде?

Мама глянула на тата, усміхнулась і підморгнула йому.

– Бісквітний ко-о-рж? – недовіжливо протягнула Ерленд.

– Так, для кремового торта, – підтвердила мама.

– Спік? Тато? Коли таке було? – пирхнула я.

– О-о, багато років тому, – відповіла мама й мрійно подивилася на тата.

Тато вмить загордився, зм'як і просвітлів – водночас (якщо так можна сказати про тата). А мама повела далі:

– Той бісквіт так йому добре вдався, що ми навіть сфотографували його. Опісля тато вже більше ніколи такого не випікав...

Тут мама засміялася. Тато скромно всміхнувся, здвигнув плечима і сказав:

– Бачте, іноді звільнення з роботи в розквіті сил буває навіть корисним...

– І ти маєш фотку, на якій тато пече торт? – недовірливо запитала я.

– Ясна річ, ми маємо таку фотографію! – відповів тато.

– О-о-о-о, а подивитися можна? – влізла в розмову Ерленд.

Тато мав зайняті міксером руки, тож до вітальні пішла мама, узяла з полиці старий фотоальбом і показала нам світлинку, на якій тато з неймовірно гордовитим виразом обличчя

стоїть перед тортом на столі й шкіриться у камеру.

Він виглядає, як тато, але значно кумедніше. Зрештою, мама теж має не менш кумедний вигляд на

фотках в альбомі. Обоє – і тато, і мама – видаються

навіть старшими, ніж є зараз, хоч насправді вони там УДВІЧІ молодші! Яюсь я цього не збагну!

Я, мама й Ерле сиділи за кухонним столом, розглядали фотки в альбомі, сміялися з мами й тата, сфотографованих ще до нашого народження, а тато тим часом допікав коржі. Потім нам з Ерле дозволили облизати дерев'яну ложку й миску – бісквітне тісто було дуууже добре...

Останнім часом тато постійно пече свій улюблений смаколик. Він не приїдається, щоразу однаково смачнющий. І це не бісквіт. Його єдиний улюбленець – Банановий Хлібець Старої Тітоньки Маргарети. Тато настільки задоволений власним результатом, що НІЧОГО іншого пекти не хоче. Його нітрохи не цікавлять нові експерименти у випічці. Особисто мене таке влаштовує. Бо Банановий Хлібець Старої Тітоньки Маргарети НЕСАМОВИТО ДОБРИЙ!!! Тато каже, що він внучатий небіж отієї тітоньки-бабусі і що рецепт бананового хлібця переходив у їхній родині від покоління до покоління. «Ніхто не вмів спекти банановий хлібчик, смачніший за хлібець Старої Тітоньки Маргарети, – каже тато. І додає: – Хіба що я, можливо!»

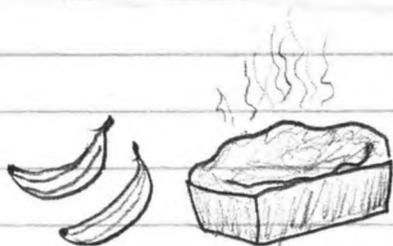
Щоразу, як тато пече, хатою розпливаються такі запамо- рочливі пахощі, які вам годі й увявити. Кожного разу мені здається, що банановий хлібець *ненормально* довго стоїть у духовці. До речі, хлібець на смак зовсім не як хліб. Я питала тата, чи можна його їсти на сніданок і брати до школи, як канапку, бо ж він, хоч і банановий, та все ж *хлібець!* Але тато не дозволив.

– Хліб, та не зовсім, це таки солодкий пиріг, – сказав він.

Однак ми не раз ласували хлібцем після вечері чи в субо- ту, чи ще за якоїсь нагоди. Я й Ерленд вигадали, як зробити з нього смачнющий десерт: намазували банановий хлібчик банановим кремом «Баносом». Ото була справжня бананова бомба!!! Наша УЛЮБЛЕНА страва! Хоча мама й тато вважали таке поєднання занадто солодким. Їм більше смакував банано- вий хлібець сам по собі, без жодних додатків.

Любий щоденнику,

Тато записав рецепт бананового хлібця від Старої Тімоньки Маргарети від руки на аркуші паперу. Тому він унікальний. Тобто не здертий з жодної кулінарної книжки. Це – таємний родинний рецепт, який передається від покоління до покоління. Я взяла його з собою до кімнати, щоб переписати в щоденник – на той випадок, якби тато, часом, загубив аркушик. Щоб рецепт не втрапився для майбутніх поколінь нашого роду. Ось він:

Банановий хлібець старої тітоньки Маргарети

125 г масла (г = грам)

1 ½ чашки цукру (демерара)¹² (усе залежить, звісно, від розміру чашки, але тато каже, що це приблизно 175 грамів)

2 яйця

2 ½ чашки білого борошна (тато каже, що це приблизно 250 грамів)

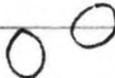
1 ч. л. розпушувача для тіста (ч. л. = чайна ложка)

½ чашки молока з H₂O (H₂O = вода) (але замість змішувати молоко з водою, тато робить просто: бере знежирене молоко)

3 банани

¼ ч. л. соди

Приготування:

Змасти маслом хлібну форму (тато бере силіконову форму, з якої банановий хлібець виймається надзвичайно легко!)

Збий масло з цукром до пишної маси.

По одному додавай яйця.

Змішай борошно з розпушувачем і всип до яєчно-масляної маси.

Примітка: У рецепті так і написано – демерара, а що я безліч разів була присутня при випіканні татом бананового хлібця, то знаю, що це – світло-коричневий цукор з великими кристаликами. Значно більшими, ніж у звичайному білому цукрі. Вони голосно хрумтять на зубах, коли покласти їх до рота.

Поволі вливай $\frac{1}{2}$ чашки молока з водою (рідину треба наливати тоненькою цівкою, постійно помішуючи. Тато мішає міксером).

Приготуй бананове пюре й додай соди. Вимішай з рештою тіста.

Вилий тісто в форму.

Випікай 45 хвилин або 1 годину в духовці при температурі 180°C (градуси Цельсія).

Через 20 хвилин від початку випікання накрив банановий хлібець папером для випічки, щоб він не пригорів зверху.

Крем-помадка (за бажанням)

30 г масла вимішай

з 80 г сиркової маси до пухкості

1 $\frac{1}{2}$ чашки меляси обережно домішай до суміші міксером або перелопать лопаткою (саме так і написано

в оригінальному рецепті Старої Тімоньки Маргарети!).

P.S. Правду кажучи, рецепт тої крем-помадки я не зовсім розумію. Гадаю, тато – теж, бо він ані разу навіть не спробував її приготувати. Бо як це – ПЕРЕЛОПАЧУВАТИ мелясу?..

ПОТРАСІННЯ

– Глянь! Стіан привів когось додому! – кричу я до Гелле, і вона теж підбігає до вікна.

Для інформації: Я вдома в Гелле. Ми в її кімнаті. Раптом я почула, що хтось наближається Крокклейвою, бо через відчинене вікно добре чути кроки по асфальту. Я підійшла до вікна подивитися, хто це. То був Стіан, але не сам – з кимось зі школи! Стіан так надзвичайно рідко приводить до себе гостей – майже *ніколи*, – тож нітрохи не дивно, що ми обидві з Гелле вихиляємося з вікна й витріщаємося в усі очі. Стіановий гість – хлопець, трохи нижчий за самого Стіана, з коротким темним волоссям і таким собі трохи задовгим чубом; у мішкуватих джинсах та широкому коричневому светрі з капюшоном. З наплічником, перекинутим через одне плече.

– Хто він? – питаю я Гелле.

– Зеленого поняття не маю, – відповідає Гелле.

– Ти його раніше бачила?

– Ні, не думаю...

Стіан із товаришем зникають за рогом будинку, і ми їх більше не бачимо. Зате чуємо, як обидва заходять до передпокою унизу. Нас аж розпирає від цікавості, хто ж той загадковий типок, але ж не пасує зійти вниз і витрішкуватися на прибульця. Ми вичікуємо в кімнаті Гелле. Двері не зачиняємо, щоб можна було побачити хлопців, коли вони проходять повз нас дорогою до кімнати Стіана.

Але даремно чекаємо – їх не видно. Тоді ми тихесенько скрадаємося донизу. Куди ж вони поділися? У коридорі стоять черевики Стіана і геть стоптані зелені кеди, яких ми ніколи раніше не бачили. Ми прислухаємося. Хлопці на кухні.

– Що робитимемо? – пошепки питаю я Гелле.

– Не знаю, – пошепки відповідає Гелле.

– Підкрадемося до кухні? – шепочу я.

Гелле киває, і ми крадемося через вітальню до кухні. Але стається так, як стається завжди, – хто б сумнівався... Коли намагаєшся ступати тихо, мов мишка, тихо ніяк не виходить! Звісно ж, я шпортаюся за канапу – чується голосний *гун!* Гелле пирхає сміхом.

– Шшшшшшшшшш, – сичу я, але теж не стримуюся і вибухаю сміхом.

Немає іншої ради, мусимо ховатися за канапою, щоб відсміятися, а вже тоді продовжувати своє скрадання до кухні. Це забирає багато часу, бо ми ніяк не можемо заспокоїтися.

Нарешті підводимося. І раптом... просто перед собою, по

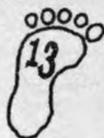
інший бік канапи, бачимо Стіана й ДІВЧИНУ!

(У руках вони тримають тарілки, а на всю вітальню пахне сирниками)¹³.

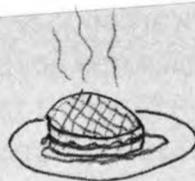
– Чим це ви тут займаєтесь? – дивується Стіан.

Ми з Гелле мовчки витріщаємося на дівчину.

Не знаю, як почувается Гелле, але я чуюся зовсім не в своїй тарілці. Стіан привів додому не хлопця, а *дівчину!!!* З коротким волоссям!

Примітка: «Сирниками» ми називаємо сандвічі з твердим сиром, запечені в сандвіч-тостері. Але ні в нашому, ані в Гелленому домі спеціального тостера немає, тож ми запікаємо скибки хліба з сиром у вафельниці. Нічим не гірше! Сирники схожі на вафлі, але це – сирники!

– Та нічим, – нарешті видушує з себе Гелле. – Просто ми...

Я далі стою наче води в рот набрала і витріщаюся... на дівчину.

– Привіт! – раптом каже гостя й усміхається нам.

– Привіт! – відповідає Гелле.

Я ж і слова не можу з себе видушити.

– Ходімо! – кличе Стіан дівчинку, і вони йдуть через вітальню.

– Па-па! – каже дівчинка, іде слідом за Стіаном, потім оглядається і всміхається нам знову.

– Бувай! – гукає Гелле.

Я стою далі на тому самому місці, від шоку мов закаменіла, і мовчу.

Зі сходів долинає тупіт ніг – це Стіан з гостею піднімається до своєї кімнати.

Трохи оговтавшись від потрясіння, ми з Гелле теж йдемо нагору. Стіанова кімната зачинена. Ми стоїмо під дверима, затамувавши подих і прислухаючись.

Вони слухають музику. Стіан щось говорить, але я не чую, що саме. Дівчинка сміється. Стіан теж сміється. Потім долинає бренькання гітари, Стіан підбирає музику, яка лине з динаміків; дівчинка щось каже, але годі розібрати слова – надто голосно гримить музика з програвача. Раптом мені колькає в животі. Стає млосно. Як же мені хочеться сидіти там поряд зі Стіаном, невимушено базікати, сміятися, грати на гітарі й слухати музику. За зачиненими дверима. Але я й словом не обмовилася про це Гелле. Натомість кажу:

– Ходи! – і тягну Гелле до сходів. – Ходімо надвір!

Ми виходимо з будинку.

Любий щоденнику,

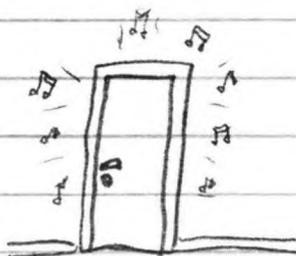
Сьогодні Стіан привів зі собою зі школи ДІВЧИНУ.

ГАРНУ дівчину.

Вони сиділи в його кімнаті.

За зачиненими дверима.

Я нічого не розумію.

ПІСЛЯ ПОТРЯСІННЯ

Опинившись надворі, я не можу придумати, чого ж би то нам учепитися. Гелле теж нічого не може вигадати.

– Пограємося в «На столі чи в унітазі!» – пропоную я. – Ти починаєш!

На столі чи в унітазі

Цієї гри – «На столі чи в унітазі» – я навчилася від своєї двоюрідної сестри Ганни. У неї найліпше грати, коли не знаєш, до чого вчепитися. Суть гри полягає у тому, що гравці по черзі пропонують

зробити якусь дію. Той, хто згоден на пропозицію, каже «на столі», а той, хто відмовляється, каже «в унітазі». І тоді всі виконують ту дію, яка набрала найбільше голосів. (Якщо гравців більше, ніж двоє, вирішує більшість).

Арка з прикольних 3D-літер

– Чи не погуляли б ви замість мене з собаками, дівчатка? – раптом долинає з кухонного вікна голос Лізбет.

А ми тільки встигли гойднутися по одному разу.

– Е-е-е, може, ніііі, мааам? – розчаровано тягне Гелле.

Вона зістрибує на терасу, кладе канат на поручні й благально дивиться на маму. Я теж піднімаюся на терасу.

– Сьогодні Стіанова черга, – пхикає Гелле.

– Ну, будь ласка, Гелле! – просить Лізбет. – У Стіана гості, а я сиджу по вуха в паперах – готуюся до конференції.

– Я теж маю гостю...

Лізбет дивиться на Гелле. Таким довгим поглядом. Гелле теж не відводить очей.

– Гарзд! Умовила! – нарешті здається Гелле. – Але тільки на берег, до Прибою. На Високий Верх нам сили НЕ вистачить!

ПРИБІЙ

Нижче Станції лежить каменистий пляж, який ми називаємо просто Прибоем. Там ми зазвичай спускаємо собак із повідків, бо звідти їм нікуди втекти. На одному кінці здіймається прямовисна скеля, а вздовж неї тягнеться велика, стара, помальована на червоно дерев'яна клуня. На берег можна потрапити через вузьку щілину між Прибоем і Станцією. Біля самого проходу, на невеличкому бетонному причалі, стоїть значно менша клуня (чи комора, чи що воно таке) з довгим бетонованим помостом, що під нахилом занурюється у фьорд (поміст призначений для спуску на воду або підйому на суходіл човнів). Ось на цьому маленькому причалі ми з Гелле полюбаємо сидіти, коли приводимо сюди на прогулянку собак. Якби вони раптом надумали чкурнути, нам достатньо перегородити їм шлях.

– Я не проти, – зраділа Лізбет. – Хай погасають трохи на Прибої. За годину вечерятимемо, Гелле!

Лізбет усміхається нам і зачиняє кухонне вікно.

Ми з Гелле виводимо з вольера Егіра, До-Мажора й Вожака й простуємо вниз Крокклейвою, ведучи їх на повідках. На Прибої відпускаємо собак на волю, а самі, як завжди, умощуємося на причалі, під стіною Малої Клуні.

– Хто вона така? – питаю я, піднімаючи з землі затвердле стебло водорості.

– Хто? – перепитує Гелле, жбурляючи в воду мушлю.

Не збагну, як Гелле може запитувати: «Хто?», якщо абсолютно ясно, про кого я кажу.

– Та ж дівчина в Стіана в кімнаті!

– Не знаю, – відповідає Гелле. – Ніколи раніше її не бачила.

– Гм...

– Хоча, можливо, це Нінні, – начеб згадує Гелле.

– О-о! Нінні?

– Так, дівчина зі Стіанового класу. Я знайшла в його кімнаті малюнок дівчинки з коротким чорним волоссям, а над її головою – арка з вималюваним у прикольному 3D-форматі іменем «НІННІ» й фігурними завитками.

– Он як! – не стримуюсь я. – Він її *малював*? І ти мені нічого не сказала???

– Що я тобі мала сказати? – дивується Гелле. – Стіан без кінця щось малює... То я про кожний малюнок маю тобі доповідати чи що?

Гелле дивиться на мене. Я потупила очі й перебираю в пальцях висхлу водорість; намагаюся лускати бульбашки на стеблі, але безуспішно, бо водорість надто тверда, і бульбашки не розтріскуються, а розквацюються, бруднячи мені пальці. Я жбурляю рештки стеблини в воду, однак вона така легка, що, крутнувшись у повітрі, лягає переді мною, просто на кросівок. Я відкидаю її убік.

– Та ні... – кажу я.

– І все ж, – веде далі Гелле, – ота дівчинка на малюнку дуже схожа на гостю Стіана.

– *Нінні*, – бурмочу я і мружуся, дивлячись на воду.

Вечоріє, сонце вже низько стоїть на небесному прюзі. Воно дуже яскраве й світить нам просто в вічі. Треба було взяти з собою темні окуляри, думаю я.

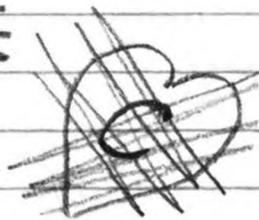
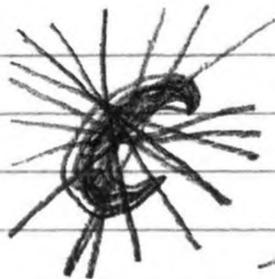
– Цікаво, де він навчився так *гарно* вимальовувати оті 3D-літери... – каже Гелле.

– Яке неймовірно *дивне* ім'я... – кажу я.

І чхаю.

НІННІ

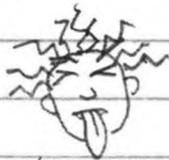
Любий щоденнику,

Те, що я писала недоцарвно про Стіана, уже анітрохи не актуально. Я НЕ закохана в Стіана! Бо Стіан завів собі дівчину. (Напевно ж, вони пара!?! Бо вони ВЕСЬ час нерозлучні). Вона називається Нінні. НІННІ... Хто ж так НАЗИВАЄТЬСЯ!!! Люди не можуть називатися НІННІ! Хіба коти чи собаки, чи ще якісь тваринки! Чи щурики... Але ж НЕ дівчатка. Нінні – пестливе ім'я якогось звірятка. ЩУРЯЧЕ ІМ'Я. Не людське, аж ніяк...

Стіан намалював її. І підписав її ім'я 3D-літерами у вигляді арки над головою. Так сказала Гелле.

А коли мене малював, то не написав мого імені у вигляді арки...

Як на мене, Нінні – страшенно прибацане ім'я!

НІННІ

ПРОБЛЕМА

Наступного дня, відразу після уроків, ми з Гелле біжимо прямісінько на «тарзанку». Але, коли приходимо на місце, Стіан з отією дівчиною вже там! Гелле радо пострибала б разом з ними, тільки не я. Тож ми рушаємо на Платформу. Довго-довго сидимо й базікаємо, перш ніж повернутися додому до Гелле і перевірити, чи звільнилася «тарзанка». Я дуже сподіваюся, що ота Нінні вже забралася геть. Але ж де там! (Невже вона не має іншого місця, де гаяти час? Тільки тут?)

Не знаю, чи зумію ужитися з новими обставинами. З тим, що Нінні постійно поряд. Це ж дім *моєї* найближчої подруги і її брата! Тут завжди були тільки ми... Це підступно, що Стіан що божий день почав приводити її додому! Я почуваюся не в своїй тарілці. Якась ніби не я! Уже не можу, як колись, бездумно робити, що заманеться... Тепер мушу зважувати кожне слово й кожний свій вчинок. Це так шалено втомлює, наравду! Тому, недовго пробувши, я йду додому...

НЕ ІМ'Я, А СПРАВЖНЯ БЯКА

Мама, як звично, сидить у вітальні за своїм *судоку*.

– Маааамооо! – кличу я її млосним голосом.

– Що, люба донечко? – відповідає мама, не підводячи голови.

– Правда ж, не годиться називати дівчинку Нінні? Найбільш *прибамбашене* ім'я на світі, хіба ні?

Мама підводить голову.

– Що ти маєш на увазі? – запитує вона і дивиться на мене, дивиться таким... запитальним поглядом.

– Нінні!!!! О-о-о-о, боги... Дівчина не може називатися таким іменем, хіба ні?

– Чому ж ні? Звісно, може! – заперечує мама.

– Гм... – буркаю я розчаровано.

– Чудове ім'я! Це нова подружка в школі? – цікавиться мама.

– ЕТ! ЩЕ ЧОГО!!! – майже кричу я.

– Але ж, Удо, – мама докірливо дивиться на мене.

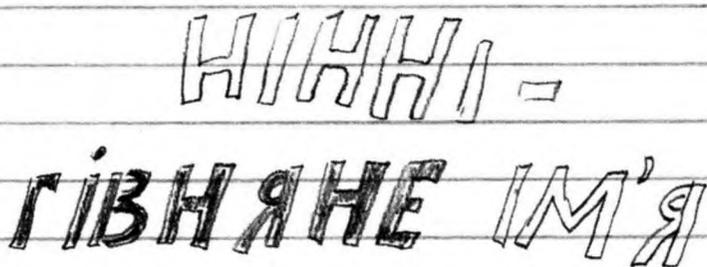
Мамин погляд просто виводить мене з рамок рівноваги. І мене ледь не до сказу дратує те, що їй дуже подобається ім'я *Нінні*. Навмисне голосно тупаючи, я йду на кухню, відчиняю холодильник і дудлю лимонад просто з пляшки (не розхлюпавши ані краплі!)

Тоді ЩОСИЛИ гупаю нагору, через кімнату Ерленд до своєї кімнати й оглушливо гримаю за собою дверима.

У кімнаті я сідаю за письмовий стіл. І чого це я саме ось тепер і аж *так* роззлостилася на маму? Навіщо тупала ногами й гримала дверима? Але всередині я почувалась цілком задоволеною своїм поведженням. Так. Я ЗАДОВОЛЕНА. Навіть усміхаюся нишком. Я примружую очі, аж вони стають двома тонкими щілінками. З таким прижмуром видаюся сама собі хитрющо-лукавою і крутою. Дуже кортить переконатися у дзеркалі в ванній, чи це справді так, але зараз не слушний час.

Натомість я розгортаю щоденник на новій, чистій сторінці й пишу ОГИДНИМИ літерами:

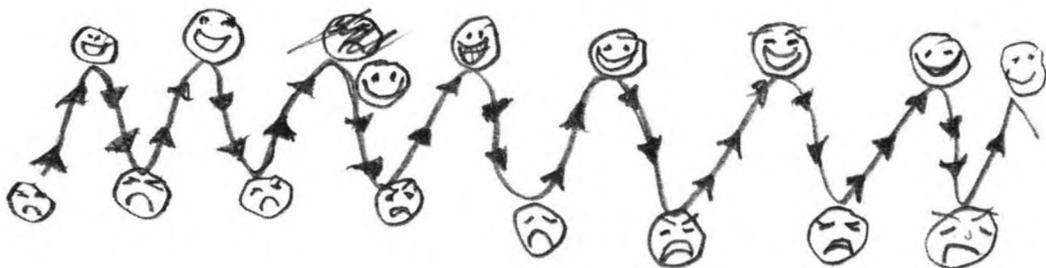

НІННІ -
ГІВНЯНЕ ІМ'Я

Я до чортиків задоволена цією фразочкою і розкішною ОГИДНІСТЮ літер! Аж сміюся з утіхи...

«Нінні», кажу сама до себе, злісно-лукаво мружу очі й почувуюся неймовірно КЛАСНОЮ негідницею, бо ж вимовляю поволі й з притиском ненависне ім'я, насолоджуючись його бридкістю.

Раптом я вибухаю голосним реготом. Спершу він звучить цілком неприродно, але помалу я заражаюся власним напускним сміхом і вже регочу від щирого серця. Що ж це робиться? – дивуюсь я сама собі, заливаючись сміхом. Спершу я радісна, потім – зла, знову радісна і знову зла: угору-вниз, угору-вниз – і так БЕЗ КІНЦЯ! Усе змінюється з шаленою швидкістю! Дивина та й годі...

ЮНЬ

Важко собі навіть уявити, що вже восени я піду до юнацької школи. До тієї школи, де вчать Стіан і Нінні! Це буде круто! Ми зі Стіаном їздитимемо в одному автобусі, виходитимемо на одній зупинці й ще багато чого робитимемо разом. Вважаю, прийшов найвищий час на це, бо я вже, так чи так, юнка.

Тато каже, що я ще НЕ є юнкою.

– Є-є-є-є-є-є! – заперечую я.

– Ні-ні-ні-ні! – перекривляє тато мою манеру заперечувати. – Тобі ще нема тринадцяти. Підлітком станеш, аж як виповниться тринадцять!

– Хіба я щось казала про *підлітків*? Я казала про *юнаків і юнок*!

– Це одне і те ж саме, – вперто стоїть на своєму тато.

– Нічого подібного! – вигукую я. – Кальдестад звертається до нас «*юнаки і юнки*»! Тож ми і є юнню!!!

– Ні, не є!

– Є-є-є-є! Я є юнкою, тату!

– Гарзд, ну вже хай буде по-твому, Пусенько! – зітхає тато, бо він такий *котик-любчик* і дуже не любить нез'ясовані, *завислі*, як він каже, ситуації. (А ще тато дуже добре знає, що я НІКОЛИ не поступлюся, хоч би мене різали на кавалки!)

Ще трохи теорії, доки чекаємо...

Стіан знову привів додому Нінні.

А ми з Гелле знову збираємося на курси яхтсменів-початківців.

Лізбет нас відвезе.

Сьогодні знову сама лиш теорія, а отой ботан Христіан незмінно НЕСТЕРПНИЙ. Хтось іще, окрім нього, має право відповідати на запитання чи як? Ми теж не дурні! І я, і Гелле вважаємо його докінченим дурбецалом! Насправді, ми не гірше за нього знаємо, що, скажімо, штирборт – це правий борт, а бакборт – лівий. Хто ж цього не знає?! (На минулому занятті нам це втокмачували, мабуть, разів

сто!) Тому ми вважаємо, що Христіанові досить уже випендрюватися. Правду кажучи, теорія стає мені вже потроху нудною. Я хочу вчитися *ходити під вітрилами!* Хочу вийти в море на яхті!

Повернувшись з курсів, ми *ще* застаємо Нінні в кімнаті Стіана.

– Хіба їй не час додому? – буркаю я.

Гелле не відповідає.

Я не дуже голосно пробурмотіла своє запитання, можливо, вона його не почула.

– Їй не час збиратися додому? – повторюю трохи голосніше.

Але Гелле і цього разу не відповідає, вдає, ніби не чує. Дивно.

– Агов! – кажу я вже роздратовано й щипаю її за руку.

– Перестань наїжджати на Стіана й Нінні! – раптом огризається Гелле не менш роздратовано.

Я аж здригаюся, ображена її тоном. Це я наїжджаю?! Я більше не кажу ні слова. Лише прискіпливо дивлюся на неї. І відчуваю, що Гелле мене *дратує*.

– Вони працюють над одним шкільним проектом, це – групова робота, – пояснює Гелле, і голос в неї добріє.

– Теж мені, *групова* робота, – пирхаю я. – Їх лише двоє!

На мою думку, забагато часу займає ота їхня начебто робота. Бо гайнують його на всілякі дурниці й непотрібні речі, як-от готують собі «сирники», байдикують, вигулюють собак чи просто сидять у кімнаті Стіана за замкненими дверима, базікаючи, слухаючи музику й бренькаючи на гітарі. Буває, здається, ніби Стіан вчить Нінні грати на гітарі, бо іноді з-за дверей долинають ну дуже фальшиві акорди.

Як на мене, те, чим вони там займаються, *меганудне* заняття, і я від душі тішуся, що не змушена брати в тому участь – надто вже одноманітні їхні розваги.

– Цікаво, коли вже нарешті відбудеться переселення, – подає голос Гелле.

– Що-о? Хто переселяється? Нінні хоче ПЕРЕСЕЛИТИСЯ до вас?

– Та ні-і-і-і! Нові сусіди! Зелений Дім! – дратується Гелле, і ми знову переходимо на сварливий тон.

Гелле якось зовсім байдуже до постійної присутності Нінні. Їй у голові саме лиш діввацтво й Зелений Дім.

І хоча всі речі перенесли до помешкання в Зеленому Домі ще кілька днів тому, новосельці в лівому крилі будинку поки не з'являлися. Куди вони поділися? Ось що найбільше не давало спокою Гелле! Я ж думаю про інші речі: якою радістю стане для мене навчання в юнацькій школі; як тішитимусь добрим оцінкам і таке інше.

– Цікаво, які вони, – знову озивається Гелле.

– Гм... – хмикаю я, але насправді зовсім не дослухаюся до слів подружки.

Я встаю і відчиняю двері Гелленої кімнати. Стою у коридорі, прислухаючись. Голосів Стіана й Нінні не чути, лише музику. Гадаю, вони слухають рок. Цікаво, Нінні знає, як ловити рокера на гачок?

– Цікаво, чи пощастить нам коли-небудь посидіти на пуфиках-мішках... – каже Гелле.

– Яких мішках? – розгублено перепитую я.

– Та ж отих, які занесли до будинку вантажники! – сердито буркає Гелле.

Ніби я зобов'язана неодмінно пам'ятати про якісь мішки.

– Гм... – знову хмикаю я, бо насправді мене не дуже цікавить базікання Гелле.

Любий щоденнику,

Мені не дають спокою думки про дещо дивне. Я відчуваю, що наші теперішні стосунки з Гелле – наче хвили. То нам страшенно добре удвох, то раптом стає нестерпно. Бо нас турбують ЦІЛКОМ різні речі. Тепер все вже не так, як раніше, коли ми ЗАВЖДИ були одностудцями.

Цілком звичайний день...

Після школи ми прийшли додому до Гелле, і вдома нікого не було (Нінні не було! Юххххуу!!!) Тільки ми *самі!* Чудова переміна. Можна розслабитися і зайнятися, чим душа забажає, як воно завжди бувало звичайного *Гелле+Уда-дня*. Упродовж такого дня ми завжди встигаємо зробити неймовірно багато всього. Гойдаємося на «тарзанці», вигулюємо собак, знову «тарзанимо», повертаємося до хати й готуємо собі по величезній склянці шоколадного молока, годуємо собак і робимо уроки за кухонним столом. Щодо уроків, то Гелле більше пощастило, ніж мені, бо всі її домашні завдання я вже переробила торік, і тепер можу допомогти впоратися майже з усіма предметами. Вона ж нічим не годна мені прислужитися. (Але мушу визнати, Гелле надзвичайно здібна до математики).

Покінчивши з уроками, ми врубаємо на повну гучність музику в вітальні, горланимо пісні, стрибаємо, танцюємо й кружляємо по хаті до повної знемоги. А тоді знову йдемо на кухню, кладемо в духовку рибні палички (розкладаємо їх на блясі), умикаємо таймер (і відчиняємо вікно, щоб чути було, як таймер запищить), а самі знову гайда гойдатися на «тарзанці». Коли таймер спрацьовує, ми повертаємося до кухні: доки я накриваю на стіл, Гелле готує картопляне пюре. І виймає з холодильника кетчуп. (То Стіановий кетчуп. Кетчуп він додає до ВСЬОГО!)

...Аж доки...

Ми чуємо, як відчиняються і знову зачиняються вхідні двері. Доки Лізбет простує вітальнею до кухні, ми виймаємо з духовки рибні палички.

– Привіт, мамо! – гукає Гелле. – Ми зготували обід!

Але до кухні заходить не Лізбет, а Стіан. І Нінні!

– Привіт! – каже Стіан.

– Привіт! – відповідаю я Стіанові.

Стіан поглядає на нас з Гелле й усміхається своєю звичною усмішкою.

А потім обертається до Нінні й усміхається до неї *зовсім* іншою усмішкою! Якоюсь наче аж ширшою чи що... Отакою, як усміхався мені, коли ми вдвох вигулювали собак у Великому Лісі.

А може, й не *зовсім* такою. Я ще не бачила Стіана, який би усміхався саме так, як саме зараз він усміхається до Нінні. Так мені здається... Я просто *не розумію*, що тут відбувається.

– Привіт! – вітається Гелле з Нінні й усміхається їй.

Я не вітаюся, тільки дивлюся на неї.

– Привіт! – відповідає Нінні й усміхається нам обом такою собі *бездоганною* усмішечкою.

Я дивлюся на бездоганний усміх Нінні й дивуюся, як це в неї виходить. Треба потренуватися, щоб теж усміхатися так бездоганно. Чи може, це в неї вроджене? Я бачу, як

Стіан дивиться на Нінні та на її усмішку, і Нінніна усмішка міняється, стає немов хитруватою, коли вона дивиться на Стіана, і він відповідає їй такою ж дивною, хитруватою усмішкою, так ніби вони обоє мають якусь спільну таємницю. Хай там як, але їхні усмішки видаються мені ДИВ-

НИМИ. І ще мені видається, що вони надто довго не зводять одне з одного погляду. Це ненормально! І стільки того усміхання теж не є нормальним! Ще й зухвало, бо ж вони не самі, є ще ми з Гелле! А вони собі стоять, ніби ми порожнє місце! Мені хочеться зробити їм зауваження, але я цього не роблю.

Стіан дивиться на стіл. Я помічаю, що він рахує тарілки, бо киває головою за кожною тарілкою, а тоді підводить на мене очі й питає:

– Ти тут їстимеш?

Я не можу вловити інтонації – позитивна вона чи негативна, але киваю і відразу переводжу погляд на Нінні. (Вона весь час ніби притягує мене супроти моєї волі, бо Я не хочу дивитися на неї; це просто стається...) А тоді дивлюся убік, потуплюю очі в підлогу, обводжу поглядом стіни, тільки б не дивитися на Стіана й Нінні. Та все ж я бачу їх боковим зором і чую, як Стіан доставляє на стіл ще одну тарілку.

Знову хрюскають входні двері – це вже нарешті прийшла Лізбет.

– О, як гарно, дітки! – каже вона радісно, побачивши обід на столі.

– Це ми з Удою зготували, – каже Гелле, і я відчуваю гордість у її голосі.

– Які ж ви молодці! – хвалить нас Лізбет.

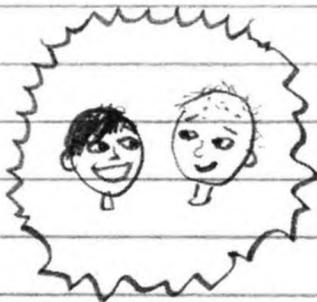
– Собаки теж пообідали?

– Аякже! – гордо усміхається Гелле.

Любий щоденнику,

Я геть втомилася від цього безкінечного переглядання й усміхання. Раніше можна було глянути на когось чи на щось, та й досить. Або усміхнутися комусь, і це була звичайнісінька усмішка. А тепер зненацька з'явилося стільки різних способів дивитися одне на одного й усміхатися. Це дуже спантеличує, на правду. І трохи дошкуляє. Невже саме ТАКЕ властиве юності?

← (НЕНОРМАЛЬНЕ усміхання, як на мене!!!!)

...Усе пішло шкереберть...

І все йде шкереберть від першої секунди обіду. За столом я опиняюся навпроти Нінні. Вона передає мені картопляне пюре, усміхаючись при тому отією своєю усмішечкою, а я... червонію!!! Не збагну, чому? Але це катастрофа! Звісно ж, я соромлюся своїх червоних щік і не бажаю, щоб їх хтось помітив. А щоб приховати ніяковість, незмигну дивлюся у каструлю з картопляним пюре, і, хоч не зводжу погляду з великої ложки, якою накладаю собі пюре, однаково цяпаю поза тарілку! (Мені байдуже до Лізбет, Гелле чи Стіана, вони вже тисячу разів ставали свідками моєї незграбності, але капарити перед Нінні – це вже справжня ганьба!)

Усе нині відбувається якось ШИВОРИТ НАВИВОРИТ. Завжди мені рот не замикається, коли я залишаюся у Гелле на обід. За столом завжди панують веселощі. Але зараз мені нічого не спадає на думку. Я намагаюся вразити присутніх чимось дотепним, натомість бовкаю якусь дурню. Раніше ми завжди обідали тільки вчотирьох – я, Гелле, Лізбет і Стіан (іноді до нас приєднувалася Ерленд). Але нині Лізбет базікає з Нінні та Стіаном, відпускає їм шпильки; Гелле теж теревенить з ними й видурнюється – вони поводяться так, ніби не відбувається нічого особливого. Ніби це цілком звичайний день і звичайнісінький обід. Я ж щосили намагаюся не витріщатися на Нінні, коли вона розтуляє рота щось сказати. Дуже важко НЕ витріщатися на Нінні. І ніби вона не так, щоб дуже багато балакала, але те,

що каже своїм дуже дзвінким дівчачим голоском, звучить неймовірно мудро. Вона говорить дотепно, вишукано, шикарно – *добре*, одним словом. Її слова змушують усміхатися і реготати й Стіана, і Гелле, і Лізбет. Я не в змозі пояснити, що *такого* надзвичайного каже Нінні і *чому* все сказане нею таке премудре й слушне. То треба самому почути. Вона каже саме те, що *треба* сказати. Щоразу. Як ото, знаєте, герої і героїні у фільмах! Вона говорить, як *вони*. Завжди *доречно* і завжди *вчасно*. Тож нічого дивного, що я сиджу за столом, майже не розтуляючи рота, бо все, що злітає з мого язика... ну зовсім не *те*.

Нараз чується глухий *квак*, коли Стіан відкриває пляшечку з кетчупом і наливає кетчуп на рибні палички. Ми з Гелле крадькома переглядаємося. Гелле пирхає, за нею пирхаю і я. Ми ледве досиджуємо до кінця обіду, не в силі стримати хихотіння! Я намагаюся не зводити очей з картопляного пюре в своїй тарілці, щоб не вибухнути реготом. Щоразу, зустрівшись поглядами, ми з Гелле душимся сміхом ІЩЕ більше. І не можемо заспокоїтися.

Ото неймовірна стидуха...

Любий щоденнику,

Я ще, мабуть, ніколи в житті стільки не душилася сміхом, як оце сьогодні за обідом удома в Гелле. Ось уже, здається, заспокоїлися, але тільки – но глянемо одна на одну, і знову порскаємо сміхом. Неймовірна СТИДУХА! Як же це ПО-ДИТИНЯЧОМУ, пирхати й форкати разом з Гелле (яка до того ж молодша за мене!)... перед Стіаном і Нінні! Вони ж ходять уже до юнацької школи...

Про кохання

Якщо ми з Гелле готували обід, то Стіан з Нінні мали при-
брати зі столу й помити посуд. Я пішла їм допомагати, але Гел-
ле забрала мене з кухні, сказала, мовляв, хай самі прибирають.
Довелося поплестися за нею до її кімнати.

– Якої ти думки про Нінні? – запитала я Гелле, коли ми під-
нялися нагору.

– Дуже класна! – відповіла Гелле.

– Так, начеб непогана, – погодилась я.

– Вона дуууже часто в нас буває, – додала Гелле.

– Певно, *кожного* дня, хіба не?

– Ні, не *кожного*, але майже кожного. Кілька разів на тиж-
день...

– Гм, – хмикнула я.

Ми якийсь час мовчки гортали глянцеві журнали, трохи
малювали.

– Чи не час уже їм потроху закінчувати отой проект? – раптом запитала я.

– Кому? – не зрозуміла Гелле.

– Стіанові та... Нінні!

– Ну, не знаю! Чесно... Але вони ще й іншим займаються. Наприклад, дуже багато малюють.

– І ще не надокучили одне одному? – допитувалась я.

– Щось не схоже на те, – відповіла Гелле.

– Як гадаєш, він вважає її... гарною?

– Це як? – Гелле аж голову підвела від свого альбома для малювання.

– Ну, не знаю... вродливою чи прикольною, – намагалась пояснити я, відчуваючи, як мелю дурню.

– Але ж так воно і є. Нінні і вродлива, і прикольна... – просто мовила Гелле, знову схилиючись над альбомом.

– Ага, так і є, – зітхнула я.

Ми знову на якийсь час замовкли. Гелле малювала, я читала журнал. Тобто... вдавала, ніби читаю, насправді ж ніяк не могла зосередитися. Сиділа й думала.

– Як гадаєш, вони закохані? – знову порушила я мовчанку.

– Що?

– Ну, закохана пара?

– Та звідки мені знати?

– А-а-а...

– Чого ти оце випитуєш? – уважно глянула на мене Гелле.

– Та так... Просто цікаво, – відповіла я.

– Овва! А ти, часом, не ЗАКОХАЛАСЯ у Стіана? – з багатозначним притиском запитала Гелле.

– Ні-ні, що ти...

Гелле все ще прискіпливо приглядалася до мене, тож доводилося вдавати, ніби мені до Стіана цілком байдуже.

Знову запала мовчанка. Я читала, Гелле малювала.

– А... *ти* в когось закохана? – за якийсь час запитала я Гелле.

– Ет! Звісно, Ні! Може, ти?

– Що – я?

– *Закохана* в когось?!! – розсердилась Гелле (це прозвучало так, ніби слово «закохатися» викликало в неї страшенну відразу).

– Та ні, – відповіла я.

Ми знову надовго замовкли. Раптом озвалася Гелле:

– Ти охочише проводила б час зі Стіаном, аніж зі мною?

– Ні! – майже скрикнула я. – З тобою мені більше хочеться бути разом! Серйозно!!!

– То, може, ліпше ходімо до тебе додому? – запропонувала Гелле.

– Ходімо!

І ми подалися у гості до мене.

Таємниця

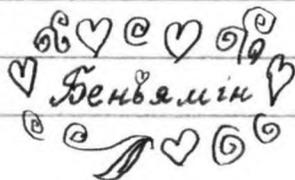
Любий щоденнику,

Я маю – як би то сказати – невеличку проблемку зі Стіаном. Найщирішою моєю подружкою, ясна річ, є ГЕЛЛЕ, тому, закономірно, я проводжу час з нею, коли приходжу в гості до Гелле і Стіана (окрім тих випадків, коли ми розважаємося всі вкупі). Я не хочу, щоб Гелле думала, ніби я волію бавитися не з НЕЮ! А тому не можу надто багато розмовляти з нею про С. До того ж несподівано виявилось, що Гелле вважає кохання чимось пустим і дурненьким. Але це не дуже й дивно, вона ж на рік молодша від мене...

Проте, з іншого боку, ніяка це не проблема, бо останнім часом Стіан ЗАВЖДИ з Нінні... І НІКОЛИ не буває з нами...

ПЛЮС: Я вже більше не закохана в Стіана! Ані на крапельночку! Правда-правда! Чесно кажучи, мені видається дуже симпатичним Бен з нашого класу. Може, я закохана в нього? НЕ цілком певна, але здається, таки закохана...

**ОВВА,
ТЕПЕР УСЕ
ЗАКРУТИТЬСЯ
НІВРОКУ...**

Привіт, сусіди!

Я сиджу в своїй кімнаті й читаю. Уранці тато відвіз маму на роботу, бо після роботи вона мала їхати в аеропорт – зібралася на вихідні в гості до своєї подруги Раґни. Дорогою тато завернув до крамниці, щоб купити нам продуктів, ласощів та всіляких дрібниць.

– ПРИВІТ, СУСІДИ! – раптом долинув до мене знизу, з кухні, голос Ерленд.

Привіт, сусіди?.. СУСІДИ! Мабуть, приїхали нові пожильці! Збігаючи вниз сходами, я на ходу відсилаю Гелле есемеску й влітаю на кухню. Ерленд стоїть на стільці, вихилившись у відчинене вікно. Я підходжу до неї ззаду і теж визираю у вікно. Біля вхідних дверей Зеленого Дому стоїть жінка, неподалік – припарковане авто, а кремезний чоловігя заносить досередини якісь торби. У пісочниці (яка була схована під снігом узимку), біля гойдалки, сидить маленький хлопчик і бавиться у піску! Гелле мала рацію! Наші новосели – це мама, тато і синочок. (Вау, які ми талановиті шпигуни!)

Я виходжу в коридор, одягаю куртку й повідомляю Гелле, що ми таки мали рацію. Тут я чую, що Ерленд розмовляє з кимось з нових сусідів через вікно. Я не бачу, з ким, чую лише голос Ерленд, але ж з кимось вона мусить

балакати. Якщо не з сусідами, то хіба з одним зі своїх уявних друзів (начитавшись про Скайберта – героя серії дитячих книжок шведського автора Гунілли Бергстрьом), бо ось що я почула:

– Привіт! – Ерленд. – О-о-о! – Гм-м-м. Хто це? – Ага. – Як його звати? – Он як. – Що ви робите? – Нічого. – Поїхав на закупи. – Так. А ви маєте дитинча в животику? – Так, я це бачила. – Гм... е-е-е... Уда. – Що це? – Можна мені з вами? – Гарзд! Почекайте хвильку!

Я чую, як Ерленд зачиняє вікно, зістрибує зі стільця, засуває його під стіл, а тоді виходить у коридор.

– Нащо ти назвала моє ім'я? – питаю я підозріливо.

– Га? – удає з себе дурненьку Ерленд, шукаючи на вішаку свою куртку.

– Ти назвала *моє* ім'я! Навіщо ти сказала їм моє ім'я? – повторюю я вже суворіше.

– Вона питала, чи маю сестричок або братиків!

Ми разом виходимо з хати.

– Ти куди? – цікавлюсь я.

– Допоможу сусідам занести досередини речі, – каже Ерленд. – А ти куди?

– Зустрінуся з Гелле, мабуть...

Ми розходимося. Ерленд іде до жінки на сходах Зеленого Дому, я прямую до Платформи – чекати на Гелле.

Коли я саме піднімалася драбиною, прийшло повідомлення:

Ой! Класно! :-) :-o :-D

Але я зараз у тата.

Побачимось, коли повернуся

додому! :-) :-) :-)

Я зовсім забула! Гелле і Стіан поїхали на ці вихідні в Берген до свого тата. Повернуться аж у неділю.

Я дивлюся в бінокль на Зелений Дім. Ерленд без угаву базикає з жінкою. Вони стоять біля авта, дама виймає з багажника величезний паперовий пакет. Здалеку здається, що їй трохи важко, бо заважає великий *вагітний живіт*. Ерленд намагається допомогти їй і підтримати пакет. У ту мить з будинку виходить чоловік. Раптом він щось гукає дуже суворим голо-сом (я не можу розібрати слів) і кидається до жінки, відбирає в неї важку ношу, щось запально говорить (я не чую, ЩО), жінка відповідає – її слів я ТЕЖ не чую... (Гм, чи вони розмовляють *зовсім* незрозумілою мовою, чи то мені потрібен слуховий апарат?..) Жінка дуже маленька на зріст порівняно з височенним чоловіком. Він має вигляд силача. Трохи схожий на кіношного монстра Халька. І трохи страшнуватий... Здалеку здається, ніби говорить він дуже гнівно. Чоловік забирає в жінки пакет, кладе під одну пахву, другий, *ще* більший, – під другу й прямує до вхідних дверей. Ерленд отетеріло дивиться йому вслід.

– Він забороняє мені піднімати важкі речі, – пояснює жінка Ерленд і погладжує свій великий живіт. (**P.S.:** О, тепер я раптом чую, що вона говорить!)

– А він сильний! – не приховує свого захоплення Ерленд.

Я вивчаю вагітну жінку в бінокль. Вона худорлява, ну, хай не худорлява, але такої звичайної статури, з випнутим животом... Збоку *той* живіт видається велетенським. Але зі спини я ніколи не запідозрила б, що вона вагітна! Жінка усміхається до Ерленд і відповідає на всі запитання, які лиш приходять малій до голови; сміється і жартує. От дідько! Я відкладаю

бінокль. Яке це безглузде заняття – шпигувати за Зеленим Домом на самоті. Почуваєшся цілковитою ДУРЕПОЮ! А з іншого боку, я зовсім не певна, чи наважуся піти до тих нових сусідів і заговорити з ними БЕЗ Гелле! Мушу зачекати на неї. Ліпше знайомитися з новосельцями удвох. Але ж Гелле в Бергені і повернеться додому аж післязавтра! То що, мені тут сидіти, мов опудалу, до неділі?..

Я знову беруся розглядати Зелений Дім у бінокль. Ерленд далі рот не замикається, вона щось там белькоче і до жінки, і до чоловіка; вони втрьох переносять клунки з авта до помешкання в лівому крилі будинку. Жінка й Ерленд регочуть. Тільки-но жінка виймає з багажника якусь торбу, з дому вибігає Хальк, відбирає її від неї і сам заносить досередини. Малюк вилазить з пісочниці і починає хвостиком ходити за Ерленд – у хату й з хати, у хату й з хати.

НОВІ СУСІДИ

Нові сусіди, правду кажучи, надзвичайно симпатичні. (Окрім Халька, який трохи наганяє страху). Я вирішую все ж поговорити з ними, не чекаючи неділі. Злажу драбиною з Платформи, спускаюся стежкою через Маленький Лісочок до Зеленого Дому.

– Привіт! – вітаюсь я з жінкою, яка саме виходить з будинку.

Я не можу відвести очей від її живота. Він велетенський! Ще більший, аніж здавався здаля, з Платформи! Я ще ніколи в житті не бачила такої дуже вагітної жінки!

– Привіт! – відповідає жінка. – Ти, мабуть, Уда?

Вона розмовляє норвезькою з трохи інакшим акцентом, тепер я це помітила.

– Так, – кажу я. І раптом широко усміхаюся.

– Ми вже познайомилися з Ерле, – веде далі жінка. – Вона така хороша помічниця! А мене звать Біляна!

Біляна простягає мені руку, я подаю свою, і ми ручкаємося.

– Я – Уда Андреа, – відрекомендовуюсь я і почуваюся при цьому дуже дорослою.

– Хлопчики, ходіть-но сюди! Привітайтеся з Удою Андреєю! – гукає Біляна у відчинені двері. (Але ніхто не виходить з будинку).

– ХлопчикИ? – перепитую я вражено й озираюся навколо.

Я бачила лише одного маленького хлопчика. Бавився у пісочниці. Я зиркаю на живіт Біляни, вона помічає мій погляд і гладить долонею свій живіт.

– Еге ж, тут теж живе хлопчик... Лікар сказав... – мовить вона.

– О, так! – я далі широко всміхаюся, бо Біляна така КЛЬОВА! Ми стоїмо на східцях Зеленого Дому, немов близькі подружки. Я і Біляна, яка носить хлопчєня в животику.

– О! Передавай вітання... – каже Біляна й замовкає, бо посеред фрази її уриває голос з помешкання:

– Мамоооооо! Забери Філіпа! Він весь час заступає мені світло! – кричить хтось (голос начеб хлопчачий).

– Просто попроси його, щоб відступив убік! – голосно відповідає комусь усередині Біляна.

З будинку виходить Хальк. Зблизька він має неймовірно могутній вигляд. Чоловік зупиняється і дивиться на мене. Я дивлюся на нього, задерши догори голову. Цікаво, скільки метрів він заввишки. І скільки метрів має в ширину... Ой, мабуть, багатенько! Погляд у Халька суворий. Я навіть трішки побоююся його. Не знаю, усміхатися йому чи ліпше не треба. Раптом велетєнь простягає руку, і мені не зостається нічого іншого, як подати йому свою. Хальк стискає мою долоню з ЖАХЛИВОЮ СИЛОЮ (!), але я не скрикую «ой!» чи щось інше з цього репертуару, просто усміхаюся і називаю своє ім'я, сподіваючись, що тоді він якнайшвидше відпустить мою руку, у якій ось-ось переламаються всі кісточки.

– Златан, – відрекомендовується Хальк.

Яке дивне ім'я, думаю я. Він теж дуже дивно розмовляє норвезькою. Ще кумедніше, ніж Біляна.

Хальк нависає наді мною, наче велет, а я приголомшено розглядаю його знизу вгору, вражена розмірами цього чоловіка. Зрештою, він (на щастя) відпускає мою руку і йде до авта за іншими пакунками.

– Сссслатан, – промовляю я дуже тихо, так щоб Хальк не почув. Мені дуже кортіло послухати, як звучить його ім'я.

– Златан, на «З», – каже Біляна, яка стоїть поряд. – Це слов'янське ім'я.

Я підводжу на неї очі. Вона усміхається мені. Гарною, щирою усмішкою. І сама вона гарна й щира.

– Ооооооо! – я кажу це так, щоб здавалося, ніби я чудово розумію, що вона має на увазі. (Насправді ж, я нічогосінько не розумію. *Слав'янське ім'я? Слава? До чого тут слава? Я не смію питати, щоб не здатися дурепою, яка не знає, про що мова!*)

Ми з Білянню стоїмо на ганку й усміхаємося одна одній. Я собі думаю, що мені, напевно, дуже сподобаються нові сусіди. А мати за сусіда самого Халька – це просто бомба!

– Так, ми... – починає Біляна, але не встигає закінчити речення, бо тієї миті під'їжджає мій тато.

Тато виходить з авта, каже «привіт» і киває Біляні та Халькові. Вони теж кажуть «привіт» і кивають у відповідь. Тато цікавиться, чи потрібна їм допомога, але Хальк заперечно хитає головою:

– Ні, дякую, усе гаразд, це вже останній клунок.

– То й добре, – каже тато, відчиняє багажник нашого авта й починає заносити до хати продукти. Хальк теж заносить до свого помешкання останні пакунки зі свого авта.

– Мааааааамоооооооо! Ходи сюди й забери Філіііііпа! – раптом долинає з будинку несамовитий вереск.

Біляна вибачливо усміхається мені, обертається до дверей і гукає у присмерк коридору:

– Уже йду!

Потім знову повертається до мене, каже:

– Бувай, ще побачимося!», і поспішає на вереск.

– Бувай! – кидаю я навздогін.

Я залишаюся сама на ганку й не знаю, що робити далі. Бачу,

як тато вийшов з дому за рештою пакунків з харчами, і тієї миті розумію, що зовсім не хочу йому допомагати розпаковувати авто, готувати вечерю чи будь-що інше робити по господарству. Це понад мої сили. Тому я розвертаюся і чалапаю догори Крокклеивою.

– Ти куди, Пусенько? – озивається тато в мене за спиною.

І раптом я відчуваю, як мені НЕЙМОВІРНО соромно за те, що тато ось так на людях називає мене «пусенькою». Це ж Біляна й Хальк теж могли почути!

– До ВЕЛИКОГО ЛІСУ! – горланю я, не озираючись.

– Вечеряємо за годину! – гукає тато.

– ЧУДОВО! – відповідаю я, навіть не повертаючи голови.

Як же мені хотілось, щоб Гелле була вдома! Але її немає. Що ж, мені й самій непогано у Великому Лісі. Я вже й раніше гуляла в ньому самотою сто тисяч мільйонів разів!!!

Нецілована

Я простую стежкою у Великому Лісі до Вершини. Доходжу до Чарівного Каменя, наступаю на нього й стою якийсь час, похитуючись туди й сюди. А тоді, замість спинатися вгору, звертаю праворуч поміж високих дерев. Я думаю, з-поміж іншого, і про Стіана. Про деякі речі я дуже багато думаю останнім часом. Надто про ті, які пов'язані зі Стіаном. Отже... Восени мене чекає перехід до юнацької школи, а я ще зовсім, цілковито, тотально, абсолютно, на двісті відсотків нецілована!!!! Чи це, власне кажучи, нормально? Цікаво, Стіан когось уже цілував? Чи цілував він Нінні? Сподіваюся, Нінні він не цілував. Слава небесним силам, що зараз він у Бергені, а не з нею. Тож їй не вдасться випередити мене й першій обманом виманити в Стіана поцілунок.

З одного боку, мені видається, що цілуватися – це дуже навіть бридко. А з іншого, ні... Чи все-таки бридко? Чи ні... Чи може... ет, не знаю! До того ж я не знаю, як це робиться!!! Звісно, бачила у фільмах. Тисячі разів... І навіть цілувала Атрею з «Нескінченної історії». Через екран телевізора, щоправда, тому це не рахується. А ще я цілувала крутезних кінозірок і співаків... на *постерах*. Вони висять на стінах моєї кімнати. І це теж несправжні поцілунки. Цілувала ж папір!

А якщо мені не судилося?.. Ну, цілуватися по-справжньому... Коли це має статися у реальності? А якщо, цілуючись уперше зі Стіаном, я все зіпсую, бо ж ще НІКОЛИ в житті нікого

не цілувала й досі не вмію цього?! Ні, такого не можна допустити! Треба потренуватися. Але на кому? Я зовсім сама в Великому Лісі! Я розглядаюся на всі боки. Підходжу до величезного дерева. Стовбур правитиме за людське тіло. Певним чином... Буде мені замість хлопця. Я уявляю, ніби дерево – це Стіан. Відчуття дурнувате, але ж МУШУ я потренуватися! Знову озирваюся навколо. Прислухаюся. Ніде ні душі. Чути лише щебетання пташок. Я дивлюся на дерево... на дерево-Стіана.

The Kiss

– Привіт, – кажу я до дерева-Стіана.

– Привіт, – відповідаю я трохи грубішим голосом, ніби голосом Стіана. – Ти набагато кльовіша, ніж ота Нінні, – веде далі дерево-Стіан і признається мені, що теж вважає ім'я Нінні якимось прибацаним.

– Дякую, – коротко відповідаю я своїм звичним голосом.

– Я мріяв поцілувати тебе ще від... *forever!* – раптом випаює дерево-Стіан і «бере мене в пориві пристрасті»¹⁴.

– Чесно? – запитую я.

У моєму голосі стільки радісного здивування і щастя.

– Так, бо ти страшенно кльова й крута в усьому! І цілуєшся теж круто! – каже до мене дерево-Стіан, а я ледь не млію.

– Ох, Стіане! – зітхаю я.

Примітка: Отже: «беруть когось у пориві пристрасті» у фільмах та книжках. Я не дуже розумію, що воно означає, але ж так кажуть.

– Ох, Удо! – теж зігхає дерево-Стіан, а я обвиваю його руками.

– Kiss me! – прошу я. (І зовсім не дивно, що я раптом переходжу на англійську й кажу «kiss me», як кажуть зазвичай у фільмах. Це звучить так по-кіношному, правдиво й стильно).

– Oh yes! – відповідає дерево-Стіан.

Я притуляюся до нього, близьенько-близенько, і ми цілуємося!

Поцілунок на дотик трохи холодний, твердий і шерехуватий, мов кора.

– Ти не користуєшся бальзамом для губ? – тихо сміюся я, відриваючись від поцілунку.

Раптом за моєю спиною теж чується сміх. Що??!! Заждідь... ХТОСЬ СМІЄТЬСЯ ПРОСТО ПОЗАД МЕНЕ!!! Я стою, обіймаючи ДЕРЕВО, й дерев'янію всім тілом. Судомно ковтаю слину, опускаю руки, поволі обертаюся і ЗУСТРІЧАЮСЬ ОБЛИЧЧЯМ ДО ОБЛИЧЧЯ... З ХЛОПЦЕМ!!! Я не знаю, що й думати, точніше, я не знаю, чи я взагалі *думаю*, бо тільки чую дзвін у вухах і гадки не маю, звідки той дзвін береться. Тільки я його чую чи отой хлопець – теж? Я швидко роззираюся навколо. Нікого більше немає, лише я та чужий хлопчина. Нарешті я тупо витріщаюся на нього. *Хто* він? Звідки взявся? Скільки часу простояв тут?

– Можна й мені? – чую я його голос крізь дзвін у моїй голові. Він сміється. Він СМІЄТЬСЯ!

Я стою цілком закам'яніла, не в змозі говорити, думати, не в змозі нічого зробити! НЕ відчуваю навіть, почервоніла я чи ні. Соромно мені чи ні, і чи треба тут засоромитися. Я просто... мов мішком ПРИБИТА!

Хлопець стоїть просто переді мною, вже не сміється, лиш усміхається, і ми дивимося одне одному просто в вічі. Нараз

його губи розтягуються в *іще* ширшій усмішці, в очах з'являються бешкетні блички, і вираз обличчя стає неймовірно розбишакуватий.

– Я користуюся бальзамом для губ. Може, ліпше зі мною спробуєш поцілуватися? – запитує він і раптом лукаво ПІДМОРГУЄ, складає губки БАНТИКОМ, нахиляється до мене!!!!

Я ніби рвучко прокинулася зі сну, ніби раптом отямилася, *відштовхнула* хлопчиська і щодуху помчала вниз стежкою, геть із Великого Лісу.

– Агов! Почекай!!! – чую позад себе його голос і сміх.

Але я не чекаю, а біжу, біжу... Моє щастя, що я бувала в цьому лісі сто тисяч мільйонів разів і знаю його як свої п'ять пальців! Жодного разу не зашпорталася! Я збігаю до шосе, дивлюся на два боки, чи немає авта, перебігаю на інший бік і мчу далі Маленьким Лісочком. Уже під Мавпячим Деревом ледь не стилюся чолом з Ерленд та ще якимось хлопчаком – вони висять на гілках і гойдаються.

– Привіт, Удо! – репетує Ерленд. – Глянь! Це – Петер Долішній! Ми – мавпи!!!

Ерленд регоче. Хлопчик, що висить на гіллі поряд, теж регоче.

Я ж не спиняюся ані на хвилинку, кидаю на бігу: «Привіт, Петере Долішній!», і біжу далі, аж до самого дому.

Опісля

Згодом, коли я вже сиджу в своїй кімнаті й раз по раз пере-
думую все, що трапилося за день, я згадую геть УСЕ, сказане
між мною та деревом-Стіаном. Радше кажучи, усе, що сказа-
ла Я до ДЕРЕВА і що дерево НАЧЕБ відповіло мені. Бо то теж
Я казала. Я стовбичила там сама, посеред лісу, і розмовляла з
ДЕРЕВОМ! І цілувала його... Ось тепер я відчула, як заливаюся
гарячим рум'янцем. Усе обличчя пашисть, і шия пашисть, а вуха
просто ГОРЯТЬ вогнем! Серце калатає так сильно, аж стрясає
всім тілом. Звідки взявся той хлопчисько? Скільки часу він там
стояв? Що встиг побачити й почути? Я не знаю. Мене по самі
вінця, ЗОВСІМ, заливає почуття нестерпного сорому. Мені гар-
яче, холодно й млосно водночас, а серце НАТУЖНО бухає,
ледь не вискакує з грудей. Я ніби в гарячці... Почуваюся цілком
хворою.

Я дістаю щоденник і помічаю, як тремтять мої руки, коли
відмикаю замок. *От дідько!* Це єдина думка в моїй голові...
Я пишу:

Любий щоденнику,

От дідько!

Чооооортти б оте все вхопили!!!!!!! Я... -

А що писати далі, я й не знаю. Як написати про те, що трапилося? Як описати?.. Я заціпеніло сиджу за письмовим столом і безтямно дивлюся поперед себе. Знову й знову повертаюся думками до дерева у Великому Лісі. І, що довше думаю, то більше соромлюся. Невже це можливо?!! Я цілувалася з ДЕРЕВОМ! Просила в дерева «kiss me»! А чужий хлопчисько ВСЕ ТЕ чув і бачив!!! Дідько!!!! Я більше ніколи в житті не піду до Великого Лісу!

– Удо! Вечеря готова! – волає тато знизу, з-під сходів.

Я згортаю щоденник, замикаю на замочок, ховаю ключик і сходжу вечеряти.

За вечерею мовчу, бо з голови не йдуть думки про пригоду в лісі. Шматок в горло теж не лізе, бо мені млосно, хоч тато зготував одну з найулюбленіших моїх страв: смажене в сковорідці-вок м'ясо смужками з овочами і соусом сате¹⁵!

– Удо! – окликає мене за столом тато. – Щось трапилося?

– Ні! – покvapно заперечую я. – Нічого! Нічого трапилося... Я хотіла сказати, що нічого НЕ трапилося.

– Чесно? – перепитує тато. – Ти щось маєш не дуже добрий вигляд...

Ерленд жує чималенький шматок м'яса й теж починає уважно приглядатися до мене.

– Та... ні... Так, щось я недобре почуваюся, – мимрю я.

– Ти захворіла, Удо? – питає Ерленд і стурбовано супитьсЯ, мавпуючи за татом.

Примітка: Якщо ти досі не знаєш, то поясню, що сате – смачнющий арахісовий соус із додаванням дрібки інших присмаків. Готуючи соус, тато бере готове арахісове масло, щоб не морочитися з розмелюванням арахісових горіхів.

– Н-і-і, просто мене трохи нудить, – кажу я вдавано слабким голосом.

І раптом мене починає розбирати сміх, відчуваю, що ось-ось розтягнуся в усмішці – сама не знаю, чого...

– Але ж, Пусенько, – тато трохи відривається від стільця, перехилиється через стіл і кладе долоню на моє чоло.

– Гарячки не маєш?

– Не знаю, – шепочу я, даремно намагаючись заковтнути великий клубок, який страх як заважає мені в горлі.

Тато далі тримає долоню на моєму чолі. Ерленд не зводить з мене великих, круглих від зачудування очей.

– Уда має гарячку? – питає вона. – Уда хвора, тату?

– Чоло трохи тепле, Пусенько, – стурбовано мовить тато. – Може, хочеш полежати у вітальні на канапі?

– Так, – ледь чутно шепочу я.

Я встаю з-за столу, зігнувшись у три погібелі, поволі бреду, зсутулена, до вітальні. Тато наздоганяє мене, ступає збоку, обійнявши рукою за стан і примовляючи:

– Бідолашна моя Пу-уся...

З другого боку підбігає Ерленд, теж обіймає мене рукою за стан і каже співчутливо:

– Ми потурбуємося про тебе, Удо! Правда ж, тату?

Тато відповідає, що, звичайно ж, потурбуємося. І, о диво, я раптом дійсно почуваюся хворою, насправді хворою! Я лягаю на канапу, тато підкладає мені під голову дві подушки, Ерленд накриває пледом. Потім тато гладить мене по голові, усміхається гарною, теплою татівською усмішкою. За ним під-

ходить Ерленд і теж гладить мене по голові. Я намагаюся відповісти їм усмішкою, але це мені не дуже вдається.

– Умощуйся зручненько, – каже тато. – А потім, може, тобі захочеться десерту? На десерт сьогодні морозиво з арахісом і M&Ms-ом.

– Таааак! – репетує Ерленд. – Морозиво і M&Ms, і арахісові горішки, Удо!

– Ну, не знаю, – ледь чутно промовляю я.

Я й *справді не знаю*, чи подужаю з'їсти морозиво з арахісом і шоколадним драже M&Ms. Бо зараз, цієї миті, я дуже, ПО-СПРАВЖНЬОМУ хвора...

Тато стоїть біля канапи, дивиться якийсь час на мене, ніжно й стурбовано.

– Бідолашко моя, – зітхає він і разом з Ерленд повертається на кухню, до вечері.

А я почуваюся такою маленькою-маленькою. І мені страшенно себе жаль.

РОЗДУМИ

Я лежу на канапі під пледом і чую, як на кухні базікають за вечерею тато й Ерленд. Ерленд торохтить без упину з повним ротом про *Петера Долішнього*, про те, який він класний і як вони гралися в мавпочок на Мавпячому Дереві, і бла, бла, бла, а тато каже «ага» і «он як», і «дуже цікаво», і таке інше.

Я раптом згадую: коли ми сьогодні стояли біля Зеленого Дому, Біляна говорила про хлопчиків, а не про одного хлопчика. Мабуть, отой *Філіп* був малюком з пісочниці, а *Петер Долішний* (так Ерленд назвала друга з Мавпячого Дерева), напевно, був отим, що волав з помешкання: «Забери Філіпа!» Отже, до Зеленого Дому переселилися ДВА хлопчаки. Петер і Філіп. А скоро їх буде троє, бо в животі Біляни живе ще один хлопчик. Я ловлю себе на тому, що мимоволі усміхаюся. Я задоволена майстерно виконаною детективною роботою. (Недарма ж ми з Гелле роками були Шпигунами й Детективами зі своєю базою на Платформі!)

«ХЛОПЦІ»

Мені знову згадується хлопець з лісу. Хто він? І звідки взявся? І як з'явився там, серед дерев, так несподівано? Якби ж то Гелле була вдома, я все їй розповіла б. Я виймаю з кишені мобільник і пишу їй есемеску: «Увага! Зустріла ДИВНОГО хлопця у Великому Лісі, він...», але відразу стираю написане й знову кладу телефон до кишені. Бо що я, власне кажучи, можу розповісти Гелле? Що я гуляла сама в лісі й уявляла *стовбур* дерева Стіаном – Гелленим *братом*! Що *розмовляла* з деревом-Стіаном і ЦІЛУВАЛА ЙОГО?! Ні!!!! Про таке я НЕ можу розповісти. Нікому! Навіть своїй найщирішій подружці Гелле. Бо це такий *сором*! (Я червонію від самої лише думки!) Ніколи раніше не бачила того хлопчиська у Великому Лісі. Ані разу в житті. Але ж може таке статися, що та зустріч була *одноразовою*, думається раптом мені, і я ніколи більше його не побачу! Таке ж *можливо*! Може, він заблукав і наткнувся на мене, а потім знайшов дорогу додому. А домівка його, скажімо, по інший бік гори, чи навіть на іншому боці фьорду, далеко, ДАЛЕКО звідси.

– Як справи, Удо-Пусенько? Тобі вже ліпше? – чую я голос тата й підводжу погляд.

Біля канапи стоять тато й Ерленд, співчутливо й запитально дивляться на мене.

– Так, – відповідаю я, бо мені справді полегшало на душі.

Тато ставить переді мною на журнальний столик тацю з морозивом, креманками, ложками, горнятками й чайником-термосом. Ерленд тримає в одній руці мисочку з шоколадним драже M&Ms, а в другій – з арахісом, і привітно усміхається.

– Гадаю, трішки морозива тобі не зашкодить? – питає тато.

– Гадаю, ні, – відповідаю я і сідаю на канапі, звільняючи місце поряд для тата й Ерленд, але не відкладаю плед, навпаки, обгортаюся ним, щоб вони й далі вважали, ніби мені не ЗОВСІМ добре.

Тато й Ерленд вмощуються по обидва боки від мене. Ерленд вмикає телевізор, тато накладає морозиво до креманок. Ерленд насипає на своє морозиво КУПУ драже.

– Достатньо, Ерле! – тато відбирає в моєї сеструнці мисочку з M&Ms-ом і подає мені.

Потім він наливає чаю собі й мені. У горнятку Ерленд сік. (Вона не любить чай, їй дуже смакує сік, тож наливає собі соку в горнятку і вдає, ніби чаює разом з усіма). По телевізору починається фільм.

– Ураааа! Пілати Калибського мор'я!!! – радісно верещить Ерленд і, приготувавшись дивитися, широко розчепірює ноги,) – завжди так робить, коли дуже збуджена.

Отакий у нас з Ерле затишний п'ятничний вечір разом з татом, морозивом, чаєм і «Піратами Карибського моря». Я навіть забула думати про лісову пригоду, аж доки перед самим сном не зателефонувала мама. Спершу з нею поговорив тато. Потім мама забажала почути й мій голос. Тато передав мені слухавку.

– Привіт, Удо, донечко! – каже мама, а я раптом починаю *хлипати!*

Сама не знаю, чого плачу. Не те щоб я голосно ридала, лише *трішки*, зронюю кілька сльозинок... бо раптом відчуваю, як мені цієї миті дуже, дуже, дуже бракує мами.

– Привіт! – кажу я в слухавку й шморгаю носом.

– Що ти, маленька, – мовить мама найчудовішим мамським голосом. – Ти нездужаєш?

– Так, – відповідаю я слабким голосом і вмить знову почуваюся неймовірно хворою.

– Але ж тобі добре разом з татом і Ерле? – запитує мама.

– Так, – відповідаю я.

Потім мама коротко розповідає, як їй ведеться в гостях у Раґни, як їм затишно удвох і як вони балакають безперестанку, відколи Раґна забрала маму з леговища.

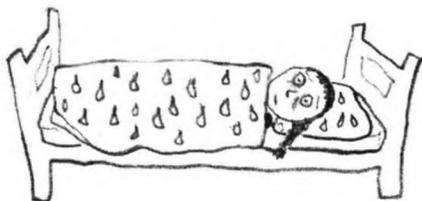
– Коли ти повернешся додому? – питаю я, хоча добре знаю, що вона приїде в неділю увечері.

І мама каже, що приїде додому в неділю увечері. Потім ми кажемо одна одній «добраніч» і «бувай», потім мама ще розмовляє з Ерленд, а тоді ще знову з татом.

У ліжку я ніяк не можу заснути. Я лежу всеньку ніч і думаю, думаю, думаю про свій вчинок у лісі, тобто про *Вчинок*, як я це відтепер називатиму.

Хвора

Коли тато приходить суботнього ранку розбудити мене й покликати на сніданок, я лежу, так і не склепивши очей за всю ніч, ані на хвилину. А все через *Вчинок*. Тому не дивно, що я смертельно виснажена й не маю сили встати з ліжка. Хоч уже пізній ранок, минуло пів на дев'яту, я почуваюся кволою, мене лихоманить і нудить, а ще болить голова й живіт. Тато каже, що мені варто полежати весь день, бо я, мабуть, маю невисоку гарячку. Я не проти. Згодом телефонує мама, хоче побалакати зі мною, почути, як я почуваюся. Мама допитується, чи я була чемною, чи вдягала надвір шапку й куртку.

– Так, одягала, – кажу я.

– Весняне повітря підступне, – пояснює мама. –

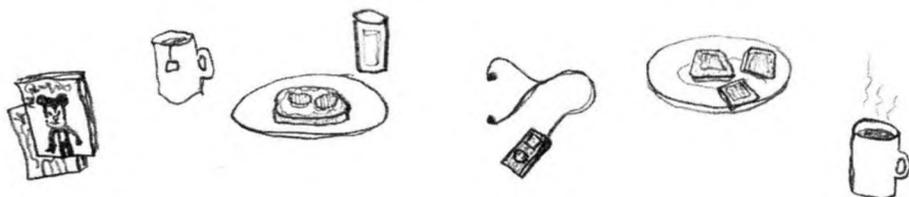
Нам здається, ніби воно тепле, бо яскраво сяє сонце, але його тепло оманливе, тому треба остерігатися весняного повітря...

– Я знаю, мамо, – відповідаю, бо чула ці повчання вже тисячі разів.

Але мама продовжує свої нотації про небезпечне весняне повітря, про те, що воно холодніше, аніж здається; не встигнеш оком змигнути, і... бац!.. уже застудилася. А там недалеко до запалення легень, вух, високої гарячки або іще чогось гіршого.

Я не маю сили встати з ліжка. У кухні тато й Ерленд снідають без мене. Після сніданку Ерленд біжить гратися з отим

Петером Долішнім, новим сусідським хлопчиком. Тато кілька разів провідував мене, приносив попоїсти й попиту: канапки з печінковим паштетом, чай, какао і галети з топленим козячим сиром. Хворіти, правду кажучи, дуже класно! Решту дня я валяюся під теплою, м'якою ковдрою, читаю глянцеві журнали, малюю, слухаю музику, аудіокнижки. Тато завантажив їх для мене й записав на МР3-плеєр. «12 речей, які треба зробити напередодні кінця світу» – називається книжка. Я ще небагато її прослухала, але вже бачу, що вона бомбезна.

Час від часу (таки доволі часто) я згадую про *Вчинок*. Думаю про хлопця з лісу, який несподівано вигулькнув переді мною і склав губки до поцілунку БАНТИКОМ. І чув УСЮ мою балаканину... Мені знову стало млосно...

Ближче до вечора, коли я багато, БАГАТО разів, уздовж і впоперек, продумувала свій *Вчинок*, мені ставало вже не ТАК млосно. І з кожним згадуванням нудило щораз менше. Наскільки я пам'ятаю, він мав темно-каштанове волосся, яке вибивалося з-під шапки. Мабуть, трохи молодший за мене? Гадаю, я трохи вища за нього. А яке мав волосся, пряме, кучеряве чи хвилясте? А очі які? Блукитні? Чи карі? Чи зелені? Не пригадую... Не знаю. Усе сталося так швидко. Так, він був дуже невисокий на зріст. І дуже худорлявий. Отак підступно підкрадатися до людей!!! Яке несусвітнє нахабство!!!

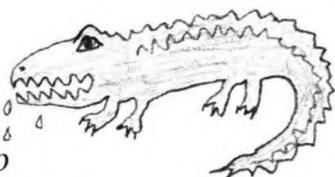

ХЛОПЕЦЬ З ЛІСУ

Увечері я вже почувалася значно ліпше. Це й тато казав, коли піднявся до моєї кімнати поглянути, як мені ведеться. Він каже, що вигляд у мене значно кращий і що завтра я буду здорова, мов огірочок.

– Можливо, – відповідаю я.

А це, до речі, кілька картинок, які я намалювала, лежачи сьогодні в ліжку. (Не судіть надто суворо, іноді неймовірно важко придумати, що б такого намалювати!)

ЗАА КОРОЛЕВА

ДОБРА КОРОЛЕВА

ЗАА ПРИНЦЕСА

ДОБРА ПРИНЦЕСА

ЗЛИЙ ПРИНЦ

ДОБРИЙ ПРИНЦ

Реклама молока:

Будеш багаторим і здоровим

МОЛОКО
КОРИСНЕ.
ДОБРЕ
МОЛОКО
ЗАС
КОРОВА.

МУ

ПИЙ
БІЛЬШЕ
МОЛОКА

Реклама помаранч:

ЗІЖ ПОМАРАНЧУ!!

Смердюча пані в ресторані:

Вагітна тітонька-панк з купю собак:

Коли Ерленд приходить спати, вона стає на порозі між нашими кімнатами й пильно дивиться на мене. Я не заперечую – хай собі дивиться. Хоч я й провалялася увесь день, миттю засинаю, навіть не помічаючи настирливої присутності сеструнці.

Недільний ранок

У неділю вранці я прокидаюся від того, що тато знову стоїть біля мого ліжка.

– Доброго ранку, Пусенько, – каже він.

– Мгм... – бурмочу я і відвертаюся до стіни – ще трішки доспати.

– Уже пів на дев'яту... Може, зійдеш вниз і поснідаєш з нами? – питає тато.

– Ммммгм, – відповідаю я.

– Як ти почуваєшся? – цікавиться тато. – Дай-но я помацаю твоє чоло.

Він дотуляється долонею до мого чола.

– Тобі вже ліпше, – каже він. – То що, поснідаєш із нами?

– Ооооо, сьогодні ж неділя, – бурмочу я з надр подушки. – Я хочу поспати щееее...

– Моя маленька юнка! – мовить тато бадьорим голосом.

Я чую, як він виходить з моєї кімнати (двері залишає відчиненими) і ступає униз сходами.

Свіжоспечені булочки! Я тільки зараз відчуваю їхній запах. І розумію, яка ж я насправді несамовито голодна. У животі бурчить. Я встаю з ліжка. Одягаюся і збігаю сходами на кухню.

– О, наша Пуся встала! – усміхається тато. – Привіт-привіт!

– Доброго ранку, – вітаюсь я.

Я сідаю до столу, беру булочку.

– А де Ерленд?

Пуся і Міні-Пуся

Тато, до речі, переходить усі межі нахабства. Не пам'ятаю, чи казала про це раніше, але він називає мене Пусенькою!!!! ПУСЯ!!!! Ніби я маленьке курчатко чи щось таке... І так завжди! Поняття не маю, навіщо він так мене називає... Хіба тому, що я була дуже-дуже маленька, коли була маленькою. (Але ж УСІ такими були?!!!) А Ерленд він називає Міні-Пусяю, бо вона ще менша за мене. Правду кажучи, нічого поганого в цьому немає. Тато все наше життя так нас називав, важко тепер відвикнути. По собі знаю, як важко мені відвикнути називати Ерле Ерленд. Я намагаюся – слово честі! (Тобто, почну намагатися віднині!)

Тато дивиться на мене, звівши, за звичкою, догори одну брову.

– Я хотіла сказати, Ерле, – виправляюсь я.

– Ерле надворі, грається зі сусідським хлопчиком, – відповідає тато.

– А, з отим Петером Долишнім, як вона його називає? З яким вона вчора гралася? – цікавлюся, намащуючи печінковим паштетом обидві половинки булочки.

– Так, – каже тато.

– Чому вона називає його Петером Долишнім? Зелений Дім стоїть не нижче за наш будинок, а скоріше, поряд...

– Це пов'язано з близьким другом Петера в тій місцині, звідки вони переїхали сюди. Друг мешкав вище від Петера,

тож вони називали одне одного хтось-там Горішній і Петер Долішній. Тепер Ерле й Петер найщиріші друзі й називають себе Ерле Горішня і Петер Долішній, – усміхається тато.

– Що? Вони найщиріші друзі? – вражено перепитую я.

– Так вони кажуть.

– Та ж тільки вчора познайомилися! – вигукую я, відкушуючи чималий кусень булки.

Якийсь час ми мовчки їмо, аж мені щось цікаве спадає на думку.

– Тату?

– Що?

– Ти не знаєш, яке в Петера прізвище?

– Навіть не здогадуюся.

– Уявляєш, якби він мав прізвище Пен?

– О, так, уявляю! – сміється тато.

Після сніданку я не знаю, до чого вчепитися. Бо ж Гелле ще в Бергені, а я сама до Великого Лісу НЕ піду – цур йому! Може б то, подивитися, яку забаву виградали собі Ерленд і її новий сердечний друг. Я визираю з кухонного вікна. Спершу я їх не бачу, але потім помічаю між деревами у Малому Лісочку. Вони знову гойдаються на Мавпячому Дереві. Одягнений у комбінезон малюк – отой, якого, мабуть, і звать Філіп – сидить на землі й перебирає гілочки чи щось інше. Чогось мені перехотілося виходити до них. Натомість я йду до своєї кімнати, розкладаю на підлозі причандалля для малювання, виймаю зі сховку щоденник, лягаю долілиць і беруся малювати й писати.

Найдовший,
найнудніший

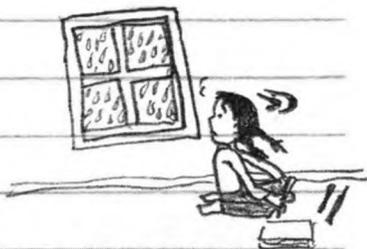

ДЕНЬ

в усьому

ВСЕСВІТІ

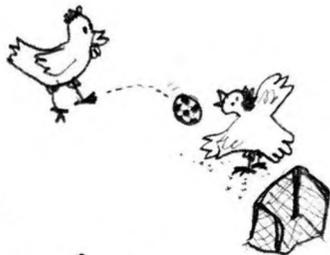
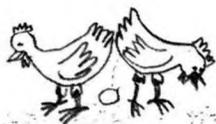
Любий щоденнику,

Надворі дощить, і Я НУДЖУСЯ. НЕМА до чого вчепитися! Ерленд гуляє під дощем, бавиться з Петером і Філіпом. З нетерпінням чекаю повернення додому Гелле і Стіана!!!!

Це буде найдовша неділя на світі...

Татові приходить до голови незвичайна ідея

– А знаєте, дівчатка, я щось придумав! – каже тато за обідом.

– Що? – питаю я.

– Я подумав, що непогано було б завести курочок!

– Га-а? Курочок??? – перепитую я, уважно приглядаючись до тата, чи не стратив він, бува, розуму.

Це ж треба таке придумати! *Кури!*!!!!!!

– Тааааак! – захоплено верещить Ерленд.

– Якщо в нас з'являться хоч дві курочки, ми щодня матимемо свіжі яйця! – запально захищає свою ідею тато. – Коли я ще був малим, ми мали купу курей.

– Так, тату! Ура, тату! Я хочу курочок! – радісно вигукує Ерленд.

– Але ж, тату, ти жив на сільському хуторі, – резонно завважую я.

– Ми можемо збудувати внизу, на схилі за будинком, маленький курник. Відгородити невеличкий клаптик землі й поставити на ньому курячу хатку. А ви мені допоможете, якщо схочете.

– Тааааак! – знову радісно скрикує Ерленд. – Ми заведемо курочок! Ми заведемо курочок!

z z z

– Ще треба з мамою порадитися, коли вона приїде, – тато вгамовує запал Ерленд, яка щосили баламкає ногами під столом.

Я теж мимоволі захоплююся ідеєю, і ми з татом беремося обговорювати будівництво курника. От уявіть собі на хвилиночку крихітну хатинку в садку, у самому низу, де замешкають курочки! Тато каже, що я можу допомогти йому з дизайном і з самим будівництвом, якщо забажаю. Звісно, забажаю!..

– Курник може мати вигляд *справжнього* будинку! – фантазую я. – З вікнами, дверима, фіранками на вікнах і... маленькою верандою! І поштовою скринькою!

Тато сміється, мовляв, курям фіранки не потрібні. Але я їх собі яскраво уявляю. Справжній маленький будиночок з підвіконнями, димарем і всяким таким іншим, а до білих підвіконь личив би жовтий колір фасаду. Усе, мов справжнє, ось тільки мешканцями стануть кури, а не люди. Після обіду Ерленд знову біжить надвір гратися з Петером, а я їду до вітальні й умоцнююся на підлозі з альбомом для малювання. Кілька годин натхненно працюю над дизайном курника. Я малюю цілу купу ескізів, показую татові, і всі вони йому страшенно подобаються. Раптом у двері з боку тераси хтось стукає, двері відчиняються, і на порозі з'являється Гелле!

НАРЕШТІ

– Гелле! – радісно гукаю я, усміхаюся, підводжуся з підлоги й рушаю їй назустріч.

– Привіт! – Гелле теж усміхається, заходячи до кімнати.

Я МІЦНО її пригортаю і довго не відпускаю з обіймів. А коли нарешті розтуляю руки, Гелле дивиться на мене трохи здивовано, бо ми не звикли обійматися. Але вона теж щаслива... Це було так ФАНТАСТИЧНО знову побачити Гелле! Ми не бачилися всього лиш від п'ятниці, а здається, ніби цілу вічність!

– Таке враження, наче тебе не було сто років! – кажу я, коли ми вже піднялися нагору, до моєї кімнати.

– Я їздила тільки на два дні! – сміється Гелле.

– Але *відчуття* таке, ніби на сто років! – кажу я, і Гелле усміхається.

Шоста година вечора. Ми з Гелле сидимо в моїй кімнаті й базикаємо. Я розповідаю про татову ідею завести курочок, показую свої дизайнерські проекти курника. Гелле неймовірно вражена. Гелле розказує, як було в Бергені: вона й Стіан ані разу не скористалися новенькими дощовиками, бо на західному узбережжі зовсім не дощило, і це неймовірно, бо в Бергені *завжди* падає дощ!

– Зате тут дощило! – уриваю я розповідь подружки. – Лило мов з відра увесь день!

А ще Гелле розповідає, як вони познайомилися з такою собі пані Беріт, яку Басте (тато Гелле та Стіана) називає своїм *добрим другом*.

– Твій тато має *кохану*?!!! – вражено запитую я.

– Та ні! – категорично заперечує Гелле.

– Хіба Беріт не його кохана? – допитуюсь я.

– Не думаю... – відповідає Гелле.

І відразу переводить розмову на інше. Неважко зрозуміти, що Гелле не надто подобається ця тема. Вона розпитує, чи зустрічалася я з новими сусідами, і я кажу, що так, бачила їх у п'ятницю. Біляну з велетенським вагітним животиком, її страхітливого чоловіка й хлопчиків. Я розказую Гелле про Халька, про те, який він величезний і грізний і як сильно потиснув мені руку, коли ми віталися. Гелле аж здригається, уявивши собі Халька, а я намагаюся продемонструвати, як міцно він стиснув мені долоню, але сили мені бракує.

– Годі й описати той потиск! – кажу я.

Гелле вражена, що я відважилася подати руку самому Хальку з Крокклейви й навіть не зойкнула. (А ім'я Хальк – просто крутезне, Гелле дуже сподобалося).

– Як він насправді називається? – питає Гелле.

– Не пригадую, на «З» починається. Щось слов'янське, – додаю я звичним тоном, ніби знаю, про що кажу, а насправді ж це не так.

На щастя, Гелле не допитується.

– Вау, я нікого не знаю, чиє ім'я починалось би на літеру «З», – тільки й каже вона.

– Я – теж...

Обмовка

Я поспішаю розказати про Петера Долішнього, нового сердечного друга Ерленд, з яким вона гралася всі вихідні, і про найменшого малюка – Філіпа. Гелле також не терпить знайомитися з новими сусідами із Зеленого Дому.

Я тішуся, що цього разу першою завела знайомство з новими сусідами, бо тоді, зі Шманьками, Гелле та Стіан мене випередили. Ми домовляємося провідати сусідів завтра після школи. Гелле цікавиться, чи я вже встигла побавитися з хлопчиками-новачками, я кажу, мовляв, ні, бо ж усю суботу пролежала хвора через Вчинок у Великому Лісі, тому...

– *Вчинок у Великому Лісі?* – уриває мене Гелле. – Який такий вчинок???

Вона зацікавлено дивиться на мене, а я відчуваю, як густо шаріюся.

– А, це... – починаю я. – Та була я у Великому Лісі. У п'ятницю... А там, там... раптом звідкись взявся якийсь дивакуватий хлопець. Я його штурхнула добряче і втекла додому, отак...

– *Штурхнула? Навіщо???* – здивувалася Гелле.

– Та-а-а... Бо він стовбичив, і...

Я потупила очі. Гелле не зводила з мене погляду, чекала продовження. Але мені раптом забракло слів. Не розповідати ж їй про Стіана-дерево! Я просто НЕ МОГЛА про це розповісти!!! Мої щоки пашіли вогнем.

– Він *стовбичив*, і... – повторює за мною Гелле, прискіпливо придивляється ї, здається, розуміє, що я чогось недоговорюю.

– І... та не знаю... – затинаюсь я. – Просто він був дуже дивний. Справжній дивак... Вигулькнув не знати звідки, стояв і *витріщався* на мене. А я не хотіла... тому й втекла.

– Але спершу штовхнула його, – уточнює Гелле.

– Так.

– А навіщо штовхнула? – допитується Гелле. – Чому ти подумала, що він дивак? Хто він?

– Ой, та *не знаю*, кажу ж тобі! Уявлення не маю, хто він. Видався мені дивним, ото й усе... І не сильно я йому врізала, просто відштовхнула зі стежки, щоб пройти.

– Ну, добре, добре, – заспокоює мене Гелле і більше нічого не питає.

Мабуть, Гелле розуміє, що я не хочу про це розмовляти, так само, як я зрозуміла, що вона не хоче нічого розповідати про свого тата в Бергені й оту татову Беріт...

Таємний знак

Ми сидимо, трохи слухаємо музику й таке інше. Я розкажу про звукову книжку, яку вчора завантажив мені на плеєр тато; кажу, що Гелле МУСИТЬ її прочитати; я позичу, коли дочитаю до кінця. Гелле радо погоджується.

– Глянь, до речі, що я маю, – несподівано каже Гелле і стягає щось зі зап'ястка, простягає мені.

– Що це?

Я дивлюся на цяцьку. Це браслет. Плетений браслет із численними пластмасовими серденьками різного кольору, у пастельних тонах ¹⁶.

– Це – тобі! Я сама сплела, доки гостювала в тата, – каже Гелле і показує свою руку, яку прикрашає такий самий браслетик.

– Ой, дякую! – вигукую я. – Такий чудовий!

Гелле запишнено усміхається. І ми заприсягаємося, що ЗАВЖДИ носитимемо ці браслети як таємний знак нашої щирої дружби. О, яка я щаслива, що Гелле знову вдома!!! Час минає блискавично, коли ми отак сидимо й базікаємо удвох,

Примітка: Пастельні тони – це такі світлі, ніжні кольори. Серденька на браслеті, який мені подарувала Гелле, світло-рожеві, світло-фіолетові, світло-сині, світло-зелені й світло-оранжеві.

і ось уже Гелле час додому. Бо ж завтра до школи. За весь вечір я жодного разу не згадала про Стіана чи про Нінні...

Однак перед самим відходом Гелле я таки не стримуюся.

– Нінні зараз в гостях у Стіана? – запитую я Гелле, яка вже стоїть на порозі тераси.

– Ні, – відповідає вона недбало, як відповідають на безглузде запитання.

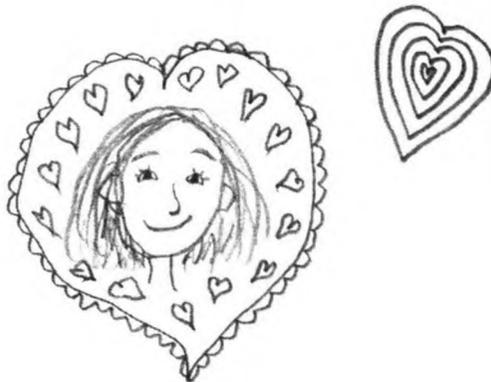
– Ага, ні то й ні... – кажу я.

Ми прощаємося: «бувай» і «до завтра». Гелле біжить додому.

Таки безглуздим було моє запитання, думаю я згодом. Стіанові й Нінні теж завтра до школи, а нині вже вечір неділі. Хоча Нінні, напевно, не надто переймається такими дрібницями... Чи все ж таки. Не знаю...

Мама!

Мама приїхала, коли ми з Ерленд вже полягали спати, але вона піднялася до нас побажати на добраніч. Ерленд вже спить, я ще ні.

– Мамо! – шепочу я, побачивши маму в дверях.

Вона всміхається, підходить, сідає на моє ліжко, і ми довго обіймаємося.

– Привіт, Удо-дівчинко-моя, – видихає мама слова в моє волосся, і я відчуваю, як страшенно за нею скучила.

Ми тихенько розмовляємо, щоб не розбудити Ерленд; я запевняю маму, що вже видужала, їй нема про що хвилюватися. Потім я запитую, чи тато нічого не казав про курник і курочок, яких ми задумали собі завести; мама каже, що казав і що ідея надзвичайно цікава. Тоді я беру альбом для малювання і показую мамі свої ескізи курників. Мамі вони надзвичайно подобаються.

Ще би!

– Ерле зрадіє, коли почує завтра вранці, що ми таки матимемо курочок! – шепочу я навздогін мамі, і вона, перш ніж зачинити за собою двері, усміхається найгарнішою на світі маминою усмішкою.

Понеділок

У понеділок вранці ми снідаємо всі разом. Ерленд НЕ-САМОВИТО радіє (я ж знала!), коли ми розповідаємо їй, що мама теж хоче завести курочок. Ми можемо відразу братися за здійснення наших задумів. Ми сміємося, жартуємо й дуркуємо – який розкішний, веселий сніданок! Розмовляємо про курок, про те, як їх назвемо, й таке інше. Ерленд хоче назвати одну курочку Петером, але ми заперечуємо, бо ж курки – дівчатка, тому й називати їх треба дівчачими іменами! Тато пропонує купити четверо або п'ятеро курочок, мама ж наполягає на двох для початку. Чудовий сніданок!!!

Мама їде на роботу. Ідучи до автобусної зупинки, я і Ерленд зустрічаємо Гелле та Стіана. Ерленд дорогою нам усі вуха продзижчала про Петера Долішнього, який він класний хлопець, і про те, що тепер вони НАЙЛІПШІ ДРУЗІ, і про курник, який ми плануємо побудувати разом із татом. Я не дуже прислухаюся до її торохтіння, більше зайнята розмовою з Гелле і обмірковуванням, як заговорити зі Стіаном, та так, щоб не зіпсувати настрої Гелле. Може, послати йому есемеску після уроків, сказати, що маю приготувати презентацію про рокерів, і чи не зміг би Стіан мені допомогти її написати, як ото зробила дівчинка в книжці, яку я саме зараз слухаю на плеєрі. Ні, не годиться. Дуже притягнуто за вуха... І Гелле розгнівається, можу закластися з ким хоч. Гелле точно здогадається, що я брешу і ніяку презентацію готувати мені не треба...

До того ж Стіан, без сумніву, усе ще зайнятий отією безкінечною «груповою роботою» з Нінні (ніяк не збагну, як її ще досі не закінчили!!!).

В автобусі Ерленд сідає поряд із Каріанною, а Стіан зустрічає кількох своїх друзів і сідає до них. Ми з Гелле займаємо місця в самому кінці автобуса. Там вже примостився Ганс Отто і, як завжди, доробляє уроки. Я та Гелле лише очі заковчуємо, глянувши на нього: Ганс Отто НІКОЛИ не встигає зробити домашнє завдання вчасно, постійно відкладає на найостаннішу мить.

Коли ми виходимо з автобуса, Ерленд і Каріанна зриваються з місця і мчать до Долішньої (молодшої) школи. Раптом чується: «Гелеєєєєє!» Я і Гелле озираємося на голос. То Мама-на і Грета Софія піднімаються догори вулицею, налягаючи на педалі велосипедів.

Велосипедні дівчата

(я їх так називаю навіть без тієї симпатії, о ні!)

– Привіт! – гукає Гелле і махає рукою Мамоні та Греті Софії.

Вона вже робить крок назустріч дівчатам, але раптом зупиняється, дивиться на мене і каже:

– Ми домовилися разом іти до класу...

Гелле наче вибачається. Цікаво, думаю я собі, коли ж вони встигли домовитися.

– Та мені однаково, бувай! – тільки й кажу я.

Тоді Гелле теж каже «бувай» і біжить до Мамони й Греті Софії. Дівчата злізли зі своїх велосипедів, усі троє починають обійматися, примовляючи отако: «Привіііт» – «Привііітики!» – «Привітвііітики!» – «Як тобі було в гостях у тата?» – «Чудово!» – «Тобі сподобався вчорашній фільм?» – «О, так, фільм був суперський!» – «Гюнн Елін теж була з нами» – «Знаю...» – «О, а те відео з ютюбу, яке ти прислала, було класне!» – «Гюнн Елін собі вуха проколола...» – «Ага, Грета Софія написала мені в есемесці» – «Після уроків зустрічаємося на Пустирі з Тором і Алексом» – «Кльово!» – і бла, бла, бла, бла, бла, і блааааааааа...

Я стою сама на автобусній зупинці й почувуюся покинутою, мені так гірко на душі, на правду. Не певна, чи гніваюся, але ображена й ніби розчарована.

Я дивлюся їм услід.

Гелле заходить на шкільне подвір'я разом із Мамоною і Гретою Софією, а не зі мною. Я переводжу погляд на браслет, подарований учора Гелле, і мені до горла підкочується клубок. Невже цей подарунок нічого *не означає*? Грета Софія, Мамона та Гелле базікають і сміються. Грета Софія і Мамона ведуть свої велосипеди, йдучи по обидва боки від Гелле. З їхньої балачки я розумію, що вони переписувались есемесками, а може, навіть і спілкувалися на вихідних, коли Гелле була в Бергені, в гостях у свого тата. Мені вона не писала есемесок... І аж ніяк не телефонувала! (Щоправда, я теж нічого їй не писала й не телефонувала, однак... то ж не вона, а я була *хвора*). А вона писала повідомлення або телефонувала (або й те, і те!) до Грети Софії і Мамони.

Я бачу, як Гелле сідає на велосипедний багажник Мамони (кататися на велосипедах на шкільному подвір'ї *заборонено!*), і вони їдуть викрутасами майданчиком, посипаним гравієм. Грета Софія їде попереду й весь час озирається на подружок; вони голосно сміються. *Регочуть!* (На протилежному кінці майданчика зістрибують з роверів і далі ведуть їх, тримаючи за кермо).

Коли ж це раптом у Гелле з'явилося інше життя, про яке я нічого не знаю? Коли вона встигла так близько подружитися з Мамоною і Гретою Софією? І, зрештою, коли вона почала обійматися з іншими?

– Привіт, Удо! Уже був дзвінок на урок! – гукає Сондре з мого класу, пролітаючи повз мене на всіх парах, аж я здригнулася.

Я озираюся навколо й бачу, що стою самотою на автобусній зупинці. Бачу попереду Сондре, який біжить до Горішньої школи. Наплічник підстрибує на його спині. Сондре підгилює ногою на бігу футбольного м'яча. Він часто спізнюється на уроки, хоча живе найближче. Тобто *зовсім близько*, через дорогу.

Тому абсолютно незбагнено, чому він завжди приходить останній. Відбігши десь метрів на десять, Сондре обертається, гупає м'ячем до землі й гукає:

– То ти йдеш чи як?

Я зриваюся з місця, Сондре чекає, гупаючи м'ячем до землі, доки я добіжу до нього, а тоді ми разом щодуху женемо до школи.

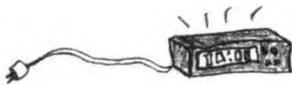
– Написав вірша, якого ми мали на домашнє завдання? – питаю я Сондре, доки ми вихоплюємося сходами на другий поверх.

– Ага!

– Певно, про футбол?

– Ага!

ПЕРШИЙ УРОК

Коли ми, захекані, влітаємо до класу, усі вже сидять за партами й витріщаються на нас.

– Ого, вітаю, Сондре! Сьогодні майже вчасно! – підсміхується вчитель Кальдестада, виразно поглядаючи на годинник.

– Добридень, Кальдісе! – вітається Сондре. – Sorry! Мама проспала. Усі будильники в усьому будинку раптом перестали працювати, бо десь серед ночі вимикали світло. Слово честі!

Хтось з учнів порскає сміхом. Решта сидить тихо, мов мишки. Усі дивляться на Кальдестада або на Сондре, чи, вірніше, спершу на Сондре, а тоді на Кальдестада, і знову на Сондре і так далі... Кальдестада поглядає на Сондре поверх окулярів і каже: «Он як!» Потім обертається до дошки і пише великими літерами «В», «І» та «Р». Я тихенько скрадаюся до своєї парти, дорогою скидаю наплічник, обережно відсуваю стілець і сідаю.

– А ти чому спізнилася, панно Стоккгейм? – запитує Кальдестада, не обертаючись, бо саме пише на дошці велику літеру «Ш».

– Е-е-ем, я, – бурмочу я і відчуваю, як густо червонію, і чую тихе хихотіння в класі.

– То моя вина, Кальдісе, – раптом озивається Сондре. – Від мене втік м'яч, а Уда була така ласкава, що побігла й зловила його. Слово честі!

Я ще більше червонію. Сондре *зовсім* не вміє брехати!!! Хоча бреше *дууже* часто.

Щоразу, як він каже «слово честі» чи щось подібне, усі відразу знають, що це – неправда! Я зиркаю на Сондре й ледь помітно усміхаюся, що має означати «дякую за порятунок!» Сондре хороший, він часто рятує друзів. Бере на себе чужу вину, хоч і не мусить цього робити. Кальдестад нічого не каже, але,

думаю, він знає, що Сондре насправді не завжди винуватий. Сондре теж посміхається мені й підморгує. Я підводжу погляд на вчителя. Той дивиться на Сондре, скрушно зітхає і ще раз каже: «Он як», а тоді знову повертається до дошки й сильним натиском підкреслює написане слово: ВІРШ.

– Може, хочеш зачитати вголос перед класом свій вірш, Сондре? – запитує Кальдестад.

– Звісно, хочу! – відповідає Сондре, напускаючи на себе пихи.

Він досягає з наплічника чернетку, виходить до дошки, стає в позу, надміру прогинаючи спину, і читає:

– *Я ЛЮБЛЮ футбол, футбол ЛЮБИТЬ мене, футбол і я, ми – зе бест, який протест, you know the rest, я хочу тільки гра-ти, а не вірші читати.* Дякую за увагу! (О, дочитавши вірша до кінця, він каже: «Дякую за увагу!»).

Сондре вклоняється і повертається на своє місце, а клас весело гичоче. Бо Сондре читав вірша з величезним натхненням. Принаймні ні в кого й сумніву не виникало, що він любить футбол.

– Добре, Сондре, – хвалить Кальдестад.

Тієї миті хтось стукає у двері.

НОВАЧОК

(Хоч не такий вже й новий...)

Альфредо Стефано

Усі в класі повертають голови й дивляться на двері. Не так часто хтось дозволяє собі стукати посеред уроку. Двері відчиняються, і до класу заходить директорка школи з незнайомим хлопчиком. Раптом у голові чується якесь дивне дзижчання, ніби мені сірчаними корками вуха позакладало. Ще під водою таке буває, коли пірнаєш. Ото дзижчить і дзижчить, мені раптом слабнуть ноги, стає то тепло, то холодно, то млосно... ХЛОПЕЦЬ З ВЕЛИКОГО ЛІСУ!!!! Я НІЧОГО не розумію. Що ВІН тут робить?

Усі вибалушують очі на Хлопця З Великого Лісу, а Хлопець З Великого Лісу розглядає наш клас. Директорка кахикає і каже:

- Це – Альфредо Стефано, і...
- Альфі, – устряє Хлопець З Великого Лісу.
- Альфі, – виправляється директорка. – Віднині Альфі навчатиметься у вашому класі. Сподіваюся, ви його тепло приймете...

Директорка виходить, а Хлопець з Великого Лісу, або ж Альфі, як він себе називає, залишається сам. Стоїть посеред класу й дивиться на нас. Однією рукою притискає до себе скейтборд.

- Ласкаво просимо! – каже Кальдестад.
- Дякую! – каже новачок.

Я почувуюся... запаморочливо... або... навіть не знаю, як почувуюся! Альфредо Стефано – Альфі – новачок у нашому класі – є Хлопцем З Великого Лісу!!! Я... я...

- Привіт! – раптом вигукує він і дивиться просто на мене.

НЕВЖЕ МОЖЕ БУТИ ЩЕ ГІРШЕ...

УВЕСЬ клас обертається і дивиться на мене. Я, ЗВІСНО, умить заливаюся палахкотливим рум'янцем. Напевно, червоніша за кетчуп, якщо таке буває. Не знаю, що казати чи як повестися. Тому нічого не кажу й ніяк не поводжуся, просто сиджу, мов закаменіла, і не зводжу погляду з Хлопця з Великого Лісу. У моїй голові щось попискує, думки крутяться навколо *Вчинку*, Стіана-дерева і... і... що він... *він* стоїть ось тут, зараз, у моєму класі й дивиться на мене... що він усе *бачив*! Я готова вмерти на місці! Або зомліти. (Але я не вмираю і не млію, ясна річ. Бо таке стається лише в кіно!) Гірше не буває. А тоді я думаю, що все, що цієї миті зі мною відбувається (хоч не вмираю і не вмливаю), часто зображується у кіно, тільки ж це не фільм, це – реальність, і все відбувається насправді. (Нараз я дивуюся своїм думкам, що здатна тут і зараз про таке думати). Отже... Тебе застукали на гарячому в лісі, геть чужий хлопчисько застукав, як ти *обіймаєшся* з деревом. І ти, звичайно ж, сподіваєшся, віриш, що *ніколи* в житті не зустрінеш більше того хлопця з лісу. Аж раптом виявляється, що він навчатиметься у твоєму класі! Ні, так не буває! Чудасія якась та й годі.

– То ви вже знайомі? – запитує Кальдестад.

– Так, – відповідає Альфі.

– Де це поставити? – чується раптом від дверей, і всі знову повертають туди голови.

Це Роберт. Завгосп. Він стоїть із партою і стільцем у руках.

– Он там, біля Уди, – каже Кальдестад, показуючи на мене. – Вони вже, виявляється, знайомі.

Оце вже занадто! Я не знаю, що й думати. Роберт крокує через увесь клас з партою та стільцем, несучи їх понад головами учнів так легко, мов пір'їнки. Він зупиняється біля мене, ставить поряд парту зі стільцем і йде собі.

– Спасибі, Роберте, – дякує Кальдестад.

Роберт, навіть не обертаючись, змахує рукою, мовляв, нема за що, і зникає за дверима.

Мистецтво почуватися впевнено

Усі повертають голови від дверей до новачка.

– Може, бажаєш вийти перед класом і відрекомендуватися? – запитує Кальдестада.

Ото дідько! – думаю я. Треба самому відрекомендуватися перед усім класом, коли переводишся до нової школи?!! Перед цілковито незнайомими людьми?!! НІКОЛИ не перейду до іншої школи! Ніколи в житті! Мені шкода новачка, і я сердита на Кальдестада за його підступність. Але новенький не розгубився, анітрохи!

– Залюбки! – каже він.

Альфї виходить до дошки, кладе на підлогу наплічник і скейтборд, виструнчується і обводить поглядом клас. Потім відкашлюється, усміхається найширшою на світі усмішкою. Не видно, щоб він боявся, хвилювався чи почувався не на своєму місці (!)

– Привіт! Мене звать Альфі, я рокер... – починає він.

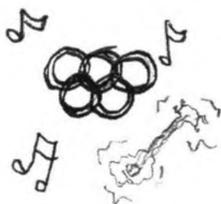
Моє серце раптом починає *несамовито* гупати в грудях. Рокер? Справжній рокер?

– ...я вісім разів вигравав конкурс гри-пантоміми на гітарі, – веде далі Альфі.

Усі слухають його, затамувавши подих. У класі повна тиша.

Ніде ані шелесне.

Раптом Альфі робить рух, ніби вдаряє по уявних струнах гітари. Хтось захихотів. Потім ще хтось, і ще, і ось уже сміється весь клас. Альфі – теж. І я. І Кальдестада не може стриматись від сміху. Не те щоб ситуація була аж такою смішною... Я й сама не знаю, у чому річ... але було якось придурашено і весело водночас. А ще було якесь відчуття нереальності всього, що відбувалося.

– Хтось має, може, запитання? – звертається до нас Альфі, і здається, виступати перед повним класом для нього найбуденніша річ на світі.

Крістоффер піднімає руку, Альфі киває йому, подає знак, що можна запитувати.

– А про перемоги в конкурсі ти ж дуриш, не? – питає Кріс.

– Ага! – відповідає Альфі, і весь клас знову сміється. (І це так дивно, бо я не знаю до пуття, чого ми сміємося, нічого ж смішного сказано не було?..)

– Ти італієць? – цікавиться Сондре.

– Не-а, норвег, – каже Альфі. – Мої батьки з Болгарії, але я народився і виріс у Норвегії.

– А мої дідусь і бабуся з Індії, – устряє Аніта.

– Мої батьки з Фінляндії, – каже Нора.

– Моя мама шведка, – теж хвалиться Мікаель.

– Мої батьки з Тронгейма, – випалює Сондре, і всі сміються.
(Сондре також)¹⁷.

– А де Болгарія? – запитує Бен.

– Ти мав би це знати, Беньяміне, – завважує Кальдестад, докірливо дивлячись на Бена поверх окулярів. – Ми говорили про Європу та європейські столиці три тижні тому.

– Я вже забув, – вибачливо знизує плечима Бен.

Альфї обертається до дошки, над якою звисають мотузки карт, знаходить карту Європи, смикає за мотузку й спускає карту донизу.

– Ось тут Болгарія, – показує він. – Південно-Східна Європа, біля самого Чорного моря. Болгарія межує з Румунією, Грецією, Туреччиною, Сербією та Македонією.

– З Республікою Македонія... – виправляє вчитель Кальдестад, а сам усміхається, приємно вражений знаннями нового учня.

– Так, Республікою Македонія, – погоджується Альфї, ніби він теж саме це мав на увазі.

– Якщо ти не італієць, то чому називаєшся АльфредО СтефанО, а не просто Альфред Стефан? Кальдіс казав, що це італійські імена... – допитується Сондре.

– Мене назвали на честь одного футболіста, – пояснює Альфї.

– Круто! – вигукує вражений Сондре.

– Дякую за цікаву презентацію, Альфї, – каже Кальдестад. – Сідай біля Уди...

Примітка: Усі сміються, бо Сондре мастак на дурнуваті дотепи. Тронгейм – це місто в Норвегії, а не якась іноземна країна.

Альфї кланяється Кальдестадові – акурат, як це зробив Сондре, і клас знову регоче. Альфї піднімає з підлоги наплічник і скейт, дивиться на мене, а коли рушає у мій бік, я густо шаріюся. ЗНОВУ. Він сідає за свою парту поряд зі мною, а я не знаю, куди подіти очі й самій куди подітись. Тому втуплююся поглядом у парту або в дошку. Боковим зором помічаю, що Альфї часто повертається і дивиться на мене, але я жодного разу не повертаюся до нього. Хоча ні, *один* раз я таки зиркаю на свого сусіда, він умить теж повертається до мене, усміхається і каже «привіт!». Я аж здригаюся, відразу відвертаюся і незмигнано дивлюся поперед себе. За решту уроку я більше навіть не глянула в його бік.

КРИЗОВИЙ СТАН

Це справжня КАТАСТРОФА, що Альфі буде навчатися у нашому класі. Я не здатна думати ні про що інше. Якщо він хоч слово скаже хоч одній живій душі про побачене у Великому Лісі, я пропала. Мені кінець! Я ПОМРУ!

– Удо... – чую я голос Кальдестада.

Я озираюся навсібіч і бачу, як увесь клас витріщається на мене, ніби очікує чогось.

– Га? – розгублено питаю я, бо не розумію, чому всі так дивно вибалушують очі.

– Я запитав, чи не хочеш ти вийти до дошки і прочитати вголос свій вірш? – каже Кальдестада.

Ні, ні, ні, ні, НІІІІІІ!!!!!! – волаю я подумки.

– Еееем, – мимрю тихо, але починаю вставати зі стільця; ноги в'януть і підгинаються.

Я беру з парти чернетку, помічаю, як ледь помітно тремтять руки, навіть тоді, коли поволі прямую до дошки. Я обертаюся обличчям до класу. Дивлюся на Альфі. Він усміхається. Серце моє калатає, мов *шалене*. Мені раптом паморочиться в голові, а тіло стає драглистим, наче желе. Я ж уже тисячі разів

раніше читала вголос перед класом, але ще ніколи мене не слухав Альфі. Онде сидить за своєю партою і не зводить з мене очей, і ми обоє знаємо, що він застав мене на гарячому в лісі, коли я цілувалася з деревом... Я випростовую спину. Судомно ковтаю. Починаю читати дуже тихим і ледь тремтячим голосом: «Весна на шкільному подвір'ї».

Тієї миті дзвенить дзвоник на перерву. Я підводжу погляд на Кальдестада.

– Ні, Удо, сьогодні, на жаль, ти не встигнеш прочитати вірша, – каже він.

– Не встигну, – погоджуюсь я.

Ще ніколи я так не *раділа* дзвонику на перерву.

Перерва

Щойно віддзвонив дзвоник на перерву, увесь клас з'юрмився навколо Альфі. І хлопці, і дівчата. Розпитували його геть про все на світі. Чи любить він футбол (Сондре), де він раніше жив (Аннікен), чому його родина переїхала сюди (Тоффа), яку музику він любить (Аніта), чи добре вміє кататися на скейті (знову Сондре) та ще про всяке різне, я всього й не запам'ятала, бо всі гелготіли нараз, і Альфі не встигав відповідати. Я повертаюся з чернеткою до своєї парти й намагаюся поводитись дуже тихо, сподіваючись, що Альфі, можливо, забуде про моє існування.

– Вийдіть трохи надвір, на сонечко! – радить Кальдестад.

Хтось питає Альфі, чи не проти він пограти з хлопцями

у футбол. Він не проти. Учні висипають зі школи, не випускаючи Альфі зі свого щільного кільця. На подвір'ї я роззираюся у пошуках Гелле. Помічаю її біля лазанки-павутинки. Вона сидить на самому вершечку разом із Мамоною та Гретою Софією.

Підходити до них не маю жодного бажання, тож не знаю, чим зайнятися. Потайки скрадаюся на автостоянку для вчителів, хоча доступ туди учням суворо заборонений, і сиджу там аж до початку наступного уроку.

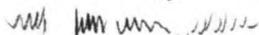
Дивно, Альфі лише день у нашому класі, а здається, ніби ВСІ вже стали його найліпшими друзями. І я маю на увазі не лише своїх однокласників, а всю Горішню школу. На перервах

навколо нього метушилися всі п'яті й шості класи, мовби він якийсь магніт чи знаменитість, чи хтозна-хто. Альфі весь час усміхається і регоче, базикає і жартує. Раптом у школі він став головною персоною – тільки й мови, що про нього. Звідусіль лунає його ім'я. Альфі, Альфі, Альфі, Альфі... (Звар'ювати можна!) Я сиджу за своєю партою і жодного разу на уроках навіть не глянула на нього, а на перервах збігаю вниз, на вчительську автостоянку, і примощуюся під парканом, що відділяє нашу школу від Долішньої, – там мене годі помітити. Щоразу, як дзвонить з перерви на урок, і я повертаюся зі своєї схованки до класу, намагаюся ні на кого не дивитися, кожної миті потерпаючи, що ось зараз мене засміють, тицятимуть в мене пальцями, бо всі вже про все дізналися. Я бачила масу разів у фільмах: хтось виносить на люди таємницю героя, і він стає загальним посміховиськом – неймовірний жах! Я ні на чому не можу зосередитися, ні на словах вчителя, ні на матеріалі уроку... Серце увесь час оскаженіло гупає в грудях. Жахливо...

На Пустирі

Після занять майже всі подалися на Пустир. Альфі – теж. Я не хочу туди разом з усіма, але мушу, бо ми з Гелле там завжди зустрічаємося, забираємо Ерленд з групи продовженого дня і повертаємося автобусом додому. Я сходжу вниз, до Пустиря, і відразу помічаю Гелле. З нею Грета Софія, Мамона та ще кілька хлопців і дівчат з її класу. Вони катаються на велосипедах навколо Пустиря. Гелле знову сидить на багажнику Мамони. Я стаю осторонь, чекаю, доки вони під'їдуть ближче. Нарешті дівчата під'їжджають, Грета Софія зупиняється, Мамона – теж, Гелле зістрибує на землю.

– Отой Альфі прийшов у твій клас? – цікавиться Грета Софія.

Я дивлюся у бік чималого гурту дітлахів посеред Пустиря, які з'юрилися – я знаю – навколо Альфі. Ствердно киваю.

– Клас! – вигукує Мамона.

– Він видається страшенно прикольним!

– І симпатяшним, – додає Грета Софія.

Обидві хихочуть.

– ПХЕ! – пирхає Гелле.

Повз нас проїжджають на роверах Алекс і Тор, гукають на ходу:

– Бувааааай, Гелле!

Гелле відповідає «бувайте», усміхається і махає їм рукою. Мамона з Гретою Софією теж квапляться попрощатися з Гелле (і зі мною), а тоді налягають на педалі, щоб наздогнати хлопців.

- Вони завжди разом повертаються додому, – пояснює Гелле.
- А-а-ага, – кажу я.
- Альфі начеб непоганий хлопець, – озивається Гелле.
- Непоганий... – буркаю я.
- Ти що, гніваєшся? – запитує Гелле.
- Ні.

Я рушаю з місця. Гелле не залишається нічого іншого, як рушити за мною вслід. Коли ми приходимо на групу продовженого дня за Ерленд, вона грається на подвір'ї з Петером Долішнім. Малий, виявляється, буде навчатися в її класі! І його мама Біляна, напевно, домовилася з синочком, що він повертатиметься зі школи автобусом разом з Ерленд і з нами. Ерленд біжить за своїм наплічником, а коли виходить з приміщення на ганок, верещить:

– Онде Альфі!

Я обертаюся і бачу, як Альфі удвох із Гансом Отто йдуть від Долішньої школи просто нам назустріч!

– Ходімо! – я хапаю Гелле й Ерленд за рукави курток і тягну їх до автобуса.

– Привіт, Альфі! – гукає Петер, він біжить поряд з Ерленд. (Уточнення: біжить Петер, а не Альфі!)

Невже таке МОЖЛИВО? – думаю я собі. – Звістка про Альфі долетіла навіть до Долішньої школи?!?! Геть усі подуріли, уся школа знає про появу цього чуда-дива!!!

В автобусі

Автобус уже стоїть, коли ми підходимо до зупинки. Я забігаю в салон і сідаю ген позаду (дітей найбільше напихається у хвості автобуса), Гелле падає поряд. Ерленд і Петер знаходять вільні місця попереду. Я полегшено зітхаю, відчувши себе в автобусі в безпеці, рада, що шкільний день нарешті скінчився, минув, і Альфі, на щастя, нічого не розп'ятавав про мене. Тепер можна якийсь час не сушити собі голову думками про це – аж до завтра.

– О, глянь, це ж він! – раптом скрикує Гелле, витягаючи вперед шию.

– Хто? – питаю я і дивлюся туди, куди дивиться Гелле.

В автобус сідає АЛЬФІ удвох із Гансом Отто!!! Одночасно я чую голоси Ерленд та Петера:

– Привіт, Альфі!

Альфі відповідає їм, звісно ж, відповідає – він з УСІМА заводить балачки. Гелле піднімає догори руку, ніби збирається ПОМАХАТИ Альфі та Гансові Отто! Я миттю опускаю її руку й пригинаюся, скільки можу, щоб мене не видно було за спинками сидінь попереду. Потім змушую Гелле зробити так само. Вона дивиться на мене трохи ошелешено й каже:

– Навіщо ми ховаємося?

– Цить! – шикаю я на неї.

– Але чому? – допитується Гелле.

– Тому... Пізніше скажу, – шепочу я.

Гелле дивиться на мене виразним запитальним поглядом.

А я щосили намагаюся придумати, що ж їй наплести. Мені спадає на думку кіношна фраза, її завжди промовляють герої: «Покладися на мене» (або англійською: «Trust me»), і тоді всі покладаються на героя і більше ні про що його не розпитують, і роблять те, що він хоче, аби вони робили. Тому я дивлюся на Гелле і кажу:

– Покладися на мене...

Але в моєму виконанні фраза звучить кумедно, зовсім не так, як у кіно, – так мені здається.

– Що-о-о? – питає Гелле і витріщається на мене, мов на придуркувату.

– Ну... я не можу тобі *зараз* сказати! – шепочу я, а мною аж трусить від хвилювання.

Гелле вже не буркотить і слухняно ховається. (Ось тому ми такі добрі подружки, бо можемо покластися одна на одну, не завжди знаючи причину наших вчинків).

Мов грім

серед ясного

неба!!!

Нарешті ми доїжджаємо до нашої зупинки. Я виходжу через задні двері, низько нахиливши голову. Гелле – за мною. Я бачу, як передніми дверима з автобуса виходять Ерленд та Петер. А відразу за ними – АЛЬФІ! Виходить з автобуса!!!! ТУТ!!!! На нашій зупинці! Це неможливо. Може, він мене переслідує?

– Ходімо! – тягну я за собою Гелле і біжу, не озираячись, у Маленький Лісочок.

Гелле біжить за мною. Не знаю, устиг Альфі нас помітити чи ні. Я біжу щодуху і зупиняюся аж під Платформою. Вилажу драбиною нагору. Гелле не відстає.

– Чому ми бігли? – питає вона задихано.

– Чому він зійшов на нашій зупинці? – питаю я.

– Хто? Альфі? – перепитує Гелле.

Я вдивляюся у ліс і прислухаюся.

– Агов, Удо! Ти можеш пояснити, чому ми від них утікали? – шарпає мене Гелле.

– А чому він зійшов саме тут? – тупо повторюю я.

– Хто – він? Новачок з твого класу? Альфі? – допитується Гелле.

– Так!

– Звідки ж мені знати? Може, живе десь тут поблизу...

– Цить! – уриваю я подружку і знову прислухаюся.

До мене долинають голоси Ерленд, Петера і Альфі, вони розмовляють, ідучи вниз Крокклейвою. УТРЬОХ. Я не можу повірити... Альфі ж не... Ні, це неможливо! Я відмовляюся вірити в це! Ось ми з Гелле вже бачимо їх поміж деревами Маленького Лісочка. Ось вони проминають будинок Гелле, простують дорогою, у бік нашого будинку. Доходять до Зеленого Дому й зупиняються. Ерленд і Петер біжать до гойдалки, скидають наплічники біля пісочниці й починають гойдатися. А Альфі ВІДЧИНЯЄ ДВЕРІ ЗЕЛЕНОГО ДОМУ Й ГУКАЄ:

– Мамо!

НА ПОРІГ ВИХОДИТЬ БІЛЯНА Й КАЖЕ:

– Привіт, синочку!!!!!!!!!!!!!!!

Біляна – *мама* Альфі!!! Він же казав у класі, що його батьки з Болгарії. Біляна і Хальк – чужоземці, наскільки я знаю, але навіть у найшаленіших своїх фантазіях я й подумати не могла, що Альфі...

– Ха! Альфі наш новий сусід! – сміється Гелле. – Ти цього не знала, Удо??? Це ж вони вселилися до Зеленого Дому в п'ятницю!

Я стою, мов громом вражена. Хлопець з Великого Лісу... новачок у класі... Альфі... Усе це ВІН! І він наш новий сусід зі Зеленого Дому! Я просто не можу цього ОСЯГНУТИ! І я не можу збагнути, як я не зуміла виявити цього факту, нишпорячи навколо УСІ вихідні!!!! Не зуміла дослідити, що ХЛОПЕЦЬ З ВЕЛИКОГО ЛІСУ мешкає у будинку по сусідству з моїм!!!!

Домовленість

– Ходімо! Поговоримо з ним! – пропонує Гелле.

Гелле робить крок до драбини, але я хапаю її за руку.

– Ні!

– Чому?

– Ні! Ми не можемо...

– ЩО ми не можемо? – очманіло дивиться на мене Гелле. – Він вчиться у твоєму класі, він наш новий сусід, чому б не познайомитися з ним ближче!

– Гадаю, не варто! – наполягаю я на своєму.

– Але ж чому, Удо? – у голосі Гелле вчувається роздратування.

– Бо тому... – вперто торочу я, потупивши очі.

– Бо тому? – перепитує Гелле. – Та що ж це за відповідь така???

Гелле пильно придивляється до мене, а я не знаю, що казати. Мовчки стою, втупившись поглядом у долівку Платформи.

– Я вважаю, що нам не варто з ним розмовляти, – мимрю я.

– Ми ж домовлялися з тобою, що познайомимося з новими сусідами Зеленого Дому! – голосно обурюється Гелле. – Навіть правило записали до чернетки!

– Тссс! – шиплю я, поглядаючи вниз, на Зелений Дім, чи не бачить і не чує нас, бува, Альфі.

Але перед вхідними дверима нікого немає. Гелле довго дивиться на мене, потім голосно зітхає і починає злазити драбиною донизу.

– Ти куди? – питаю я.

– Хочу познайомитися з нашим новим сусідом, – відповідає Гелле і додає: – Злазь і ти!

– НІЗАЩО!

Гелле спускається з Платформи і йде, просто йде від мене. А я стою сама, мов останній бовдур, і дивлюся, як моя НАЙЛІПША ПОДРУГА зраджує мене, навіть бровою не повівши. Вона прямує до Зеленого Дому, піднімається східцями, дзвонить у двері. За мить двері відчиняються і на поріг виходить Біляна зі своїм велетенським животом. Я бачу й чую, як вітаються Гелле та Біляна, а потім вони розмовляють про Біляннин живіт. Гелле дозволено навіть торкнутися його через светр. Потім я чую, як Гелле щось запитує про Альфі. Біляна щось відповідає, усміхається і гукає в коридор: «АЛЬФРЕДО!» Біляна заходить до хати, невдовзі на ґанку з'являється Альфі. Побачивши його, я ледь здригаюся, хоч і стою доволі далеко від нього. Я бачу лише спину Гелле, але Альфі їй усміхається, каже «привіт!», і Гелле відповідає йому дуже радісним голосом. Потім вона щось каже, мені важко розчути, що саме, але я можу заприсягнутися, що Гелле називає моє ім'я, потім озиряється на Платформу й дивиться на мене. Альфі теж підводить голову й дивиться на мене. Я сахаюся назад і не можу придумати нічого ліпшого, як впасти на долівку Платформи. Я чую їхні голоси, але не розрізняю слів і не бачу їх. Потім до мене долинає оклик Гелле: «УДО!!!», та я лежу на холодних дошках тихо, мов мишка, – ані пари з уст. За якусь мить чується скрип: двері зачиняються. Я ще трохи лежу непорушно, перш ніж наважуюся підповзти до поручнів і перехилитися через край, щоб глянути на Зелений Дім. Там нікого немає, двері замкнені. Куди вони поділися?

Я виймаю з дерев'яної касетки бінокль, дивлюся у нього на вікно кухні на першому поверсі ліворуч. Крізь нього видно не лише кухню, але й вітальню. Спершу я нікого не бачу, потім з'являється Біляна; вона проходить повз вікно, дотягається до чогось у шафці або на полиці, а потім... потім з коридору до кухні заходять Альфі та Гелле, проходять далі до вітальні й зникають з очей за стіною.

Я відкладаю набік бінокль. До горла підкочується велика грудка, і не на жарт крутить живіт. На очі набігають сльози. Я відчуваю, що ось-ось розревуся, але вперто заковтую плач... ковтаю... ковтаю...

От дідько!

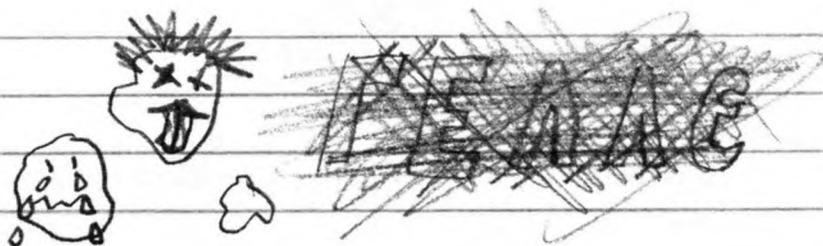
Гелле справжнісінька зрадниця...

ЗРАДЖЕНА

Любий щоденнику,

Тепер я знаю, як воно бути **ЖОРСТОКО** зрадженою своєю **НАЙЩИРІШОЮ ПОДРУГОЮ**. Можу сказати лиш одне: це справжня, справжнісінька **ДУПА**. Ось так!

«МАМА УДИ»

Я ще трохи стовбичу на Платформі, а потім зляжу на землю і йду додому. Не встигла я переступити поріг домівки, як зі Зеленого Дому вийшла Біляна з Філіпом. Філіп відразу побіг до пісочниці з лопаткою та іграшковим екскаватором.

– Привіт, Удо! – гукає Біляна, помітивши мене.

– Привіт!

Я передумую заходити до хати й простую до Біляни. Ми сідаємо поряд на гойдалки.

– То ти в одному класі з Альфредо? – запитує Біляна.

– Так.

– Класно! – усміхається Біляна.

– Ага, – кажу я (бо що іще я можу сказати!).

– Я оце щойно познайомилася з Гелле.

– Он як! – вдаю я здивовану.

– Вона теж із вами в одному класі?

– Ні, Гелле молодша на рік.

– Вони сидять у нас вдома, – каже Біляна.
– Справді? – знову вдаю я, ніби нічого не знаю.
– Можеш приєднатися до них, якщо хочеш.
– Е-м-м... – я гарячково роздумую, що ж відповісти. –
А коли з'явиться бебик? – запитую натомість.

– За два місяці, – відповідає Біляна, погладжуючи живіт.

– Як ви його назвете? – допитуюсь я, не зводячи очей з круглого животики.

– Ми ще не вирішили остаточно, але нам подобається ім'я Адріан.

– О-о-о! Гарноооо!

З роботи повертається мама. Ми з Біляною спостерігаємо, як вона паркується і виходить з авта. Мама помічає нас, гукає: «Привіт!», підходить ближче. Біляна злазить з гойдалки, видно, що їй трохи важко рухатися – живіт заважає. Я теж зістрибую на землю. Мама стає позад мене і, ЗВИЧАЙНО Ж:

– Привіт! Мене звати Гюрі. Я мама Уди, – каже вона, *кладу-чи руки мені на плечі!!!*

Аааааааааааааааа!!! Ну невже НЕ можна хоч раз не ДРАТУВАТИ мене подібними жестами?!!! Люди й самі здогадаються, що вона моя мама! У чому прикол – ставати мені за спину й оголошувати себе моєю мамою!? Раптом мені уривається терпець. Я вивільняюся з маминих рук і йду геть.

– Ти куди, донечко? – чую мамин голос позаду.

– Додому! – буркаю через плече й заходжу до будинку. (Тобто до нашого будинку, не в Зелений Дім).

НВ! Поправка!

Любий щоденнику,

Мушу зробити тут невеличку поправку:

Я усе ж не закохана в Бена зі свого класу. Він кльовий і все таке, але я в нього НЕ закохана. Просто хочу наголосити на цьому. Я в НІКОГО не закохана...

~~БЕНЬЯ~~

– Оооооох! – стогну я знову й випрочуюся з маминих обіймів.

Ми удвох із мамою готуємо вечерю. Мамі за роботою рот не замикається, вона без угаву торочить про нових сусідів, Біяну й Халька (мама називає його Златаном), тішиться, як то гарно, що на вулиці з'явилося більше дітей, і як приємно було з ними всіма познайомитися, і бла, бла, бла.... Я здебільшого мовчу, лише вставляю час від часу «так» чи «мгм...», чи щось подібне.

Після зради

Наступного дня після зради Гелле, коли вона покинула мене на Платформі, а сама подалася до Альфі, я мусила, як завжди, іти до школи. Але день зовсім не був такий, «як завжди». Усе було геть не так, як мало б бути. Почалося з того, як ми сідали в автобус, – усі разом. (Гелле і Альфі, Стіан і Ерленд, і Петер, і – я). Якось було не в кайф прямувати того ранку вгору Крокклейвою до автобусної зупинки. Коли ми з Ерленд вийшли за ворота, на порозі Зеленого Дому з'явилися Альфі та Петер. Сьогодні Альфі також ніс під пахвою скейтову дошку. Ерленд підбігла до Петера, далі вони рушили вдвох.

Альфі глянув на мене, привітався і усміхнувся. Я потупила очі, почала оскаженіло смикати вгору замок, намагаючись застібнути куртку. Я нічого не відповіла, тільки прискорила крок, обігнала його й попрямувала до будинку Гелле. Альфі наздогнав мене підбігцем, порівнявся і вже не відставав, і не зводив з мене очей. Я це помітила, але вперто ігнорувала його погляд. Коли Гелле та Стіан вийшли з дому, Гелле й Альфі привіталися, та такими неймовірно щасливими голосами, ніби СМЕРТЕЛЬНО РАДІ знову побачитися, ніби вони ТААААКІ вже добрі друзі, аж ну! Відучора, ага!!! (Тобто знаються від сили чотири години!) А тоді Гелле каже:

– Стіане, це – Альфі!

Стіан та Альфі вітаються і далі йдуть, жваво базікаючи. Гелле відстала від них, пішла поряд зі мною.

– Привіт!

– Привіт! – відповіла я.

– Біляна така класна!

– Ага!

– Знаєш, що воно таке, оте кругле? Оте, що його вантажники заносили досередини? – запитала Гелле.

– Звідки ж мені знати? – буркнула я.

– Піч для випалювання кераміки! Біляна – керамік! – гордо повідомила Гелле.

– Ого? Керамік?

– Так! – схвильовано розповідала Гелле. – Вона виготовляє керамічні миски, вази, скульптури і всяке таке інше. Біляна справжня майстриня! У них удома тієї кераміки видно-невидимо!!!

– Ова! – тільки й сказала я, відчуваючи, як мене шпигнуло десь усередині, бо ж Гелле з'ясувала це раніше за мене й з новими сусідами скоріше за мене познайомилася, точнісінько, як колись зі Шманьками.

– І, *твоя правда*, Хальк таки *моторошний*! – прошепотіла Гелле, по-змовницькому всміхнувшись.

– Угу-м...

– А маленький Філіп таааакий солодкий!!! – не вгавала Гелле.

– Так, звичайно, – підтвердила я не надто зацікавлено, але Гелле цього не помітила. – Бачила б ти його вчора! Він придибав до кімнати Альфі й весь час белькотав: Пливів! Пливів! Пливів! Без кінця отак.

– Та вже добре, – урвала я Геллені теревені.

– А ти бачила Філіпа? – допитувалася Гелле.

– Таааак!

– Що з тобою? – здивовано глянула на мене Гелле.

– Зі мною все нормально! Я ж просто сказала «так»...

Гелле на якийсь час замовкла, а тоді знову завелася.

– Чому ти вчора не пішла зі мною?

– Не могла!

– Альфі дуже класний!

– Чудово!

– І потішний!

– Рада за нього!

– Такий приємний!

– Я вже сказала, що рада за нього!

Знову запала ніякова мовчанка.

– Сьогодні багато наших збираються на Пустирі після школи. Альфі теж буде. І Грета Софія, і Мамона, і решта... Підеш з нами?

– Ні.

– Чому – ні?

– Часу нема...

– Чим це ти така зайнята? – не відступала Гелле.

– Є чим... Одна важлива справа.

– Яка?

– Та що ж ти така цікавська? Усе тобі ТРЕБА знати про мене? – роздратовано гаркнула я.

– Ні! – не менш роздратовано відгаркнулась Гелле. – Мені зовсім не ТРЕБА знати про тебе геть УСЕ!

До самої автобусної зупинки ми не зронили більше ні слова. Насправді я зовсім нічого не планувала після школи. Просто не хотіла йти на Пустир разом із Гелле та Альфі. Бо Альфі міг *будь-якої миті* розп'яткати мою таємницю. Тепер, коли Гелле й Альфі раптом подружилися, і Гелле навіть побувала в *його кімнаті* (!), грім може грянути зненацька, будь-коли! Я раптом усвідомила, що живу «на порохівій бочці», як то кажуть. Від щирої душі бажаю нині Гелле й Альфі *знудитися до чортиків удвох*, ось так!

Невже саме таким стане життя віднині?!!

Я і Гелле зайняли, як завжди, останні місця, але я добре знаю, що вона залюбки сіла б спереду, разом з Альфі, Стіаном та їхніми друзями. Вони жваво базікали, сміялися, дуркували всю дорогу до школи. Ми сиділи в самому хвості й мовчали, наче в рот води понабирали. Я бачила, як Гелле весь час поглядала на Альфі й веселу компанію, коли вони, наприклад, з чогось реготали.

І в школі, запевняю вас, було НЕ краще. Дуже важко уникати особу, коли та особа сидить у класі поряд, та ще й постійно намагається з тобою заговорити. Невже він не може дати мені спокій??!!

Схоже на те, що ВСІ люблять Альфі. Навіть учителі. «Молодець, Альфі!» – кажуть вони й задоволено усміхаються щоразу, коли Альфі дуже правильно й дуже змістовно відповідає на дуже важке запитання. Як правило, таких заучок не люблять інші учні. Але це правило не про Альфі. Дурня якась виходить...

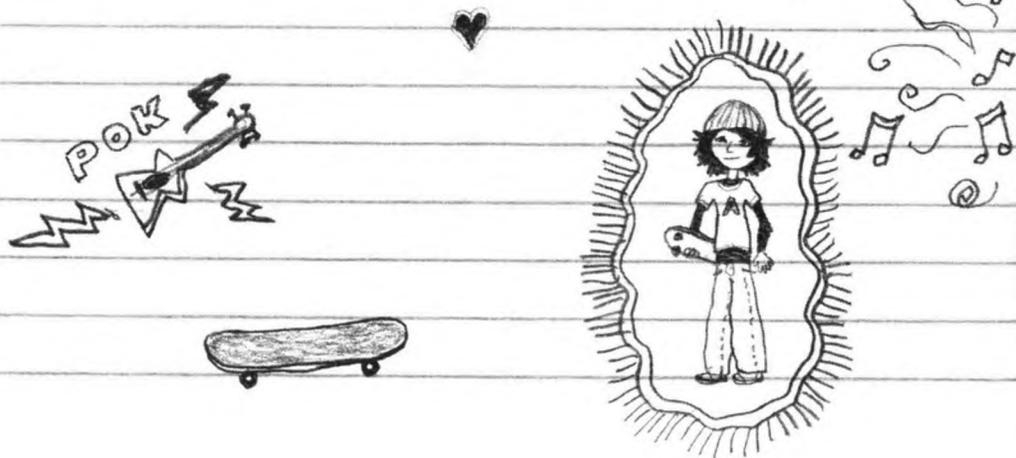
Любий щоденнику,

Ось такий на вигляд Альфі:

- Доволі високий, мені здається, майже такий на зріст, як я. (Можливо, трішки нижчий, але я не певна – ми ж не мірялися зростом!)
- Він має зелені очі, темно-каштанове й таке... напівдовге волосся, майже до пліч; трохи хвилясте чи там кучеряве. (Ніхто з хлопців у класі не носить такого довгого волосся!)
- Постійно ходить в сіро-блакитній шапці.
- Він носить широченні, мішкуваті, як у скейтбордистів, штани, які звисають з дупи.

- Він носить светр поверх штанів (тобто, светр сягає нижче задка). Але іноді, коли він, скажімо, нахилиється, можна побачити смужку його трусів-боксерок, які вилазять із штанів. А ще він носить однотонний светр із довгими рукавами, а поверх нього футболку.
- Він трохи схожий на такого собі скейтбордиста. Воно й не дивно, бо він начеб і є скейтбордистом. Усюди носить ся зі скейтом і всюди, де лиш є можливість, катається на своїй дошці. Але він може кататися лише до або після занять – поза шкільною територією, бо на шкільному подвір'ї це заборонено. Схоже на те, що він уже давно цим займається. Дуже вправний...

Відрекомендовуючись перед класом, він сказав, що є РОКЕ-РОМ!!!! Гадаю, то була вигадка й похвальба, та все ж вважаю це своєрідним віщим знаком. Може, Альфі справді хлопець-рокер? Отой, про якого мовилося у тесті? У глянцевому журналі?

НОВІ ЧАСИ НА КРОККЛЕЙВІ

(І не лише на Крокклейві, а насправді – усюди...)

Нові часи

Після школи, як і казала Гелле, ціле юрмисько школярів подалося на Пустир. Гелле та Альфі – теж. А я – Ні. Я подалася прямісінько додому. Хоча не відразу, спершу пішла, за старою звичкою, на групу продовженого дня, щоб забрати Ерленд, але її там не було, бо вона покинула це діло. (Групу продовженого дня покинула, не школу!) Тато ж не працює, Біляна також сидить удома зі своїм велетенським вагітним животиком і з Філіпом, тому Ерленд і Петерові було дозволено самим повертатися додому відразу після занять. Тож цього разу я їхала автобусом сама-самісінька. Вдома я застала в садку купу дощок. Величезну купу! Пороззиралася навколо. Нікого. Стояла й роздумувала, що то мало б означати. Аж нарешті з'явився тато.

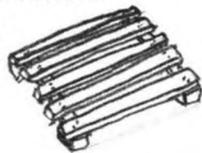
– Привіт, Удо-Пусенько!

– Що сталося? – запитала я.

– Це – матеріали для курника, – відповів тато, дуже задоволений собою.

– Ой, уже сьогодні почнеш будувати? – зраділа я.

Тато сказав, що так, почне; розповів, що побував на Станції, приніс звідти кілька старих дерев'яних піддонів, які там валялися нікому не потрібні – татові дозволили їх забрати. На Станції тільки раді були їх позбутися. А ще ми мали багато дощок, які залишилися з минулого року, коли тато будував нашу терасу.

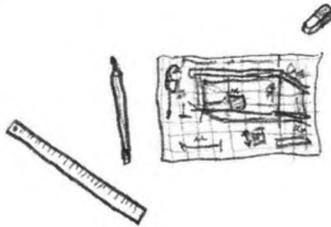
– Хочеш мені допомогти? – запитав тато. – Можемо почати завтра?

– Так! – радісно вигукнула я. – А який із моїх дизайнерських проектів візьмемо?

– Ну, тут треба подумати, – мовив тато, – зважити, що ми можемо собі дозволити з нашими матеріалами...

Удвох із татом ми подалися до будинку, щоб ознайомитися з моїми ескізами. Доки тато заходився біля робочого креслення (ну, там, з різними вимірами, які треба зробити, перш ніж братися за столярні роботи), я взялася за уроки. Ми обоє сиділи за кухонним столом. Я – біля вікна. Я раз по раз визирала надвір, чи не повертаються, бува, додому Гелле та Альфі. Уже й УСІ домашні завдання вивчила, а їх ЩЕ не було. Принаймні я їх не помітила. (Цілком можливо, що вони завернули додому до Гелле, з кухні не видно).

ОСЬ тато закінчив своє креслення.

– Але це не надто схоже на мої ескізи, татку, – докірливо мовила я, розглядаючи татову роботу.

– Ти, Удонько, намалювала дуже модернові курники. Почнімо будувати за цим робочим проектом, а далі побачимо... Гаразд?

– Ну, добре, – погодилась я, хоча й надалі була переконана, що мої малюнки значно вишуканіші за татове креслення.

Тато підвівся з-за столу і взявся до приготування вечері. Я ще трохи посиділа, розмірковуючи, чи не піти мені на пошуки Гелле. Та щойно я підвелася зі стільця, побачила, як вона

біжить до нашого будинку, просто під кухонне вікно. Помітивши мене, Гелле замахала руками. Я відчинила вікно.

– Вийдеш? – запитала Гелле.

Я несамовито зраділа, але не встигла погодитися, як Гелле додала:

– Ми йдемо на «тарзанку»!

– Хто це – ми?

– Я, Альфі, Стіан, Нінні, Ерле і Петер! – одним духом випалила Гелле.

– Е-м-м... Я не можу... Треба робити уроки.

– Але ж ти вже зробила уроки, – озвався тато від плити.

– ЩЕ не всі, – буркнула я.

– Уроки зачекають! Ходімо з нами, Удо! – упрощувала мене Гелле.

– Може, трохи пізніше, – сказала я.

Я затримала свій погляд на подружці.

Помітила, що Гелле не зняла свого браслета – потаємного браслетика, що поєднує найближчих подруг. Я свого теж не знімала.

– Гарзд! – кивнула Гелле і побігла до решти.

– Іди погуляй з друзями, Пусенько! – мовив тато.

– Я вже сказала – маю ще зробити уроки! – гаркнула я роздратовано, згребла зі столу свої речі й погупала сходами до себе.

Того дня я надвір так і не вийшла.

– Можеш тут притримати? – просить тато, і я тримаю, доки він закручує шурупи електричним дрилем.

Ми чудова команда. Ми будуємо курник позаду дому, в самому низу – курячий вольєр опиниться майже на узліссі Маленького Лісочка. Нам це місце видалося найпридатнішим, бо неподалік валялися на землі кілька великих колод, які можна буде використати, коли візьмемося за огорожу.

Раптом згори, з гущавини Маленького Лісочка, долинають якісь звуки. Я підводжу голову й бачу, як Гелле і Альфі, Стіан і Нінні видираються на Платформу!!! Гелле підходить до поруччя і дивиться униз, на наш будинок. Ми помічаємо одна одну.

– Агов, Удо! – гукає Гелле.

– Агов! – відгукуюсь я.

– Прийдеш до нас?

– Не можу, я допомагаю татові!

– Іди до друзів, Удо! Я сам упораюся! – каже тато.

Я знову кидаю погляд на Платформу. Гелле все ще стоїть біля поручнів і дивиться на мене й на мого тата. Сподіваюся, вона не розчула татових слів. До поручнів підходить Альфі, теж дивиться униз. Він усміхається і махає мені рукою.

– Ні, я мушу тобі допомогти, тату! – кажу я стисненим голосом.

– Та ходи до нас! – знову гукає Гелле.

– Я не можу! – гукаю я і відвертаюся.

Доки ми з татом ріжемо дошки й прикручуємо планки на стіну курника, я чую голоси Гелле, Альфі, Нінні та Стіана. Вони сидять на Платформі, базикають і регочуть, аж за животи хапаються. Я намагаюся не обертатися, щоб принаймні не бачити їх.

Ми працюємо, доки надходить час готувати вечерю.

– А тепер можеш піти й побавитися, Пусенько, – каже тато, складаючи інструменти до скриньки.

– Я мушу допомогти тобі з вечерєю!

Ми заходимо до хати й готуємо вечерю. Доки я чищу картоплю й моркву, а тато обвалює рибне філе в суміші муки, солі й перцю, двері кухні відчиняються, і на порозі з'являється Ерленд.

– Тату, можна Петер Долішній повечеряє з нами? – питає вона.

– Звичайно, якщо його батьки не мають нічого проти, – погоджується тато.

– YESSS!!! – радісно репетує Ерленд і вискакує з кухні.

За вечерю

Приїжджає з роботи мама, ми саме закінчили приготування вечері. Сьогодні подаємо «Татову Коронну Страву»: смажена й панірована в борошні риба, тушкована в сметані присмажена цибуля й варені овочі. (Це, правду кажучи, одна з татових «коронок»; насправді коронних страв набагато більше).

Я думаю про те, що Нінні насправді дуже гарна. Вона носить коротку хлопчачу стрижку й зовсім не користується косметикою, хоча й ходить до юнацької школи. І одяг носить теж хлопчачий, але вигляд при цьому має дівчачий. Вона справляє цілком кльове враження. І здається такою впевненою у собі! Зовсім не пихатою! І ця самовпевненість анітрохи не дратує. Чудово розумію, чому Стіан закохався у неї. Та й «Нінні», що не кажіть, цілком гарне ім'я...

– А ми, тату, зловили рибу на причалі! – хвалиться Ерленд.

– Ви рибалили на причалі? – питає мама.

– Так, із мамою і Філіпом, – пояснює Петер.

– Біляна її вбила, – каже Ерленд.

– А ми вибрали їй очі, – втручається Петер.

– Ага, а в риб'ячих очах – желе! – знову перехоплює розмову Ерленд.

– Бе-є-є, – кривиться Петер і регоче разом з Ерленд.

– Як багато ти встиг нині зробити біля курника, Одде Арільде, – каже мама.

– Еге ж, Уда мені сильно допомогла, – відказує тато й підморгує мені.

– Там ще багато роботи, – кажу я.

– А я і Петер Долішній любимо читати й вишукувати всілякі цікавинки, – втручається Ерленд.

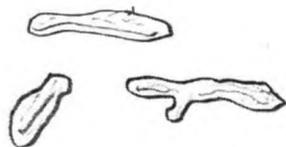
– Якщо багато читатимемо, будемо дуже розумні, – пояснює Петер. – Ми ж хочемо стати розумниками!

– Анемони – отруйні рослини, а листочки кульбаби – ні, їх можна їсти, – похваляється своїми знаннями Ерленд.

Я сиджу, жую свою вечерю і думаю, що Ерленд та Петер такі ще дурники: патякають усе, що на язик спливе – до речі й не до речі...

КОРЯГИ- ПЛИВУНИ

Тато послав мене до Прибою назбирати коряг-пливунів. Вони потрібні нам для курячого вольєра. Доки я була сьогодні в школі, тато майже закінчив будувати курник! Він зробив люк з одного боку, великий люк на задній стіні й маленькі дверцята спереду. До клямки причеплений мотузок, за який можна потягнути, щоб відчинити чи зачинити дверцята, як гаражні ворота! Геніальна ідея! Тато сам придумав. Потім він помалював увесь курник коричневою морилкою. Я, звісно, хотіла б помалювати у веселіший колір, але ми мали вдома тільки такий – коричнева морилка залишилася з минулого року після фарбування тераси. Деревина, яку прибило до берега прибоюм, згодиться нам для всього на світі. З неї можна зробити, наприклад, клямки для люків або маленькі щаблі на дошці – такий собі трап, який спускатиметься від дверцят на долівку вольєра. Ерленд і Петер теж на Прибої. Гасають туди й сюди, роздурілися нівроку. Неймовірно несерйозні діти, як на мене.

– Як гадаєш, чому тут так класно жити? – чую, як Ерленд запитує Петера.

– Нууу, бо поряд із тобою! – каже Петер.

– Правильно! – вигукує Ерленд, і вони наввипередки біжать угору до Станції.

Я нипаю берегом зовсім сама й збираю коряги.

І, здається, трохи скучаю за Гелле.

ГЕЛЛЕ І АЛЬФІ

Любий щоденнику,

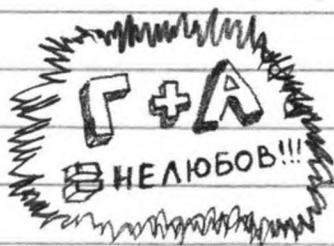

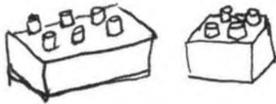
Гелле та Альфі стали по-справжньому добрими друзями. Він їй дозволив стати на свій скейт!!!! (Я бачила їх нині з вікна). Вони жартували й реготали. Гелле стояла на скейті Альфі, їй важко було втримувати рівновагу, і вона вихитувалася на всі боки – нікчемний з неї скейтбордист. Альфі міцно тримав її за руку, аби вона не впала, якщо дошка випорсне з-під ніг. А потім продемонстрував їй усілякі трюки на скейті.

Альфі часто буває вдома в Гелле, вони гойдаються на «тарзанці». Альфі ходить з нею вигулювати собак, багато часу проводить разом зі Стіаном та Нінні і вже купу разів бував на Платформі. І на Прибої. Гелле немов заповзялася показати йому ВСЕ навколо. Усі НАШІ місця. Спершу Гелле завжди питала, чи не хочу я з ними гуляти, але я щоразу відмовлялася, то вона з часом перестала мене кликати. Бо вже знала мою відповідь наперед. Альфі теж намагався розговорити мене в школі, але я вперто його ігнорувала, і він відчепився, більше не пробує завести балачку.

Цікаво, чи симпатизують вони одне одному? Цікаво, чи стануть закоханою парою? А може, вони вже закохалися? Тоді я НІЧОГО не розумію, бо ж Гелле ніколи не цікавили хлопці, кохання їй усілякі там цвончики-бомчики! Вони видавалися їй гидкими... А тести на кохання в глянцевих журналах Гелле вважала цілковитою ДУРНЮЮ. А тепер онде сама від Альфі ні на крок не відстає УВЕСЬ ДЕНЬ...

І навіть якби я ЗАХОТИЛА заговорити з Альфі, я просто не ЗМОГЛА б цього зробити! Бо ж він знає про ВЧИНОК!!!! І постійно так дивно дивиться на мене, з такою загадковою усмішечкою... А якщо йому спаде на думку посяяти про мене плітки по нашій околиці та в школі!!!!

Ерленд і Петер

Інші друзі-нерозлучники – Ерленд і Петер. Коли я повернулася нині зі школи, вони будували в нашій вітальні леґо-місто. Кубики леґо валялися по всій підлозі. Ці двійко малявок видаються мені страшенно дивакуватими. У них такі прибамбашені розмови! Одну таку розмову я підслухала, намащуючи маслом хліб у кухні:

- Що ти вмієш добре робити?
- Футбол... гандбол... лазіння по деревах... і піаніно.
- Я – теж, окрім піаніно, але ж я можу навчитися. А ще я добре їжджу на велосипеді та шпигую.
- Я – теж! І ще вмію швидко бігати!
- А я вмію стрибати!
- А я вмію ходити!
- А я вмію спати!
- А я вмію дихати!
- А я вмію підморгувати!
- А я вмію позіхати!
- А я вмію відригувати!
- (Тут обоє регочуть).
- А я вмію все, що завгодно!
- І я! А щоб ти хотів навчитися вміло робити?
- Хотів би стати магнітом для жінок...
- Ха-ха-ха! Що ти маєш на увазі?
- Ну, таким, щоб жінки або дівчатка мене любили – ось!

- Я – теж!
- Але ж ти і є дівчинка!
- То й що! Я теж хочу, щоб мене любили жінки та дівчатка!
- Ти це на серйоз?
- Що-о-о???
- Серйозно?
- Ну, так! Я ж не хочу, щоб вони мене НЕ любили!
- Я кажу про інше. Є любити, а є *любити*, тобто *кохати*.
- А-а-а-а, любити-любити! Я мала на вазі тільки любити.
- А-а-а-а!
- Поїдемо потім кататися на роверах?
- Ага!

Отакі в них розмови...

Доки я сиділа за кухонним столом і їла свою канапку з печінковим паштетом, прийшов з крамниці тато. Розпаковуючи торби з продуктами, він вийняв з однієї пакетик з булочками.

– О, можна мені булочку? – запитала я.

– Коли з'їси канапку.

– Звичайно...

Не встигла я й оком змигнути, як на порозі кухні вигулькнула Ерленд. А за нею – Петер.

– Ти купив булочки, тату? – згоряючи від нетерплячки, запитала Ерленд, а побачивши на столі пакет, зарепетувала:

– Ура! Мавпяче їдло!

– Мавпяче їдлооооооо! – і собі заверещав Петер.

Я відразу здогадалася, що Ерленд навчила Петера нашої пісеньки про мавпяче їдло.

Тато дав малявкам по булочці. Перш ніж податися надвір, вони мусили позбирати всі кубики леґо. Ерленд і Петер згребли

всі кубики до пластмасових скриньок, а все, що набудували, запхали під канапу. Потім похапали свої булочки й побігли до Мавпячого Дерева.

Мавпяче дерево

Мавпяче Дерево в Маленькому Лісочку найпридатніше з-поміж усіх дерев світу для лазіння по гілках. Ми завжди тут бавилися і гойдалися поміж гіллям, наче мавпи. (Колись я і Гелле з того дерева не злазили, але тепер рідко до нього навідуємося. Виросли з дитячих забав!) Ми навіть придумали мавпячу пісеньку, яку співали, ласуючи Мавпячим їдлом. Пісня про Мавпяче їдло співається на ту ж мелодію, що й пісня «Едельвейс» з фільму «Звуки Музики», і звучить ось так:

«Ма-а-ав-ни – їдло, ма-а-ав-ни – їдло, ла-а-а – ла-ла-ла-ла-ла-а-а-ла-а-а...»

Потім пісенька переходить у соковиту відрижку, яку ми теж самі собі вигадали, примовляючи: «Мавпа для банана – банан для мавпезяна!»

(Тепер я вже не вважаю цю пісеньку аж такою крутизною. Вона годиться для малявок. Таких, як Ерленд і Петер). Але банани ніколи не були в нас мавпячим їдлом, якщо ви так подумали. Ось рецепт улюбленої страви мавпезянів:

БУЛКА-НА-ПІДНЕБІННІ

Час приготування:

5 хвилин

Складники:

1 булочка (без родзинок)
кожній голодній мавпі

Приготування:

- 1) Обдери з усієї булочки шкуринку.
- 2) Зімни її, як тісто, у згудку.
- 3) Скатай у долонях на кульку.

Варіанти подавання:

Розімни на пляцок,
приліпи до піднебіння
і проспівай пісеньку
про Мавпяче їгло.

*

АЛЬТЕРНАТИВНИЙ РЕЦЕПТ БУЛОЧОК-НА-ПІДНЕБІННІ

Якщо маєш під рукою лише
заморожені булочки

- 1) Вийми з морозильника по одній булочці для кожної мавпи.
- 2) Тримай булочку рукою, на яку натягнений рукав свитра.
- 3) Нашкреби зубами мерзлої булочку стільки, щоб хлібне тісто заліпило все піднебіння.
- 4) Проспівай, як завжди, пісеньку про Мавпяче ігло.

*

КЛЯТІ КУРСИ

ДЛЯ ЯХТСМЕНІВ-ПОЧАТКІВЦІВ

Ми з Гелле знову маємо заняття з керування вітрильниками. Але я не хочу йти на ті курси.

– Перестань комизитися, Удо, – каже тато, стоячи в дверях моєї кімнати.

– Але я не хочу!

– Це не має жодного значення, – не поступається тато. – Ходи вже! Мама й Гелле чекають на тебе.

– Я НЕЕЕЕЕЕ ХОЧУ! – кричу я до тата.

– Удо Андреє! – з притиском каже тато (суворим голосом). – Ти йдеш на курси, і крапка! І в нашому домі не заведено кричати одне на одного.

– Пере-прошую! – ціджу я крізь зуби аж ніяк не вибачливим тоном.

Доводиться таки підкоритися. Я голосно тупаю повз тата вниз, одягаю черевики й куртку й виходжу з хати. Мама розмовляє з Білянєю перед Зеленим Домом, а Гелле балакає трохи віддалік на дорозі з Альфі. Типова картинка! Я стою і мовчки дивлюся на них. І почуваюся страшенно недоброю.

– О, Уда-дівчинка-моя вже тут! – вигукує мама, побачивши мене, і тим сердить ІЩЕ більше, бо Альфі почув оте слиняве «Уда-дівчинка-моя»!!! А далі гірше! Мама, прямуючи до авта, гукає мені та Гелле:

– Come along, then, girls!

Цієї миті мені хочеться лише одного: сховатися десь за кущем і нікуди не йти. Зачаїтися там навечно. Тепер АЛЬФІ ще й почув, як мама гукає «COME ALONG!!!» Таких КАТАСТРОФІЧНИХ БАТЬКІВ, як у мене, не має ніхто на світі! Здається, ніби вони тільки й думають, щоб висловитися якнайдурніше і вчинити щодо мене якнайгірше. Завжди так... Складається враження, ніби вони зумисне поводяться, мов прибиті на всю голову, ОСОБЛИВО мама...

Я сідаю в авто, Гелле теж прибігає підстрибом. Мама везе нас на курси, але я їду туди НЕ зі своєї волі – БЕЗ усмішки і БЕЗ радості. Нічого я того дня не навчилася. Дурбецал-заучка Христіан поведився, як завжди. Ми знову вивчали теорію, і я нудилася невимовно!

Ми з Гелле майже не розмовляємо, бо я вважаю, що вона не в гуморі, а вона вважає, що я не в гуморі.

Після курсів приїжджає Лізбет і забирає нас додому. Гелле цікавиться, чи хотіла б я піти з нею у гості до Альфі, але я аж НІЯК НЕ хочу! То вона йде сама, а я рушаю додому.

Більше мені нічого додати.

Плітчим

Останнім часом я багато думала про юнацьку школу, і вже не певна, чи дуже радію, як перше, своєму переходу туди. За прогнозами Кальдестада, принаймні один учень з класу в старшій школі почне курити. (Це точно не про мене!!!) А ще він розповів, що там нам задаватимуть набагато більше домашніх завдань, ми матимемо важкі контрольні роботи, писатимемо твори, і моральний тиск стане жорсткішим, бо з'являться оцінки. У школі ходять чутки, начеб десятикласники дуже погордливо ставляться до початківців у восьмому класі. Пліткують про f-ing, здирання трусів і всяке таке інше. Я не знаю, що таке f-ing і здирання трусів, але, признаюся, і знати не бажаю.

Я та Альфі перейдемо до юнацької школи після літніх канікул, а Гелле – ні, бо вона на клас молодша.

Любий щоденнику,

Схоже на те, що Альфі нікому не вибовкав таємниці про Вчинок. Та все ж я почуваюся тривожно. Це може статися БУДЬ-КОЛИ. І це така ДУРНЯ, бо ж я вже не закохана в Стіана!!!! Немає СЕНСУ пліткувати...

про те, що побачив у лісі Альфі...

~~I DON'T~~
♥ S!

А я і надалі нецілована на всі 200%! Дерево-Стіан до уваги аж ніяк не береться!

До речі, не маю жодного бажання когось цілувати. Це й справді огидно.

P.S. Мені дуже, дуже, дуже, дуже, дуже цікаво, чи стали Гелле та Альфі справжньою закоханою парою?

ЗВІТ

Ось така ситуація склалася тут, на Крокклейві:

- Гелле & Альфі
  - Ерленд & Петер
  - Стіан & Нінні
  - Я & НИХТО
- Діпрі¹⁸

Примітка: Діпрі – це іронічний вигук. Якщо ви не дуже впевнені, чи знаєте, що таке іронія, я розкажу. (Так чи інак, не маю тепер чим зайнятися). Іронія – це коли хтось щось каже, але не має цього на увазі. Насправді має на увазі щось ЗОВСІМ інше або навіть ПРОТИЛЕЖНЕ сказаному. Іноді буває важко помітити іронію, бо не завжди зрозуміло, що малося на увазі.

Переміна

Раптом у школі почало діятися щось надзвичайно ДИВНЕ. Не те щоб я раніше була непопулярною у класі, але й такої популярності, як Іселін, теж ніколи не мала. Була цілком звичайна, як більшість. (Це трохи важко пояснити...) Та зненацька всі однокласниці надзвичайно зацікавилися мною, часто заводили зі мною розмови. Навіть Іселін! А ще всі хотіли гуляти зі мною на перервах і таке інше. Це приємно, бо дівчата дуже класні, і я нараз відчула себе любленою чи що. Але така всезагальна любов може бути втомлива, надто, якщо ти її зовсім не прагнеш. А прагнеш дружити лише зі своєю найближчою подружкою, а та подружка завела собі нових найближчих друзів, Грету Софію, Мамону чи Альфі, скажімо. Тепер я розумію, як воно Іселін, коли всі постійно хочуть бути в її товаристві. Я зрозуміла б її, якби вона почувалася втомленою чи засмученою від надміру уваги до себе.

Аннікен поводить себе дуже по-дурному. УВЕСЬ час хихоче, якось так примітивно, по-дівчачому, і *всюди*, цілком *не криючись*, патякає, що ЗАКОХАНА в Альфі! Ха! Це ж треба такі *прибацані* речі робити! Вірніше, казати...

Деякі дівчата допитуються, що я робитиму після уроків, і напрошуються до мене в гості. А тоді одна питає:

– Ти сусідка Альфі, правда?

УСІ однокласниці починають хихотіти. (Я несподівано помітила, що, по суті, геть усі дівчата хихочуть щоразу, щойно хтось

промовить ім'я «Альфі»). Я кажу, мовляв, так, я сусідка Альфі, але ні, ніхто, на жаль, не піде до мене в гості. Найбільше вражена й ображена моєю відмовою Аннікен – так мені здалося.

Любий щоденнику,

Усі дівчата в класі, здається, закохалися в Альфі. Я розумію, що то зовсім не зі мною вони раптом забажали дружити, просто напрошуються до мене в гості, щоб зустрітися з НИМ. Але запрошувати їх до себе додому, аби вони мали нагоду поспілкуватися з Альфі, анітрохи не хочу. Якщо вже їм сильно не терпиться, хай самі з ним умовляються і приходять додому до НЬОГО...

КУРЯЧИЙ ВОЛЬЕР

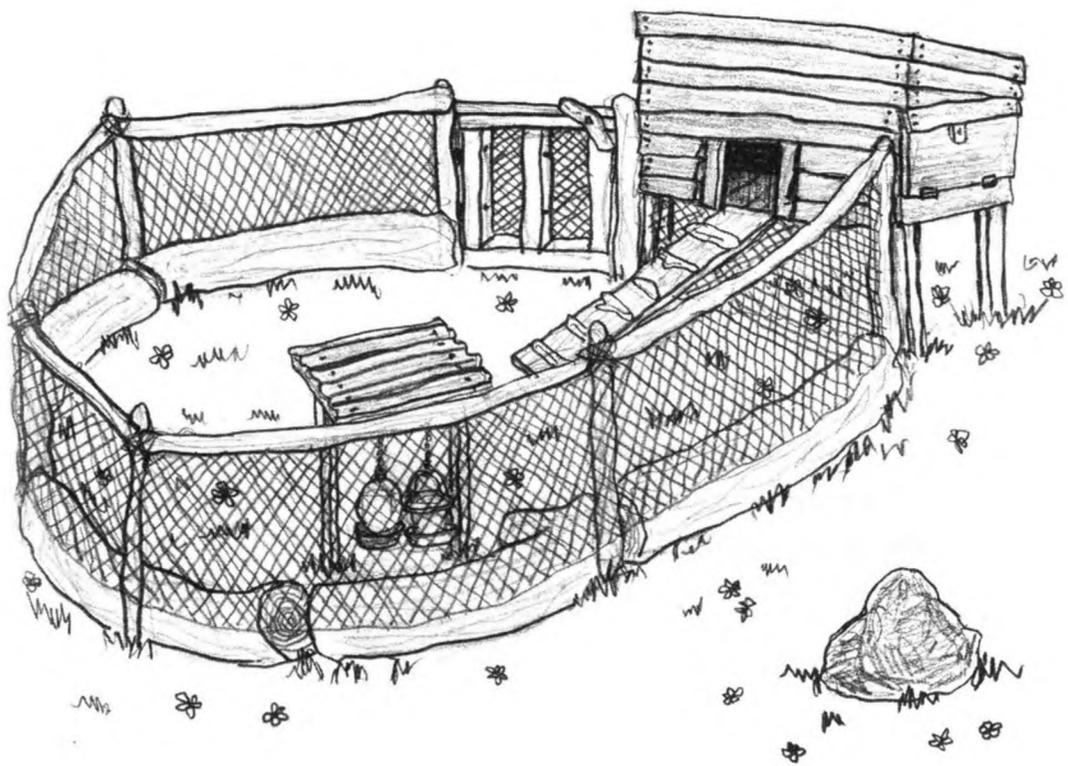

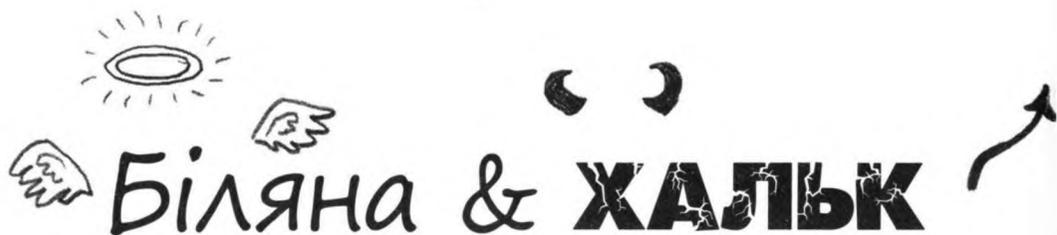
Останнім часом ми ДУЖЕ багато працювали над створенням курячого вольєра. Будівництво зайняло кілька тижнів, але тепер курячий двір уже зовсім готовий! І він неймовірно гарний! (Я й досі вважаю, що значно ліпше було б, якби тато будував за моїми ескізами, а не за своїм кресленням, але тато залежний від певних обмежень, я це розумію. Він зробив усе, що міг, і ми задоволені результатом).

Тато розпиляв електропилкою величезні колоди, які валялися на узліссі, і виклав їх навколо майбутньої курячої загороди. Хальк допоміг попереносити ті ковбики, бо вони були дуже великі та важкі. Коли Хальк приходив до нас, я трималася від нього на відстані. Про всяк випадок... Ішла в Малий Лісочок, сідала на камінь і спостерігала, як натужно двигає пеньки тато і як легко носить їх Хальк. Думками витала бозна-де, тому не надто прислухалася до розмови між татом і Хальком, тільки вихопила випадково кілька обірваних фраз. Хальк сказав щось про «мало місця», а тато про щось запитав, але я не розчула, бо він мимрив собі під ніс, а Хальк на те відповів: «...є можливість переїзду...» Потім тато сказав: «Дякую за допомогу», і Хальк подався до свого Зеленого Дому.

Можна було знову повертатися до тата. Ми повкопували стовпці, а тонші стовбурці припасували зверху, як поручні; потім натягнули навколо сітку, щоб кури не змогли розбігтися зі свого вольєра. Ще ми зробили хвіртку, щоб мати змогу заходити

досередини й виходити. На курячому подвір'ячку змайстрували годівницю під дашком. Пластмасові мисочки для корму підвісили на ланцюжках. Так гарно!!!! Усередині курника облаштували з гіллячок сідала, щоб кури могли нести яйця (гіллячки – це пливуні, які я назбирала на Прибої).

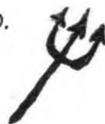
Біляна & ХАЛЬК

Я не зовсім розумію кохання. Дуже дивно думати про Біляну як дружину Халька (тобто Златана, батька Альфі, Петера й Філіпа й ще ненародженого Адріана). Вони такі ТОТАЛЬНО різні! Біляна гарна, мила, весела й привітна, а одружена з Хальком. Я часто бачу його, коли він повертається додому з роботи або виносить сміття, або грає у садку в футбол з Філіпом, Ерленд та Петером, або допомагає татові носити тяжкі колоди. І просто не розумію цього!

10 ПРИЧИН, ЧОМУ Я ВВАЖАЮ ШЛЮБ БІЛЯНИ Й ХАЛЬКА ДИВНИМ.

- 1:** Він дуже грізний.
- 2:** Він завжди має дуже злий і суворий вигляд.
- 3:** Він величезний (тобто високий, широкий в плечах, не товстий, а КРЕМЕЗНИЙ).
- 4:** Він НАДЗВИЧАЙНО сильний (НАБАГАТО сильніший за тата).
- 5:** Він намагається розтроцити твою долоню, вітаючись, бо йому так подобається.
- 6:** Він має дуже моторошний, басовитий голос, коли говорить (щоправда, говорить не надто часто).

- 7:** А що говорить він мало, то ще страшнішим здається, бо ніколи не знаєш, про що він думає; мабуть, думає про всяке ЗЛО.
- 8:** Я не завжди розумію, що він каже, навіть якщо розмовляє норвезькою.
- 9:** Мені не подобається, коли він переходить на болгарську, бо тоді здається, що він не надто приємно висловлюється про МЕНЕ, коли я навіть не підозрюю цього.
- 10:** Златан римується з Сатан(а).

Чи я вже казала, що останнім часом дуже часто спілкуюся з Білянєю? Ми навіть стали своєрідними подружками. Коли я приходжу зі школи, Біляна часто гуляє надворі з Філіпом. Я підходжу до них, і ми трохи теревенимо. Біляна така КЛАС-НА!!!! І веселунка. Видурнюється і регоче, і весь час видає щось дуже дивне й смішне. Я достеменно не пригадую, що такого смішного вона каже, але це смішно. Уявляєте, вони переїхали до Норвегії, бо вона мала грати в професійний гандбол в одній норвезькій гандбольній команді! Бомба! Більше в гандбол вона не грає, але там, звідки вони оце зараз переїхали, Біляна тренувала юніорську команду. Була тренером Альфі, наприклад. А після народження синочка Адріана стане, можливо, тренером однієї з місцевих гандбольних команд юніорів! Я подумую про те, щоб теж зайнятися гандболом... Тим часом Біляна працює вдома кераміком. Вона виготовляє з глини всілякі речі, потім випалює їх у печі, де вони стають твердими. Я щось не пригадую, ким працює Хальк.

Біляна казала, але я забула...

СТРАХ

І САМОТНІСТЬ

Любий щоденнику,

Може, Хальк і Біяна одружилися, бо не хотіли бути самотніми? А може, кохають одне одного по-справжньому? Як кохають головні герої у кіно? Сподіваюся, що все саме так.

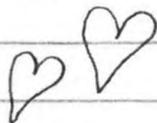
P.S. Не певна, чи знаю, як воно – кохати одне одного по-справжньому.

Останнім часом я, до речі, часто думаю про страх. Тобто про боязнь...

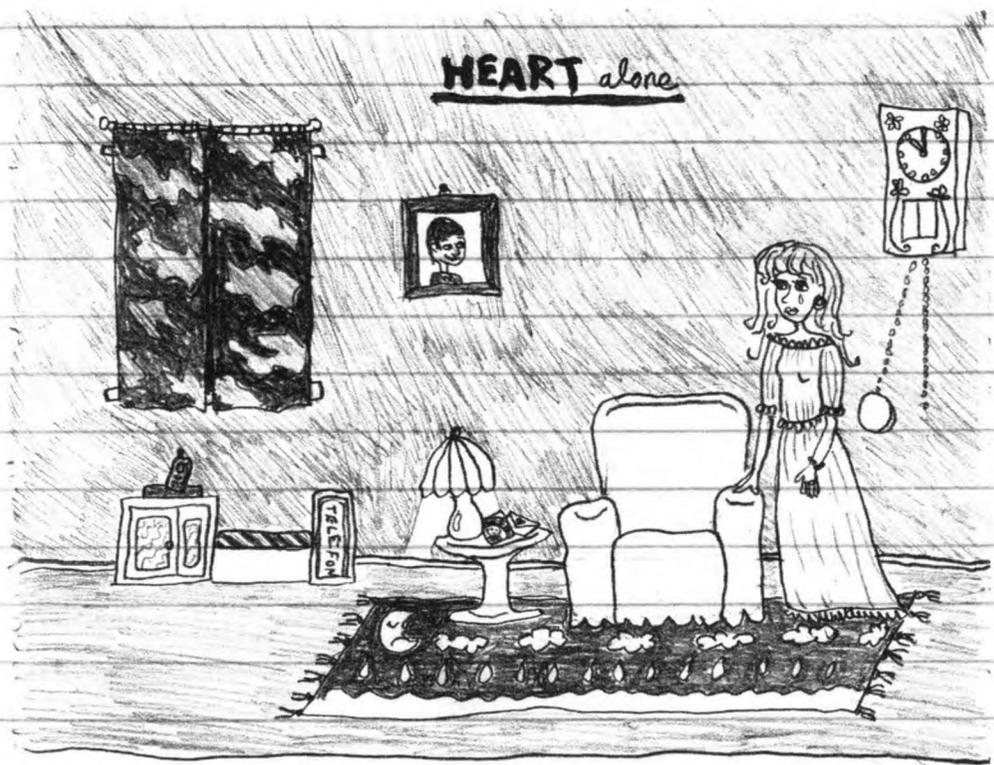
Я відчую, що справді трохи боюся. Боюся, що на нашій вулиці Крокклейві вже ніколи не буде так, як раніше. Я боюся, що ми з Гелле вже не будемо, як раніше, найближчими подружками. Я боюся, що в нас із Гелле залишилося вже не так багато спільного.

Що в нас помалу з'являється щораз більше відмінностей.

А ще боюся, що я зовсім трішечки закохалася в Альфі...

Колись я вважала, ніби знаю, що таке самотність. Але я помилялася. Тоді я і не здогадувалася, що можна почуватися самотньо, навіть якщо навколо повно людей!

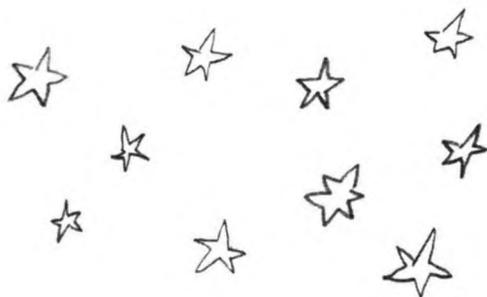

Цей малюнок я намалювала, слухаючи стару як світ пісню «Alone» у виконанні «Heart», музичного гурту з часів юності моєї мами (так мені здається). Ця пісня дуже добре пасує до мого нинішнього стану душі.

P.S. Я знаю, що співачка співає про те, як вона лежить у темній-темній, хоч в око стрель, кімнаті. Але намалювати таку темну кімнату я не можу: ЦО зуміла, те замалювала чорним кольором.

Час спати

Вечір. Я у своїй кімнаті. З голови не йдуть слова Халька, сказані татові біля курячого вольєра, про якесь маленьке місце і про можливість переїзду. Невже вони знову хочуть переїжджати?! У цьому не було б нічого дивного, бо до Зеленого Дому весь час хтось вселяється і виселяється з нього, але ж... Їх аж *п'ятеро*. (Скоро стане шестеро). Не збагну, як там усім вистачає місця!

Мама заходить до кімнати Ерленд, приводить сеструнцю, бо їй уже час спати. Я лежу в своєму ліжку зі щоденником. У хаті така добра акустика, що я чую розмову мами й Ерленд. До того ж двері між нашими кімнатами відчинені на шпаринку.

– Гарний був день, донечко? – питає мама.

– Так, я бавилася з Петером Долішнім.

– Петер начеб дуже милий хлопчик, – знову чути голос мами.

– Ага, класний! Петер такий добрий, увесь наскрізь! – захоплено каже Ерленд. – Ніколи не чула, щоб він *комусь* сказав хоч одне грубе слово. До всіх гарно ставиться! Він трохи сором'язливий у школі, але не вдома! Удома він зовсім звичайний...

Вау, думаю я і відчуваю цієї миті гордість за свою меншу сестричку. Коли ж це Ерленд почала так розмовляти? Коли вона раптом трішки подорослішала? Я не стримую усмішки, лежачи на самоті в своїй кімнаті, і не знаю, чому мені несподівано підкочується клубок до горла.

– Як добре, Ерле-дівчинко-моя, – розчулено промовляє мама, і я чую, як вони обіймаються.

А може, й не чую, просто знаю, що обіймаються. І знаю, що мама ось-ось увійде до моєї кімнати.

– Він страшенно кльовий! – знову озивається Ерле, і тепер я насправді чую, що вона обіймає маму, бо голос її звучить приглушено.

– На добраніч, донечко!

– Добраніч, мамусю! – відповідає Ерле.

Біль у серці

За якийсь час мама обережно прочиняє двері до моєї кімнати. Я усміхаюся мамі, мама всміхається мені, підходить і сідає на ліжку. Вона теж цікавиться, чи гарний був у мене день, і я кажу, що нам із татом було *несамовито класно* працювати удвох і що ми закінчили сьогодні будувати курник і вольєр. Мама дивиться на мене, а потім *надовго* бере в обійми.

– Ти ж знаєш, що можеш про будь-що поговорити зі мною чи з татом, правда ж? – не то каже, не то запитує мама, пригортаючи мене до себе.

– Так, – відповідаю я.

Я чую, що голос мій приглух, як нещодавно голос Ерле. Я відчуваю, як до горла підкочується клубок і завдає мені болю. І ще відчуваю, що ось-ось розплачуся.

– Нууу, що ти, донечко, – лагідно мовить мама, міцно притискає мене до себе й колише в обіймах.

Я не стримуюся і починаю рюмсати.

– Що з тобою, Удо-дівчинко-моя? – питає мама тихим, ніжним голосом.

– Я не знаю.

– Може, розкажеш про свою гризоту?

– Ні...

Ми мовчки обнімаємося. Довго. Мама гойдає мене й заспокоїливо гладить по спині. Я пхिनькаю. Мені якось ніби боляче в серці.

– Обіцяєш, що відразу прийдеш до мене чи до тата, якщо захочеш поговорити? – питає мама, заглядаючи мені в очі.

– Так, – відповідаю я.

– У школі все добре?

– Так.

– Ти посварилася з Гелле?

– Та ні, не думаю. Хоча... Ні, не сварилася.

– Я дуже тебе люблю, донечко, – каже мама, гладячи мене по щоці.

– Я тебе теж!

Я ще раз схлипую і всміхаюся їй. Найкращій мамі на світі!

– На добраніч, Удонько, – шепоче мама.

– Добраніч, мамусю!

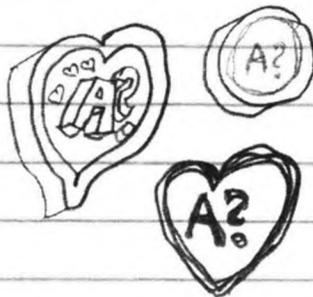
І мама виходить з кімнати.

Думки

Любий щоденнику,

Я не знаю, що й думати, якщо Альфі й уся його сім'я знову наду-
має переїжджати. Вони ж тільки-но вселилися... А Ерленд... ой,
я хотіла сказати, Ерле... і Петер так гарно подружилися і таке
інше. Це ж так чудово, що в Ерле з'явився свій близький друг!
І хоч обоє вони страшенно кумедні, але й дуже симпатичні. От,
для прикладу, засновують таємні клуби з будь-якого приводу...
З Гелле ми не стали недругами. Вона кожного разу кличе мене
гуляти, я ж сама відмовляюся. Може, завтра просто варто
погодитися?..

УСЕ БУДЕ ДОБРЕ

(чи вже СТАЄ добре?..)

ВИБИВАНИЙ М'ЯЧ

Сьогодні після уроків я теж подалася на Пустир. Тепер УСІ там товчуться по закінченню занять і грають у вибиваного м'яча. Досі я, як могла, уникала Альфі, але потім подумала, що не вічно ж мені сидіти в хаті, аж доки *струхлявію*. Та й Альфі, наскільки мені відомо, нікому нічого не розбавкав про Вчинок у лісі. Тому, коли Аніта, Емма та Сондре покликали мене на Пустир, я радо погодилася.

Альфі теж грав. І Гелле, і Грета Софія, і Мамона та багато інших школярів із Горішньої школи (їх так багато, що годі всіх назвати). Коли прийшла моя черга відбивати м'яч, подавати його мав Альфі! Мені враз запаморочилось у голові, я розхвилювалася, сама не знаю з чого. Грала ж бо в вибиваного м'яча тисячі разів у своєму житті! Альфі жбурнув м'яч, і я *промакнулася!* Яка ганьба! Далі, до самого кінця гри, я щоразу промакувалася! Неймовірно! Чому я так погано грала сьогодні??? Альфі, звісно, суперспритний, хоча й не має великого досвіду...

Коли всі почали збиратися додому, вийшло так, що до автобуса я йшла разом з Альфі та Гелле. Обоє всю дорогу без угаву торохтіли, а я не знала, що сказати. Вони вже встигли добре запізнатися, я ж зовсім не знала Альфі.

– Підемо всі разом вигулювати собак до Великого Лісу, як приїдемо додому? – запитала Гелле.

І тут Альфі глянув на мене і *підморгнув!!!* Я, звичайно ж, зашарілася. От дідько!

- Ходи з нами, Удо! – попросив Альфі.
- Та я.... – промимрила я.
- Удо! – з притиском мовила Гелле.
- Гарзд! – погодилась я.

Новий початок?

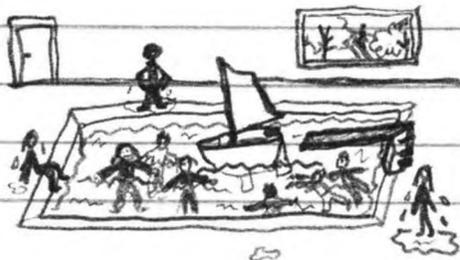
Любий щоденнику,

Іти сьогодні на прогулянку разом з Альфі та Гелле було якось незвично. Вони всю дорогу базікали, роти їм не замикалися ні на мить, а я не знала, що сказати, тож більше мовчала. Я майже певна, що ЗАКОХАНА в Альфі...

Повернувшись з Великого Лісу, я і Гелле не знали, за що хапатися у поспіху, бо сьогодні знову мали їхати на курси, а ми про них цілком забули! Лізбет вже чекала біля авта. Ми хутко запустили собак у вольєр, застрибнули в авто, і Лізбет відразу рвонула з місця.

Альфі сказав мені та Гелле «Бувайте!» й помахав нам рукою, коли ми сідали в авто, а я помахала йому у відповідь!!! (Серце мені ледь не вискакувало з грудей!)

Цього разу заняття відбувалося у басейні. Це було круто! Ми плавали вдягнені та взуті, щоб відчутти,

який важкий намоклий одяг. Бо коли впадеш з палуби у воду у відкритому морі, не матимеш часу зняти з себе вбрання. Ми також трохи повчилися, як рятувати на воді. Хтось стрибає у басейн, інший стрибає вслід і допомагає потерпілому виринути на поверхню. Мені випало рятувати ХРИСТІАНА! Бе-е-е-е! Нічого приємного, м'яко кажучи. (Гелле ДУЖЕ реготала й дражнила мене всю дорогу додому 😊 😊 😊). Але я ЩАСЛИВО уникла випробовування на ньому дихання рот-у-рот!!!!!! Ото була б КАТАСТРОФА!

А потім у басейн опустили яхту «Оптиміст»! Ми мали сидіти в ній по черзі. Інструктор перевертав суденце, а ми випадали в воду! Так часто трапляється, коли яхта скаче на хвилях угору-вниз від ударів потужного вітру у вітрило. Інструктор пояснив, що коли яхта стрибає вгору-вниз, ПІД нею збирається повітря. Нам довелося стрибати в воду й на власні очі переконатися, що під яхтою справді є повітря. Дехто боявся запливати під яхту (не я), але інструктор заплив перший і почекав там на решту. Ми пірнули за ним. Під суденцем справді БУЛО повітря! (Тож не варто боятися, якщо звалишся у воду й потрапиш під яхту). Ми трішки побазікали під водою і випливли на поверхню. Після нас пірнали інші. (Доки одні пірнали під яхту, решта займалася чимось іншим).

Потім ми навчилися, як правильно перевертати яхту назад.
Угадайте, хто добровільно зголосився продемонструвати перед
усім курсом, як це робиться? Еге ж... Христіан.

На закінчення заняття нам дозволили поплавати в басейні,
поступово знімаючи дещо з одягу (уже не треба було плавати
в куртках та черевиках). Я і Гелле намагалися, наскільки це
було можливо, триматися якнайдалі від Христіана.

О-о-о-о-о-о, який БОМБЕЗНИЙ був сьогодні день на
курсах!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Курочки прибувають!

Учорашній і нинішній день ми тримали всі віконця й дверцята курника відчиненими, бо не хотіли, щоб кури, переїхавши до нового помешкання, надихалися випарами морилки. Спробуйте вгадати, коли відбудеться переселення? ПІСЛЯЗАВТРА! Ми з татом замовили трьох курочок. Післязавтра маємо поїхати за ними. Уявляєте, НАРЕШТІ ми теж матимемо домашніх улюбленців, не лише золоті рибки в нас житимуть! Усе готово! Курочки можуть приїжджати!

Щоб навчитися, треба вчитися

«Щоб навчитися, треба вчитися», – полюбляє казати тато. Сьогодні він знову пече банановий хлібчик. Смачний, як завжди. Я беру кілька скибок і йду до Гелле, подивитися, чи вона вдома.

Удома її немає.

– Вона сьогодні в гостях у Мамони, – каже Лізбет.

– Ох, – розчаровано зітхаю я.

– А Стіан?

– Стіан пішов до Нінні.

– Ох...

Якщо вже немає на місці моїх друзів, то я пригощаю банановим хлібцем Лізбет. Потім іду до Платформи. Сиджу там із двома скибками випічки, загорненими кожна зокрема харчовою плівкою. Дивлюся на них, переводжу погляд на Зелений Дім. Але не наважуюся зійти вниз і подзвонити в двері. До того ж перед будинком не видно їхнього авта. Може, їх немає вдома? Я довго стирчу на Платформі, спостерігаючи за Зеленим Домом, і з'їдаю знічев'я обидві скибки бананового хлібця. Беру до рук бінокль, заглядаю у кухонне вікно – знизу ліворуч. Але нікого не бачу всередині. Помешкання видається порожнім – голосів теж не чути. І світло погашене. Куди, до речі, поділася Ерле?

Я повертаюся додому.

– Де Ерле? – запитую тата.

– Златан і Біляна взяли її та своїх хлопчиків до басейну, – каже тато.

– О! А Альфі?

– Вони там усією бандою, – усміхається тато.

– Он як!

Я сама як палець на всю Крокклейву! Але ні, є ще тато.

– Удо, я забув купити корм для курочок! – раптом згадує тато. – Підеш зі мною?

– Не-е-е!

Тато виходить з дому. Мама ще на роботі. Лізбет працює в своєму кабінеті вдома, вона не рахується.

Ось ТЕПЕР я зовсім самотня на Крокклейві...

Камінь

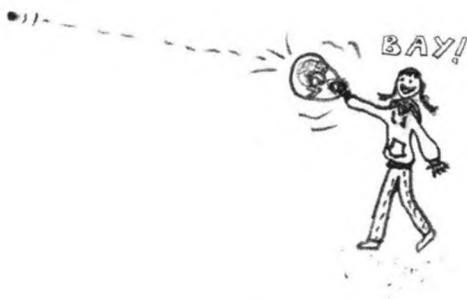
Я виходжу з хати. Тепер, коли наша околиця так раптово опустіла, не знаю, чим зайнятися. Я можу, звісно, робити все, що заманеться, але нічого цікавого не спадає на думку. Я піднімаю з землі доволі величенький, ідеально круглий камінець. (Може, завбільшки з кульку для настільного тенісу? Ні, трохи менший. Навіть удвічі менший за тенісну кульку). Тиняюся перед нашим будинком, підкидаю камінець у повітря і знову ловлю. Я можу підкидати його дуже високо – однаково зловлю. Я вже просто майстриня в підкиданні й упійманні камінця! Спроквола йду в бік тераси, підкидаючи камінчик дедалі вище в повітря. Біля сходів на терасі лежить пластиковий пакет Ерле з футбольним м'ячем усередині (вона брала його з собою до школи). Я піднімаю його, розгойдую в руці, а потім починаю ним крутити. Пакет з м'ячем розкручується щораз більшим колом.

Нараз згадую Пустир після школи того дня, коли ми грали у вибиваного м'яча, а я постійно промахувалася. Тепер Альфі, мабуть, думає, що я цілковита нездара... А це ж не так! Я вирішила, що саме час трохи потренуватися, аби не повторити тодішніх помилок і всім показати, на що я здатна. Особливо Альфі.

Я стою посеред подвір'я, підкидаю вгору камінець і розмахуюся пакетом із футбольним м'ячем, намагаючись відбити

ним камінь. Промахуюся. Камінчик падає на жорстку. Я піднімаю його і роблю нову спробу. Це не цілком схоже на вибиваний м'яч. Не так просто використовувати пластиковий пакет із футбольним м'ячем замість бити – справжньої бити! Але за четвертим разом я таки зуміла поцілити, і камінець з посвистом пронизує повітря! *Yessss!!!* – думаю я. Біжу туди, де впав камінь, піднімаю і знову підкидаю. Мені знову вдалося його

відбити! Якщо виробити навик, усе вдасться заввиграшки! Я гасаю подвір'ям, підбираю зі землі камінець, підкидаю у повітря, замахуюся пакетом і луплю по ньому футбольним м'ячем. Ще один влучний удар, камінець *летить...* *І потрапляє у кухонне вікно в лівому крилі Зеленого Дому!!!!!!!!!!!!*

Спершу я ціпенію, мене мов морозом обсипає, а тоді все-редині зринає непереборне бажання утекти й заховатися. Я озираюся. Ніде нікого. Нікого вдома у нас, нікого в будинку Альфі. А Лізбет не може мене бачити зі свого кабінету. Я оглядаю решту вікон Зеленого Дому. Нікого. Ніхто мене не бачив. Але ж ніби не чути було дзенькоту розбитого скла?.. Я поволі

підходжу до кухонного вікна Альфі. Кухонного вікна Біляни. Халька... О ні, на шибці видніється *тріщина!!!* Невелика, але ж тріщина! От дідько! Я біжу. Мчу до Прибою й ховаюся за стіною Малої Клуни. Сиджу там довго, дуже довго.

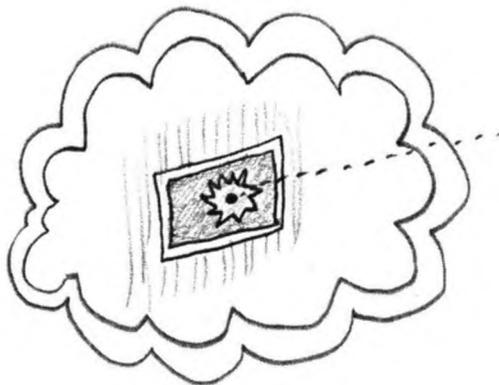
Серце гупає в грудях.

До горла підступає млість.

Я розбила вікно Біляни й Халька! *Я розбила вікно!!!!* Гарзд, не зовсім розбила, але воно тріснуло. Від цього провина не стає меншою! А якщо шибка *зовсім* трісне? От візьме і розсиплеться від тієї тріщини? Таке *можливо...*

Але ж ніхто не бачив, що то я розбила вікно. Я зможу викрутитися, бо ніхто не бачив, що збитків наробила саме я.

Мені боляче стиснуло живіт.

Нескінченність.....

Що ж мені робити? Уявлення не маю... Беру мобільний і телефоную мамі.

– Привіт! – піднімає мама слухавку.

– Привіт, – кажу я і не знаю, що казати далі.

– Маєш якусь справу? – запитує мама.

– Коли ти прийдеш додому?

– Як завжди – на вечерю. А в чому річ? – хвилюється мама.

– Просто так... – кажу я.

– Щось трапилося, Удо? – з підозрою запитує мама. Вона що, ясновидиця, уміє читати думки на відстані?

– Та ні, нічого! Бувай! – квапливо прощаюсь я.

– Бувай! Я скоро буду, – каже мама, і ми обидві кладемо слухавки.

Живіт мені далі судомить. Болить навіть ще більше. Я підводжуся і скрадаюся поза Станцією та будинком Гелле, спершу вгору, потім від будинку Гелле звертаю донизу, у Маленький Лісочок, лише б зробити якнайбільший гак навколо Зеленого Дому. Крадькома вилажу на Платформу. Вони вже повернулися додому! Я падаю долілиць на поміст Платформи. Авто Біляни та Халька стоїть на подвір'ї! Мені стає нестерпно млосно. За якийсь час я наважуюся вийняти зі скриньки бінокль. Звиваючись вужиком, підповзаю до краю Платформи, дивлюся вниз,

на Зелений Дім і кухонне вікно. Там стоять Біляна й Хальк, навпроти самого вікна! Серце мені шалено гупає. Але не видно, щоб вони були стурбовані: готують щось на плиті, ніби нічого й не сталося. Схоже, навіть не помітили тріщини.

Я кладу бінокль до скриньки, хутко злізаю драбиною на землю і біжу додому. Зачиняюся у своїй кімнаті. Намагаюся робити домашні завдання, але де там! Беруся за книжку, однак не можу зосередитися на жодному реченні. До того ж *страшенно* болить живіт!!!! Я підходжу до письмового стола й витягаю одну з шухляд.

Раптом двері рвучко відчиняються. Я всім тілом кидаюся вперед і затуляю собою стіл.

– Не заходь! – скрикую я.

– Агов, Пусенько, чим ти займаєшся? – питає тато, стоячи на порозі.

– Нічим! Вийди! – непривітно буркаю я.

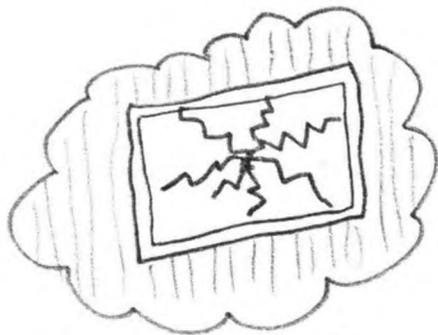
Тато зачиняє двері і йде (мовчки).

– Вечеря за двадцять хвилин! – гукає він уже на сходах.

Я довго сиджу в своїй кімнаті. От дідько! Там, у Зеленому Домі, веселі й щасливі Біляна та Хальк. Вони ні про що не підозрюють, навіть не здогадуються, що я *розбила* їм вікно. (Ну, майже розбила). І втекла... Купити нову шибку коштуватиме, мабуть, дуже дорого, якщо вона таки розсиплеться на друзки від тієї тріщини. Зненацька двері до кімнати знову відчиняються, заходить тато. Я мигцем згрібаю все зі столу до шухляди й замикаю її на ключ.

БІЛЬ У ЖИВОТІ

– Привіт! – каже тато, сідаючи на моє ліжко.

– Привіт! – відповідаю я і сідаю поряд з татом, аби завадити йому, якби він, часом, захотів дослідити, що я ховаю.

– З тобою все гаразд, Удо?

– Так.

– Ти щось зовсім на себе не схожа, особливо сьогодні, – стурбовано каже тато.

– Та ні, все добре, – переконую я, хоча і я, і тато чуємо з мого голосу, що це не зовсім правда.

Тато уважно дивиться на мене й обіймає за плечі.

– Усе добре, – повторюю я, але насправді нічого доброго немає, бо мені СТРАШЕННО болить живіт!

– Ти ж знаєш, що можеш поговорити зі мною геть про все на світі! – мовить тато точнісінько тими ж словами, що й нещодавно мама.

– Так, – намагаюсь я усміхнутися йому.

– Моя маленька, – тато дивиться на мене з такою... татівською ніжністю і любов'ю.

Я трохи випростовую спину і стараюсь говорити рішуче.

– Я сама все владнаю.

– Ти ж не наробиш дурниць, не влізеш у щось небезпечне, правда? – допитується тато.

– Звісно, ні, – брешу я, намагаючись при цьому уявити, який вигляд має брехун, коли каже одне, але знає, як воно є насправді.

Ми ще трохи сидимо з татом на ліжку, потім він підводиться.

– Мушу вийняти вечерю з духовки, – каже він. – Прошу до столу за п'ять хвилин.

– Гаразд, – відповідаю я.

Тільки-но тато виходить з кімнати, я притьмом кидаюся до столу, відчиняю шухляду. Прислухаюся – тато на кухні. Тоді я обережно спускаюся сходами, взуваю в коридорі черевики й вислизаю надвір.

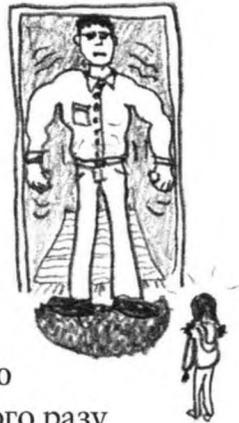
Я йду швидким кроком, дуже рішучою ходою, до Зеленого Дому, піднімаюся на ганок, дзвоню в двері. Я не даю собі часу на вагання, щоб, бува, не передумати, бо не смію, не маю на це права. Я стою і ледь не молюся: лиш би Біляна відчинила двері. Або Альфі чи Петер, чи Філіп. Тільки не...

Двері відчиняються, і, звісно, на порозі виростає постать Халька, який дивиться на мене згори вниз. Я вся аж зіщулилася усередині. Хальк займає собою весь отвір дверей. Я витягаю *щось* з передньої кишені свого светрика з капюшоном, простягаю Халькові:

– Ось, візьміть...

Хальк міряє мене грізним поглядом і бере з моїх рук оце *щось*. Довше я не витримую, збігаю східцями з ганку й щодуху біжу додому. Я жодного разу не озираюся, але мені здається, ніби він досі стоїть на порозі й дивиться мені вслід, може, навіть іде за мною. Удома я влітаю сходами на терасу і вбігаю до вітальні.

– Удо? – долинає з кухні татів голос. – Це ти? Ходи їсти!

Мені залишається тільки увійти до кухні й сісти за стіл. Мама й Ерле вже сидять за столом. Тато здивовано чи, може, й прискіпливо поглядає на мене. Мама – теж. Але обоє нічого не кажуть. Ми вечеряємо. Мені трохи паморочиться в голові.

Раптом хтось дзвонить у двері.

Я перестаю жувати.

Мені здається, що я ось-ось виблюю.

Тато підводиться, виходить у коридор.

Я не блюю.

Але не можу прожувати їжу, здається, ніби шматок у роті набухає. Так, я знаю, що вислів «шматок набухає у роті» є кліше¹⁹, але саме так воно відчувається!!! Я завмираю, щосили прислухаюся. Але чую лише бурмотіння: татів голос і мото-рошний бас Халька.

– Удо! – раптом гукає мене з коридору тато.

Я поволі встаю з-за столу, мама й Ерле дивляться на мене. Мама теж поривається встати, але я махаю їй рукою, щоб не вставала.

– Усе добре, мамо! Я сама все владнаю! – кажу я.

Нервово ковтаю і виходжу в коридор.

Примітка: Кліше – це вислів, сказаний 100 000 разів раніше.
(Ну, може, не аж сто тисяч, але дуже багато разів).

ЛИСТ

У коридорі стоїть тато. І Хальк. Обидва дивляться на мене згори вниз. Я опускаю очі.

– Що це, Удо? – тато простягає мені конверт.

Мені й дивитися не треба, я знаю – це *мій* лист.

– Лист, – тихо відповідаю я.

– Можна мені прочитати?

– Так, – майже шепочу я.

Я не підводжу голови, не наважуюся глянути в очі татові й Халькові!

Я добре знаю, які саме слова читатиме цієї миті тато, бо сама щойно писала їх у своїй кімнаті. На конверті стоїть:

Біляні та Златанові

Від Уди Андреї

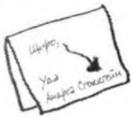
Біляні та Златанові
Від Уди Андреї

Я чую, як тато відкриває конверт, виймає аркуш паперу, складений удвоє. Я знаю, що на згині написано:

Прочитайте!

І намальована стрілка, яка показує у кут аркуша, де видніється підпис (*Уда Андреа*). Я підписалася, щоб вони не мали

сумніву, хто автор цидулки. Шелестить папірець – це тато розгортає листа, кахикає Хальк. Я заплющую очі, уявляючи, як читає тато:

Мені дуже прикро, що я ледь не розбила одне з ваших кухонних вікон, і тепер в шибці тріщина, але я обіцяю відшкодувати ваші збитки. Для цього передаю вам 1743 крони.

Щиро,
Уда Андреа Стоккгейм

Мені печуть очі. Я стою непорушно й знаю, що тато вже дочитав листа. Тато теж кахикнув. Якби мені хоча б *єдиний* раз у житті дозволено було провалитися крізь землю, я провалилась би негайно. Я відчуваю, як тато заглядає в конверт і бачить там гроші. Чую, як він виймає купюри, як бряжчать монетки.

- Що це, Удо? – питає тато.
- Гроші.
- Бачу, але звідки ти їх взяла?
- Це – мої заощадження...
- Усі ці гроші ТВОЇ?
- Так.
- 1743 крони? – допитується тато.
- Так.
- Зі свинки-скарбинки?
- Так.

На мить стає неймовірно тихо.

– Хіба ти не відклала гроші для пуфика-мішка? – дивується тато.

– Відкладала, але це не має значення. Я вже не дуже його й хочу, – кажу я²⁰.

– Удо... – подає голос Хальк (ой, хотіла сказати – Златан).

– Вибачте! – підводжу я погляд на Златана, хоча й знаю, що мої очі повні сліз.

Сльози ручаями течуть по щоках, і я не можу їх спинити. Як мені прикро!

– Можна мені зберегти цього листа? – питає Златан.

– Звичайно, ви ж його вже одержали... – трохи вражено кажу я.

– Я хотів сказати... що твій лист уже є достатнім відшкодуванням!

– Що?

– Я не братиму гроші... Цей лист – величезна відплата за шкоду, – пояснює Златан.

– Але ж... Але ж шибка тріснула... це коштуватиме грошей, щоб... – затинаючись, кажу я.

– Хочеш, я розповім тобі одну історію? – питає Златан.

– Хочу, – відповідаю я, не дуже розуміючи, що відбувається, що він мені розповість.

– Коли я був ще малим хлопчиком і жив у Болгарії, я любив грати в футбол. Одного разу поціливі м'ячем у вікно і розбив найбільше вікно в школі, – мовив Златан.

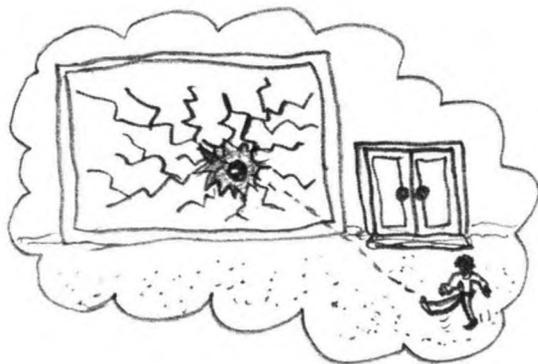
– Ой! Найбільше-найбільше вікно? – аж зойкнула я.

Примітка: Я заощаджувала гроші на пуфик-мішок ДУЖЕ-ДУЖЕ довго. Майже весь рік. Складала до скарбнички УСІ шкільні кишенькові гроші, гроші, подаровані на день народження, і гроші, подаровані бабусею на Різдво, – УСЕ відкладала. Я не купувала солодоців чи одягу... Зовсім нічого не купувала, бо заощаджувала гроші на здійснення свого найзаповітнішого бажання – купівлю особливого, надзвичайного пуфика-мішка. Він жовто-лілового кольору й коштує 1799 крон. Дуже дорогий! Ще добрати б 56 крон, і пуфик мій! Однак відшкодувати збитки, завдані Біляні та Халькові, ЗНАЧНО важливіше. Я так вважаю... Завжди можна знову почати відкладати гроші на пуфик-мішок!

- Еге ж, най-найбільше, – підтвердив Златан.
- Ойой! – знову зойкаю я і шморгаю носом²¹.
- Тож ми з тобою трохи схожі, – несподівано *підморгує* мені Златан.

Я аж ледь здригаюся, що оце сам Хальк *підморгує* мені! Переводжу погляд на тата. Тато усміхається. Якщо я правильно розумію його усмішку, то він цієї миті пишається мною. Я востаннє схлиплю, витираю сльози й усміхаюся Златанові.

Примітка: Найбільше вікно в нашій школі велетенське!

ТРИЩИНА

– Ходімо! – кажу я татові та Халькові.

Я виводжу їх надвір і веду, ступаючи попереду, до Зеленого Дому з тріснутим вікном. Хочу показати їм завдану шкоду, щоб вони не вважали мене ліпшою, ніж я є насправді, і не казали такого, про що можуть потім пожалкувати. Я впевнена: Златан мусить взяти мої гроші. Я показую їм тріщину.

– Де? – прихиляється до вікна Златан (тато теж прихиляється поряд зі Златаном).

– Он там, – тицяю я пальцем.

– Та де ж? – питає Златан, а тато примружує очі, щоб ліпше бачити.

– Та ж ось! – дивуюся я, що вони не помічають тріщини.

– То ж тільки риска, – сміється Златан. – Усе о'кей!

Бачу, тато цілком погоджується з ним, але, як на мене, на вікні видніється таки тріщина, а не риска.

Златан випростується – неймовірно високий і могутній, він нависає наді мною. Я підводжу на нього очі.

Він простягає руку, і хоч я зі страхом згадую його перший потиск, коли він ледь не роздушив мені долоню, готова пожертвувати собою. Це найменше, що я можу зробити, якщо вже він не хоче брати від мене гроші. Я затамовую дихання,

простягаю йому руку, і він її потискає. Міцно. (Трішки боляче, але не дуже).

– Дякую тобі, Удо, за твою чесність і відвагу, – каже Златан.

Я приголомшена його словами.

– Та... дякую навзаєм... Дякую! – і далі не знаю, що казати.

– Наша таємниця, так? – запитує Златан.

– Так!

Ми всміхаємося одне одному, дивимося на тата, а він робить жест, ніби затягує уявну «блискавку» на роті, замикає на замок і викидає геть ключик. Златан усе ще ДУЖЕ міцно стискає мою долоню, але я не скрикую «ой».

Нарешті Златан відпускає мою руку, висипає з конверта гроші, віддає мені, а порожній конверт з листом кладе собі до кишені сорочки й заходить у Зелений Дім.

Я стою, приголомшена, з повними пригорщами грошей. Підводжу очі на тата. Він підходить і радісно обіймає мене. Потім кладе руки мені на плечі й, зазираючи мені у вічі, каже:

– Я дуже пишаюся тобою, донечко! Ти – молодець!

– Та де таааам, – відмахуюсь я, але насправді дуже собою задоволена.

– Татова юнка, – гордо мовить тато.

Ми вдвох повертаємося додому.

Мама й Ерле досі вечеряють. Ми з татом сідаємо за стіл. Я запихаю гроші назад до передньої кишеньки светра. Мама й Ерле запитально дивляться на нас.

– Де ви були? – цікавиться Ерле.

– Прогулялися трішки, побалакали з сусідом, – каже тато цілком буденним голосом.

Він непомітно підморгує лише мені, а я – йому. Більше цієї теми ми не торкалися. І мама з Ерле теж не розпитували. Напевно, здогадувалися, що справа делікатна.

Того вечора ми мали гарну й затишну родинну вечерю.

Як назвати курочок?

Доки ми їмо, тато розповідає, що він закупив курячий корм, а ще чималенький мішок сухої кукурудзи – буде курочкам на десерт по суботах.

– А як називатимуться наші кури, тату? – запитує Ерле.

За столом зав'язується жвава розмова з приводу курячих імен. На мамину думку, вони мали б називатися Берта, Моніка й Нісі, бо так називалися її подружки, ще коли вона вчилася в Англії (і дотепер вони, звісно, так називаються). Тато хотів би їх назвати Сате, Чоп-Суї і Тікка-Массала. Мама регоче, аж за живіт хапається. Але я скептично ставлюся до татової пропозиції, бо здогадуюся, куди він хилить. Усі його імена є нічим іншим, як стравами з курятини!

– Навіть не сподівайся, тату, що ЇСТИМЕШ наших курочок!!! – кажу я страшенно грізним тоном.

Тато лукаво підморгує мені й каже:

– Та ні, що ти, Пусенько, я не їстиму курчат. Мене цікавлять лише яйця, щоб випікати більше бананових хлібців!

Я скося дивлюся на тата. Намагаюся надати своєму личку суворого виразу, щоб татові навіть найменший сумнів не закрався, що він таки зможе коли-небудь поласувати курятинкою.

Ерле хоче назвати курочок Курча-Тім, Курча-Пауль і Курча-Франк (вона ще така ДУРНЕНЬКА). Я назвала б їх Ангелікою, Авророю та Еллою. Це, мабуть, найгарніші дівочі імена з-поміж усіх, які я знаю. Спляча Красуня називалася, до речі, Принцесою Авророю, а Aurora borealis означає «північне сяйво»! Одна дівчинка, з якою я познайомилася одного разу на канікулах у Данії, мала ім'я Елла. Вона була дуже класна! Ім'я Ангеліка складається зі слова «ангел» і назви продуктового супермаркету: АНГЕЛ-ІКА.

Ми бурхливо дискутуємо, але згоди дійти ніяк не можемо. Раптом тато каже, що не можна називати курочок іменами людей, яких ми знаємо особисто або знаємо про них. Не приведи лихо, котрась з курок помре, і мама скаже: «Берта померла, так шкода...», а Берта ж є її англійською подругою. Мало приємного в такій ситуації! З цим усі погодилися без застережень. Довелося викреслити імена Берта, Моніка, Нісі та Елла. Я наполягаю на запровадженні ще одного правила: не називати курочок за назвами страв із них, але тато й мама зі мною не згоджуються. Мама вважає, якщо курочки-дівчатка, то не годиться називати їх хлопчачими іменами, хіба ні? (Кажучи це, мама поглядає на Ерле). Але сеструнця наполягає на своєму.

– Уда ж називала мене все життя Ерленд! І нічого мені не сталося! – аргументує вона.

Виявляється, їй *подобається* називатися Ерленд. Їй байду-же, як її кличуть: Ерленд чи Ерле. Мама змушена поступитися. Гм, – думаю я. – *Коли це молодша сестра стала таким мудрагеликом?*

**Ось так називатимуться
курочки Стоккгейм:**

1: Курча-Паула (Ерле раптом захотіла назвати курку на честь своєї улюбленої плюшевої качки. Тато з мамою не заперечували).

2: Ангеліка (мій вибір).

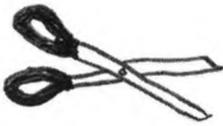
3: Чоп-Суї (Тато заприсягся своєю честю (як то кажуть), що він НЕ приготує китайську страву чоп-суї ані з неї, ані з решти двох).

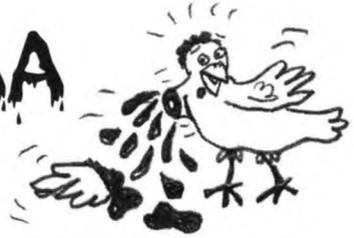
Зрештою, ми прийшли до рішення, що я та Ерле назвемо по одній курочці, а ім'я останній дадуть тато й мама удвох.

OOOOOOOOO! Як я тішуся, що ми нарешті поїдемо забирати наших курочок!!!!

ОБРИЗАНІ КРИЛА

– ЩО????!!! Треба ОБРИЗАТИ курям одне крило? – налякано скрикую я.

– Так, якщо їм досі ще не обрізали. Щоб вони не перелетіли вольєр, – пояснює тато.

Ми їдемо забирати наших курочок. Я й тато сидимо в авті попереду. Я допомагаю татові орієнтуватися за картою, мама й Ерле сидять позаду. День ненормально теплий як на весну, а в авті поламався кондиціонер. Я і тато відчинили вікна. Мамі й Ерле на задньому сидінні добряче дме з наших вікон.

– Але... це не боляче? – питаю я.

– Що саме?

– Обрізати крила курям!

Тато повертає до мене голову й усміхається.

– Чому ж, боляче!

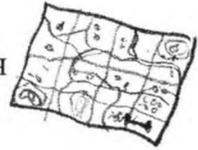
– Їм дають знеболювальне? – допитуюсь я.

– Та ні, у цьому немає потреби. Усе відбувається дуже швидко, – каже тато.

– *Немає потреби?!!* – вражено вигукую я.

Я страшенно шокована тим, що доведеться обрізати курям одне крило, аби вони не могли лігати по-справжньому. У моїй голові не вкладається, як таке можна робити без знеболення! Треба різати по кістці, щоб вона переламалася, чи як? Невже тато нечулий і жорстокий, якщо вважає таку процедуру цілком нормальною?

– Ой, чи не тут нам звертати? – похлоплюється тато, коли ми проминаємо з'їзд зі шосе.

Я дивлюся у карту.

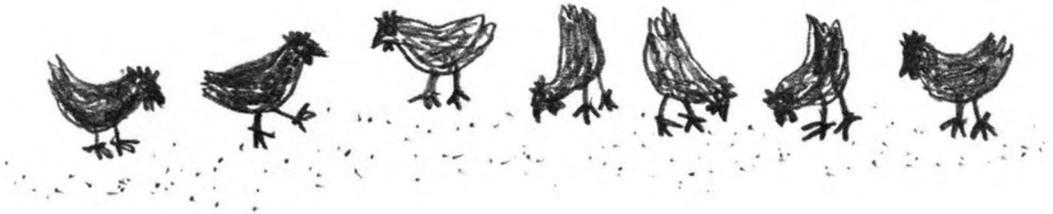
– Ні, не тут, але скоро треба буде повертати ліворуч, – кажу.

Я уважно звіряю маршрут за картою, і ми легко знаходимо хутір, де живуть наші курочки.

Господар хутора виходить нам назустріч, коли ми заїжджаємо на подвір'я, і веде нас до курей.

– Ойой! Диви, скільки курочок, тату!!!! – захоплено вигукує Ерле.

Господар має неймовірно багато птиці. Мабуть, сотня курей ходить за огорожею – як мінімум. Ерле вважає, що не менше тисячі, але вона перебільшує. І трьох з них ми купили. Мені й Ерле дозволено вибирати. Але ж вони всі такі однакові! Усі брунатні. Чеберяють вольером і щось увесь час здьобують зі землі.

Я помічаю одну курочку, ледь світлішу за інших і доволі величеньку. Вона трохи відрізняється від решти, бо легко й невимушено сидить собі на патичку, а не стукотить дзьобом по землі, як усі інші.

– Оту хочу! – показую татові на свою обраницю.

– Ось цю? – перепитує господар, підходячи до курки.

– Так.

– Добрий вибір! – хвалить мене господар.

Він розповідає, що доволі великий, сформований червоний гребінець на голові цієї курки свідчить, що вона ось-ось дозріє до відкладення яєць.

– Коли це станеться? – цікавлюсь я.

– Десь за два тижні, – відповідає господар хутора. (Ще так довго...)

– Вона називатиметься Курча-Паула! – вигукує Ерле, а ми – решта – не проти.

Тато питає, чи обрізане в неї крило, але воно ще не обрізане.

– Хочете обрізати? – запитує господар, дивлячись на тата, і тато каже «ТАК» (!). Він заходить у вольєр і бере з рук господаря Курча-Паулу.

Мама взяла зі собою дві картонні пачки, щоб перевезти у них курочок. Господар складає пачки одна в одну, щоб це було схоже на столик. Тато ставить на нього Курча-Паулу й притримує рукою. А тоді... господар хутора подає татові *ножиці*!!!! Я не вірю своїм очам!

– Якщо ви, дівчатка, боїтеся вигляду крові, то ліпше відверніться! – радить господар і дивиться на тата трохи дивним поглядом.

Для мене ця ситуація зовсім якась божевільна,

Курча-Паула за секунду до того, як тато обріже їй крило!

і я не можу збагнути, як таке допускає мама. Невже вона геть позбавлена того, що називають «материнським інстинктом»? Хіба мами не повинні рятувати маленьких беззахисних звірят, котрі потрапили в біду? Не розумію, як може сміятися тато, ніби все, що відбувається, чудова розвага? Я відчуваю, що тато мене десь розігрує, але не вмію розпізнати, де саме.

– Ні, я хочу дивитися! – рішуче кажу я.

– Я так і думав, Пусенько, – тато хитро всміхається до мене (чи навіть зловтішно, чи якось іще...)

Він розгортає одне крило Курчати-Паули й піднімає вгору ножиці.

– Га? *Кров*??? Ти що, тату! Що ти хочеш зробити з Курчам-Паулою?! – скрикує Ерле. (Вона, видно, не чула нашої з татом розмови в авті дорогою сюди).

Я пильно дивлюся на тата, Курча-Паулу й ножиці. «Бідолашка! Бідолашна Курча-Паула!» – думаю я, але не затуляю обличчя руками, готова дивитися на той жах, що ось зараз має відбутися перед моїми очима.

Тато підрізає найдовші зовнішні пір'їни на одному крилі курки.

– Ось так! – каже він, підносячи Курча-Паулу до обличчя. – Ні краплиночки не боліло, правда ж?

Курча-Паула лише лопотить крильми й квокче у відповідь.

Господар допомагає татові запакувати курку у верхню картонну пачку.

– То ти обрізав пір'я? – ошелешено питає Ерле.

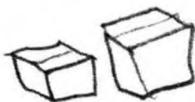
– О-о-о-о! Ти мене надурив! – майже верещу я.

А тато собі сміється. Він навіть шкіри не торкнувся, лише пір'їн.

– Фантазерка ти, Удо! – усміхається тато.

Я почуваюся трохи скривдженою, але розіграш таки вдався, о так! І я теж сміюся. У мене і в тата, до речі, однакове почуття гумору!

Потім я та Ерле вибираємо ще двох курочок. Одну трохи меншу й худішу за інших, а другу – щось середнє, з білими плямками на крилах. Їм тато теж підстригає крила й кладе в картонні пачки. Я визначаюся з іменем отієї середньої, плямистої. Вона буде Авророю (як на мене, ім'я Ангеліка їй зовсім не пасує). А найменша, бідолашка, називатиметься Чоп-Суї – так уже склалося... Курча-Паулу й Чоп-Суї запаковано до однієї пачки, Аврору – до другої. Опинившись у пачках, кури замовкають, ані квокту не чути! Господар каже, це через те, що всередині пачки темно, і кури думають, ніби настала ніч.

Господар ще якийсь час балакає з мамою і татом (чи маємо ми все необхідне й таке інше), попереджає, що в перші тижні кури чубитимуться за право бути «шефом» у громаді. Таке мені дуже НЕ сподобалося. Нам не варто втручатися у їхні «розбірки», хіба вже почнуть дзьобатися до *крові!* (Я втручуся ще задовго до кривавого побоїща, це я вам обіцяю!) Ми дякуємо за допомогу, відносимо пачки до авта й ставимо їх у багажник. А тоді їдемо додому.

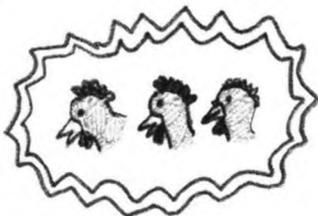
УДОМА

Ерле біжить між мною і татом, ми несемо до вольєра пачки з курми. Я – з Авророю. Вона легка, мов пір'їнка. (Кури набагато легші, аніж нам здається). Ми заходимо до вольєра й випускаємо на волю курочок.

Уявляєте, відтепер ми маємо КУРЕЙ!
Зненацька з-за будинку вигулькує Гелле.

– О, круто! – вигукує вона.

Ми дозволяємо їй увійти до курячої загороди.

Ще за якийсь короткий час приходять Альфі (!), Петер і Філіп. Ми всі напхалися до вольєра й пестимо курочок.

Ерле пояснює, хто є хто. Друзям подобаються вигадані нами імена. Я говорю небагато, почуваюся трохи ніяково перед Гелле та Альфі, не знаю, про що з ними розмовляти. На щастя, можна балакати про курочок, гладити їх, пестити. Тато каже, якщо кури роззявляють дзьобики, наче позіхають, це означає, що вони трохи налякані, відчують стрес. Курча-Паула роззявляє дзьобик, бо Ерле, Петер та Філіп ні на мить не дають їй спокою.

– Не лякайте її! – велю я.

Ерле, Петер та Філіп трохи вгамовуються.

Курча-Паула перестає позіхати. От і добре...

Любий щоденнику,

Оооо, як кльово, що в нас з'явилися курочки!!!! Ні в кого більше таких немає! НАЙЛІПШІ в світі домашні улюбленці (значно ліпші, аніж золоті рибки!). Вони мають гладке, м'якеньке пір'ячко і гарні жовті очка. Зацікавлено дивляться на нас і без упину квокчуть, схиляючи набік голівки, ніби посмикуються. Так потішно за цим спостерігати. Ми всі разом страх як довго пробули сьогодні в курячому вольєрі!!! Я, Альфі (-♥-), Гелле та малюки.

Спершу Курча-Паула, Аврора й Чоп-Суї забилися в один куток загороди й довго не хотіли звідти виходити. Воно й не дивно. Курочки щойно переселилися до цілком нової оселі, нікого з нас не знають. Але потроху курчата осмілилися, почали прохджувати вольєром, а Аврора навіть спробувала злетіти! (Не надто вдало, однак вона зробила СПРОБУ. Це був відважний, мужній вчинок!)

Я ще й завтра, мабуть, спробую погуляти з Гелле та Альфі, бо я також відважна та мужня – так сказали тато і Хальк.

Сподіваюся, курочкам у нас сподобається.

Чим це все закінчиться?

(Мені СПРАВДІ цікаво...)

Спроба

Любий щоденнику,

В автобусі, дорогою до школи, я вирішила не уникати розмов з Гелле й бути до неї привітною, але раптом дещо помітила.

Гелле не мала на руці нашого посестринського браслетика!!!!

Це мене прибило!!! Як таке може бути? ЧОМУ

вона його зняла?! Чи ми вже не найближчі

подружки??! Мабуть, ні, бо коли вийшли з ав-

тобуса біля школи, Мамона та Грета Софія вже

чекали на Гелле, як завжди, і, як завжди, вони утрюх подалися

на уроки. Не уявляю, що іще можна написати про цей випадок,

бо навіть не знаю, що й думати.

Однак, коли Гелле пішла геть з М і ГС, я раптом зосталася на зупинці сам на сам з Альфі (там були, ясно, ще й інші діти, окрім нас). Ми з Альфі навчаємося в одному класі, тож було б дивно, якби ми не рушили разом на заняття. Так і зробили – пішли разом. Я намагалася поводитися з ним невимушено,

спробувала придумати якусь звичну тему для розмови, але почувалася скуто в цій ролі. Бо ж надто довго ігнорувала Альфі й уникала з ним балачок. Ми могли б поговорити про наших курок, але я не знала, що про них розповісти. Чи, зрештою, про будь-що інше. Якась трохи дивна й дурнувата ситуація: ідемо поряд і мовчимо. А ще я ВЕСЬ час червонію – мабуть, таки закохана в нього. Досить йому глянути на мене, і я вже шаріюся. Це просто жах!!!!

О-о-о, якби ж я НЕ була закохана в Альфі, то ЛЕГКО знайшла б, про що з ними теревенити!!!!

Увесь день усе йшло якимось не так. Я не уявляла, як заговорити. Маю на увазі, з Альфі. На перерві видивлялася у натовпі школярів Гелле, але вона, певно, десь воловодилася зі своїми НАЙБЛИЖЧИМИ подружками. Я також зняла з руки свій браслет і поклала його до кишені. Яка ж із Гелле нікчемна подруга! До мене підійшли Аніта й Емма, запитали, чи не хочу я піти з ними на футбольне поле. Я погодилася. І нам було весело, хоч день видався не таким, як я його собі спланувала.

10 поважних причин НЕ мати близьких друзів:

1: Вони легко можуть тебе зрадити.

2: Вони знімуть з руки браслет, який обіцяли носити вічно на знак того, що ми посестри!!!

3: Вони вкрадуть хлопця, у якого ти закохана, просто тобі з-під носа.

4: Раптом виявиться, що не так уже й багато спільних інтересів ви маєте.

5: Мати близького друга, це, правду кажучи, така ДУРНЯ! Близький друг не знімає браслета.

6: То це означає, що ми вже не найщиріші подружки???

7: Цікаво, вона й зараз, цієї миті, разом з Мамоною та Гретою Софією? Невже їм ааааж тааак дууууже весело втрвох?

8: Сподіваюся, вони смертельно нудяться.

9: Чи Мамона й Грета Софія є тепер найближчими подругами Гелле?

10: Це дуже поганий, прикрий список, але воно й добре, хоча й не знаю, чим воно добре. Просто так Є. І крапка!

10 поважних причин НЕ закохуватися:

1: Це дуже збиває з пантелику, бо ти не завжди усвідомлюєш, що ЗАКОХАНА.

2: Ти не сама вибираєш, у кого закохатися. Це стається без твоєї на те волі. Хочеш цього чи ні.

3: Дуже часто той, у кого ти закохалася, не відповідає тобі взаємністю.

4: Страшенно виснажливо думати про людину з ранку до ночі й не знати, про що з нею говорити. Почуватися телепнем і нічим не можти цьому зарадити.

5: Закохані в фільмах ні на що не здатні!!! Лише невідступно думають про коханого чи кохану, не можуть ні їсти, ні пити, ні спати, ні писати, ні малювати, ні читати, ні думати, ні... Ну ось! Ні на що не здатні. Чи мій стан хоч трішки на це схожий? Чи так я закохана в Альфі? Але я попри все не втрачаю апетиту й навіть цієї миті відчуваю невеличкий голод. Та й писати можу – ось пишу саме зараз. Гм...

6: Коли людина закохана, вона постійно відчувається ніби ХВОРОЮ, їй слабко й млосно. Не можу сказати, щоб мені було дуже млосно, я лише ЗАВЖДИ червонію перед Альфі, і це жахливо! Та й хто б хотів постійно почуватися МЛОСНО? У кожному разі, НЕ я!!!

7: Закоханість – це коли можна забути про всіх своїх друзів, навіть про найближчу подругу, бо думками витаєш тільки навколо коханого. Добре, що я вже не маю найближчої подружки. Можна досхочу думати про Альфі, не боячись завдати комусь болю. Так, але ж Я зазнаю болю!

8: АЛЬФІ!!!!!! ♥ ♥♥♥ I LOVE YOU! (Я так думаю...)

9: Про що це я знову склала список?..

10: Цікаво, що зараз роблять наші курочки? Але це не має ЖОДНОГО стосунку до закоханості чи незакоханості.

Ось і великодні канікули, а ми НЕ їдемо до Бабусі! Хоча збиралися! Спершу, коли я про це довідалася, страшенно застилася. Ми ж ЗАВЖДИ їздили до Бабусі на Великдень!!!

– О-о-о, ти... ти велика передумувальниця! – випалила я в обличчя мамі, коли вона сказала, що ми залишаємося вдома. (Знаю, що повелася по-дурному, ляпнула перше-ліпше, що сплигло мені на язик).

Щосили гупаючи по сходах ногами, я піднялася нагору й хряснула за собою дверима кімнати. І, звісно, тієї миті мені відразу трохи відлягло. Гупання і хряскання допомагає... Мама й тато вважають, що недобре полишати курочок самих отак відразу – вони ж тільки-но переїхали до нової оселі. А ще мама має страшенно багато роботи, працює навіть тоді, коли інші відпочивають! Бідолашка! Я їй, ясна річ, співчуваю! Ерле зраділа, бо Петер Долішній з усіма своїми рідними теж залишається удома, то вони зможуть усі великодні канікули, зрання й до вечора, гратися і придумувати собі щораз нові прибацані клуби й таке інше.

Гелле та Стіан знову поїхали в Берген до свого тата. Я пішла до Гелле, щоб попрощатися перед її від'їздом. Нашого браслета вона не мала на зап'ястку. Я нічого не сказала, але ж відсутність браслета про щось каже... Мулько було мені на душі, я не зуміла вдати невимушеність, бажаючи їй «гарної подорожі» та «веселих свят». Гелле чомусь теж мала не надто радісний вигляд.

Я відчула деяку полегшу, коли вони нарешті поїхали.

Альфі, до речі, удома немає. Так чи так, я не пішла б до них і не подзвонила б у двері, навіть якщо він був би вдома. Просто інформую...

Ось кілька фактів:

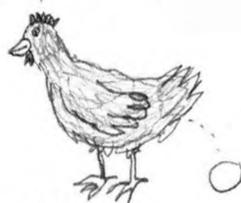
- А) Гелле не носить більше наш посестринський браслет.
- Б) Тому я теж зняла свій браслет.
- В) Таким чином, я більше не маю близької подруги.
- Г) До того ж ми вже з нею не маємо нічого спільного, тому...
- Д) Мабуть, це буде найгівняніший Великдень.

Гав!

Ко-ко-ко!

ПРАВДА

про собак та курей

Я іду до вольєра, сідаю на піддон, який поклав тут тато. Курочки ходять навколо мене, дзьобають землю й щипають траву. Вони випорпали чималу ямку в правому кутку загороди, ніби надумали втікати. Тунель риють чи що? Ну, це їм принаймні заняття надовго! Несподівано Аврора прямує до того закутка, сідає, вмощується, випорпуючи з-під себе на всі боки землю, а тоді починає качатися у пилюці. Вона навмисне вибруднюється. Підходить Чоп-Суї, щось видзьобує, чистить пір'я. Дуже дивно вони поводяться. Курча-Паула теж прямує у закуток до своїх товаришок і раптом сідає верхи на Аврору. Топче її. Ніби їй місця мало в великій загороді! Може, то Ерле навчила Аврору: «Суну напролом, і море нам по коліна!»

Гелле теж інколи полюбляє посидіти у собачому вольєрі, побалакати зі своїми собаками. Вона каже, що собаки дуже добре вміють слухати. Коли їй важко на душі, вона розповідає їм про свій смуток, а вони розуміють її, як щирі друзі, і втішають. (Я знаходила її зо два рази у вольєрі разом з собаками десь відразу після повернення з Бергена, вона розповідала їм про «оту добру подружку» свого тата, а зі мною не бажала про неї говорити).

Я колись робила спроби поговорити отак з Ейстейном, золотою рибкою, але він не виявляв до мене жодного зацікавлення. Може, кури слухатимуть мене, розумітимуть і втішатимуть?

– Привіт, Авроро, Чоп-Суї, Курчатко-Пауло! – звертаюся я до них. – Е-е-ем... моя подруга, Гелле, яку ви вчора бачили, вже не носить нашого браслета...

Кури дивляться на мене, зацікавлено трусять голівками, схиляючи їх набік.

– Уявляєте, як воно буває!!! Тому я теж зняла свій браслет!

Аврора дзьобає щось, а потім теж починає качатися долі, порпати лапами й обсипатися землею. Чоп-Суї та Курча-Паула раз по раз схиляють набік голівки, ось так: цок-цак, цок-цак. І тихенько щось мені квокчуть.

– Ви хоч розумієте, про що я вам тут розповідаю? – запитую я. – Дурнята, правда?

Чоп-Суї і Курча-Паула вибалушують на мене свої круглі очі, крутять голівками й привмовляють стиха:

– Ко-ко-ко!

Потім відвертаються від мене, їх більше цікавить, чим займається Аврора.

Я не знаю, розуміють вони, що я їм кажу чи ні. Я не знаю, байдуже їм чи ні. Мені здається, що якось воно по-дурному сидіти в курнику й розмовляти про дуже потайне зі зграйкою КУРОЧОК. Хіба ні?..

Може, просто кури не вміють так уважно вислуховувати, як собаки. Хто зна...

Чоп-Суї, Курча-Паула й Аврора в своєму улюбленому закутку курячого вольєра.

Сповідання одного бажання

Любий щоденнику,

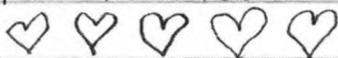
УРАААААА! Я собі купила жовто-ліловий пуфик-мішок!!!!!!! Ось зараз у ньому сиджу. Він ФАНТАСТИЧНИЙ!!!!!! Сьогодні тато покликав мене, звелів узяти свої заощадження, і ми поїхали до крамниці, де продавалися пуфики, про які я так довго-довго мріяла. І Я КУПИЛА СОБІ ТАКОГО!!!! Бо ж тепер мала достатньо грошей! Тато купив собі й мені по ВЕЛЕТЕНСЬКОМУ ріжку м'якого морозива. Ми заприсяглися одне одному, що ні слова не скажемо про морозиво мамі та Ерле, коли повернемося додому.

Ерле навіть ні разу не позаздрила мені (за те, що я маю пуфик-мішок, а вона – ні), бо може сидіти донесхочу в пуфику Петера Долішнього.

Тепер я можу валятися у своєму мішку аж ДО КІНЦЯ ВЕЛИКОДНЯ і ласувати солодощами зі СВОГО ВЕЛИКОДНЬОГО ЯЙЦЯ. Тато сьогодні також подбав про цей солодкий подарунок для нас, а ще знову спік банановий хлібець. І нам дозволять їсти хлібець та великодні цукерки посеред тижня, а не лише на вихідні!

P.S. Мене, здається, таки трохи нудить від усього з'їденого солодкого...

P.S. 2: Тато – НАЙКРАЩИЙ ТАТО НА СВІТІ!

P.S. 3: I LOVE Великдень!!!!

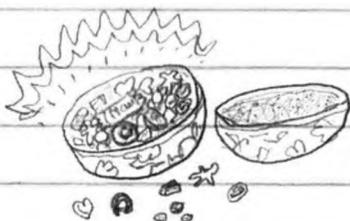
P.S. 4: I LOVE свій пуф-мішок!!!!

P.S. 5: Уже доволі пізно, Ерле давно спить, я теж УЖЕ засинаю. На добраніч!

P.S. 6: ЧУУУУУудовий день.

P.S. 7: На добраніч. Тепер уже насправді...

P.S. 8: Ха, я просто жартую. ДООООоброї НОЧІ!

До серед ночі

Я прокидаюся від дзвінка в двері. У кімнаті темно, але в шибці миготять відблиски світла: *темно – світло – темно – світло – темно – світло...* Дверний дзвінок надривається. Я чую, як встає тато, збігає сходами й відчиняє двері. З коридору долинають голоси, наче б дуже збуджена розмова.

Я вмикаю лампу біля ліжка, дивлюся на годинник.

Він показує 01:47.

Глупа ніч!!!

Що ж трапилось?!!

Потім я чую, що й мама зійшла донизу, звідти чутно ще схвильованішу розмову, потім вхідні двері зачиняються. За вікном проїжджає авто. Я встаю, тихенько скрадаюся через кімнату Ерленд, яка, мирно похрюпуючи, спить у своєму ліжку, виходжу на сходовий майданчик. Стою якийсь час в нерішучості, що ж його робити. Зійти вниз чи ні?.. Я ж УЯВЛЕННЯ не маю, що відбувається!!! На душі муляко. Я дуже налякана.

– Тату?.. – кличу я тихо. – Тату?.. Мамо?

Ніхто не відповідає, хоч я чую, що хтось таки є внизу.

– Тату? – гукаю вже голосніше (відчуваю, як тремтить від страху голос).

Раптом на сходах з'являється мама в халаті з Філіпом на руках! За нею чалапає Петер! Обидва у піжамах! Я нічого не розумію.

– Удо, ти теж прокинулася? Може, зійдеш у вітальню? До тата? – каже мама, підбадьорливо усміхаючись.

– О'кей, – відразу погоджуюсь я, дивлячись услід мамі, яка разом із Філіпом і Петером зникає за дверима кімнати Ерленд.

І хоч я ледь жива з переляку, усе ж рушаю до вітальні.

Посеред вітальні стоїть тато в самих лише трусах. І Альфі! У піжамі!

Ситуація дуже серйозна

– Ой, привіт! – кажу я.

Тато й Альфі дивляться на мене. Альфі має... не знаю... він має *наляканий* вигляд.

– Привіт, Удо! – відповідає тато.

– Що трапилось? – питаю.

– Біляну забрала «швидка», – пояснює тато.

– Як??? – скрикую я, переводжу погляд на Альфі – у його очах повно сліз, він *таки* наляканий.

– У неї раптом почалися перейми, – каже тато.

Я відчуваю, як він намагається говорити м'яко, лагідно й спокійно, однак це йому не *цілком* вдається.

– ЗАРАЗ?!! – вражено вигукую я. – Але ж...

– Так, їй ще не час народжувати, – тато кладе руку на плече Альфі. – Їх везуть до лікарні, а тим часом Альфі, Петер і Філіп переночують у нас.

Але ж Біляна мала б народжувати не раніше, як за місяць!!! Я дивлюся на Альфі. Губи йому тремтять, здається, ось-ось заплаче. Бідолашний Альфі! Бідолашна Біляна! І Златан! І...

– А дитинка? – нараз згадую я. – Адріан! З ним усе добре? Тато глянув на нас, відповів не відразу, а тоді сказав:

– Мусимо сподіватися, що з мамою і дитинкою все буде гаразд!

Він обіймає Альфі за плечі, і Альфі схлипує! Тоді тато обіймає його по-справжньому, як обіймає мене чи Ерле, коли нам важко на душі. Я стою в піжамах, дивлюся на обох, і сльози вже й мені підступають до очей, але тато переводить мову на інше.

– Може, спатимеш цю ніч у вітальні, Удо? Разом з Альфі за компанію? Тоді Петер і Філіп зможуть позичити твоє ліжко...

– Звичайно, – кажу я.

– Не мусите відразу засинати. Можете ще посидіти удвох, якщо хочете... чи подивитися телевізор, пограти в якусь гру, побалакати... Може, заварити вам какао? А потім ми з мамою приготуємо вам ліжечка тут, у вітальні.

НАДЗВИЧАЙНИЙ СТАН

Геть нереальна ситуація. Тато говорить, говорить без упину, а надворі *глуха ніч*, як полюбляє він казати, коли ми довго товчемося по хаті й не хочемо вкладатися до сну, а тут він ще й *какао* хоче нам заварити й дозволяє дивитися телевизор! Це насправду лякає...

Ми з Альфі переглядаємося. Я не знаю, що й казати, а він стоїть сумний та невеселий. Мама заходить до вітальні з моєю ковдрою та подушкою, а також зі спальником та подушкою для Альфі. Потім тато приносить велетенський надувний матрац, призначений для гостей, розстеляє його на підлозі й надуває електричною помпою. Згодом йде на кухню й заварює нам какао. Я дивлюся на годинник на стіні – минула друга година ночі, а ми з Альфі стовбичимо посеред вітальні. Мама застеляє матрац для Альфі, мені стелить на канапі. Приходить з кухні тато з двома горнятками какао зі збитими вершками. Він так і ходить – у самих лише трусах. Напевно, саме таку ситуацію називають «надзвичайною». Ми з Альфі беремо свої горнятка з какао й мовчки сідаємо на канапу.

– Увімкнути вам телевизор? – питає тато й, не чекаючи нашої відповіді, натискає гудзик пульта.

– Усе буде добре, Альфі, – лагідно заспокоює мама, і Альфі киває головою, але по ньому видно, що він зовсім не впевнений, буде все добре чи ні.

– Може, хочете чогось іще? – запитує тато.

Я не знала, що народжувати раніше визначеного терміну небезпечно, але тепер, судячи з поведінки мами, тата й Альфі, здогадуюся, що таки небезпечно. Альфі боїться, бо його мама в лікарні й народжує *надто* передчасно, а я навіть думати боюся про те, чого вони всі так бояться.

Зі мною раптом починає відбуватися щось дуже дивне: коли я бачу наляканого Альфі, сама вже не так боюся; бачачи його зажуреність, відчуваю потребу втішити або принаймні зробити так, щоб він трохи менше боявся і журився!

– Хочеш, подивимося якийсь комедійний фільм, Альфі? – пропоную я. – У нас на полиці стоїть *купа-купезна* різних фільмів, серед них багато смішних. Вибирай, який хочеш!

Я намагаюся додати своєму голосу веселості. Беру Альфі за руку й тягну до полиці, показую, що саме ми маємо. Ось, наприклад, комедії. Альфі мовчки шморгає носом і киває, коли я пропоную дуже старий фільм – «Тупий і ще тупіший», кажу, що він страшенно смішний і придуркуватий. Альфі не бачив

цього фільму, тож я ставлю диск, і ми вмощуємося на канапі.
Заходить мама. Накриває нас пледами.

– Щось тобі ще треба, Альфі? – питає мама.

Він заперечно хитає головою.

– Ні, дякую!

– У вас тут все нормально? – цікавиться тато.

– Так, – відповідаю я, а Альфі мовчки киває.

– То ви не проти, якщо ми підемо й трохи поспимо? – питає
мама.

– Звісно, не проти! Ідіть собі спокійно! – запевняю я.

– Якби щось знадобилося, обов'язково нас розбудить, о'кей? –
додає мама.

– О'кей, – кажу я.

Тато й мама теж трохи засмучені чи, може, теж налякані,
ще трохи стоять, дивлячись на нас, а потім рушають нагору.

Ми з Альфі залишаємося самі у вітальні, дивимося «Тупий
і ще тупіший», попиваємо какао. Посеред ночі. Фільм справді
такий тупий, що годі стримати сміх. Альфі теж сміється. Він,
звісно, не регоче до упаду, ніхто з нас так не регоче, ми просто
підсмішуємося і трішки сміємось.

Потім фільм закінчується.

Неспана ніч

– Ти втомився? – запитую я.

– Ні, – відповідає Альфі, до нього раптом знову повертається смуток.

Я не знаю, чим його розрадити.

– Гадаю, усе буде добре, – заспокоюю я Альфі, хоча сама не знаю, чи буде добре.

Альфі дивиться на мене, але нічого не каже.

– Розповісти тобі одну історію? – озиваюсь знову я.

– Розповідай!

– Бачиш шрам? – я показую слід від рани над одним оком; Альфі киває, а я веду далі:

– Одного дня, давно, давно, давно, давно, коли я ще ходила до дитячого садочка, я з'їхала з гірки-сувалки головою вперед й розрізала собі брову. Крові було море, а потім залишився шрам. Того дня мене з садочка забрав тато, бо в мене з'явилася менша сестричка – Ерленд. Ой, я хотіла сказати, Ерле...

Альфі підводить на мене очі, ніби очікує продовження розповіді чи що.

– Ну, ось така історія, хе-хе, – ніяково кажу я.

Альфі усміхається.

– Ти смішна...

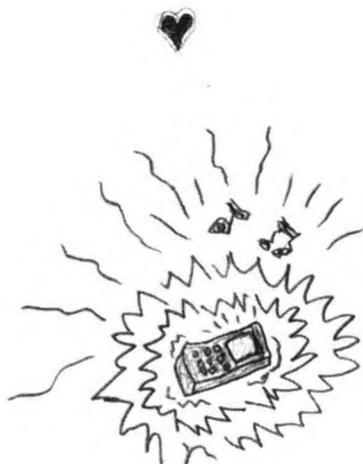
– Е-е-м, що ж, дякую?.. – усміхаюсь я також.

І раптом Альфі починає сміятися. Та ще й як сміятися! Я теж сміюся... Ми сміємося, сміємося, сміємося без угаву.

Я поняття не маю, чому ми сміємося, може, від перевтоми, а може, голова макітриться від неспаної ночі. Але сміятися так добре!

А тоді раптом дзвонить мобільний телефон Альфі...

... CEPEDA ...

... ЧЕТБЕР ...

...П'ЯТНИЦЯ...

...СУБОТА...

ОЙОЙ...

(Такого я й не сподівалася...)

Адріана?

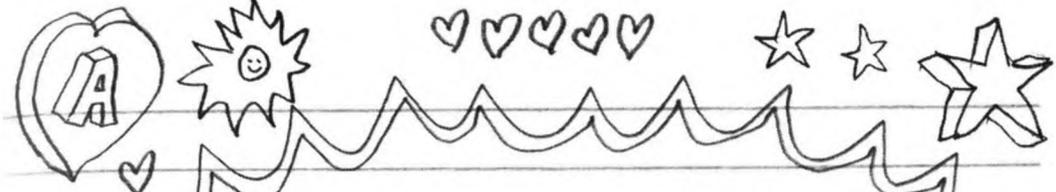
Любий щоденнику,

Вибаач-вибаач-вибаач-**ВИБАЧ**, що не писала **ТАК ДОВГО!!!!**
Я просто не мала часу, чесно!!! **Бо: Я ТА АЛЬФІ ПРОВЕЛИ**
РАЗОМ УСІ ВЕЛИКОДНІ КАНІКУЛИ!!!!!! (Ну, не разом-разом,
бо ж ми не **ЗАКОХАНА ПАРА**, якщо ви так собі подумали.
МИ лише разом проводили час. Бували вдома у мене і вдома
в Альфі, на Прибої і у Великому Лісі, і на Платформі, і в курячій
загороді – **УСЮДИ**. Ми розмовляли й грали в футбол, і грали
в різноманітні ігри, і читали комікси, гойдалися на «тарзанці»
й каталися на велосипедах – я навіть спробувала проїхатися
на його скейтборді!!! Це був найцікавіший, найкрутіший, най-
гарніший Великдень у світі!!!! **EVER!!!!!!!!!!!!!!** І знаєте, що?!! Альфі
тепер має маленьку **СЕСТРИЧКУ!!!!** Про це ми
дізналися від Златана, він зателефонував тієї ночі, коли Альфі
ночував у нас (але ми не спали, сиділи всю ніч у нашій вітальні),
і повідомив новину. Він зателефонував, хоч була глибока ніч (чи
радіше, передсвітання), бо знав, що Альфі дуже хвилюється.

З Біляною і дитинкою усе було гаразд. Біляні зробили операцію – кесарів розтин, і на світ з'явився не хлопчик, а ДІВЧИНКА!!!! Ха-ха-ха! Усі – і лікарі теж – не мали сумніву, що народитися має хлопчик, навіть ім'я йому обрали – Адріан. Тож тієї ночі у вітальні і я, і Альфі вирішили, що сестричка Альфі називатиметься Адріаною, але ми не вгадали. Дівчинку назвали Кларою. Вона така СООООЛОДЕНЬКА!!! Малесенька, не більша за термос, бо ж народилася на шість тижнів раніше. Вона майже весь час спить. Клара й Біляна провели в лікарні кілька днів, про всяк випадок, а потім їх відпустили додому.

Стільки усього трапилося останнім часом на Крокклейві – КУПА!!!! Треба було ретельно записувати все за порядком подій, тоді Я нічого не пропустила б. Однак я цього не зробила! Бо ж мала інші, цікавіші справи. Тепер не так вже й багато подробиць пам'ятаю. Зате дуже добре пригадую, яку полегшуми відчули і якими щасливими були тієї ночі, коли народилася сестричка Альфі. Ми страшенно довго не спали. Зрештою, таки здається, поснули, десь посеред речення, бо не пригадую, аби закінчили розмову. До того ж я зовсім не пригадую, про що ми розмовляли – теревенили про все на світі. Жартували й сміялися.

ЩО ДОБРОГО В АЛЬФІ

1: Він страшенно потішний!

2: Він ЧУДОВИЙ!!!!

3: Він ніколи не всидить на місці, увесь час видурнюється і сміється – неймовірно заводний! Він із тих веселих, дотепних хлопців.

4: Він класно танцює брейк-данс! Уміє ставати в таку чудернацьку стійку на голові, з розчепіреними догори ногами. Виконує її, мов справжній профі. А ще може стояти на одній руці. Дуже крутий брейк-дансер!!!!

5: Ми – друзі!!!!

6: Він... ой, я вже не маю часу на писання, бо спішу на зустріч із ним!!!!!!!!

АЛЬФІ

P.S. Сьогодні пізно ввечері повертається з Бергена Гелле!!!!

настрій, з'являється роздратування чи що, але ми нічого не кажемо. Якесь дивно відчуття.

Та ось ми нарешті виходимо на зупинці біля школи, а там вже стоять Мамона й Грета Софія – чекають на Гелле. Вона біжить до них, ледь обернувшись на ходу, щоб сказати мені «бувай».

Я, Альфі й Ганс Отто прямуємо до свого класу. Позаду біжить Сондре з нерозлучним м'ячем, наздоганяє нас.

Сьогодні Сондре ВЧАСНО прийшов на урок! Учитель Кальдестада невимовно тішився. Дорослі, як на мене, стають щасливими від таких дивних речей...

ЩАСТЯ - ЦЕ...

1: Мати нарешті свій пуфик-мішок, гроші на який відкладалися весь рік!

2: Бути сусідкою Альфі!

3: Бути другом Альфі!

4: Мати тата, який пече бананові хлібці, та ще й як смачно пече!

← (ЧЕСНО
КАЖУЧИ,
СМІЛИВА
ВІВЧИНА)

5: Коли ХАЛЬК називає тебе ЧЕСНОЮ та МУЖНЬОЮ. Це дуже приємне відчуття (дуже приємно почуватися приємно).

6: Що все гарно склалося з Біляною та Кларою, коли народилася Клара!

7: Що Альфі цієї ночі у вітальні мовив до мене: «Ти смішна!» Це, мабуть, найвишуканіші, найромантичніші слова, які я коли-небудь чула від хлопця!!!

8: Відчуття всередині, коли гойдаєшся на «тарзанці»!

9: Що ми вже домовилися, що всі разом – усі школярі Горішньої школи – підемо після уроків на Пустир грати в вибиваного м'яча!

10: -

– Ти розгорнула підручник на вісімдесят третій сторінці, Удо? – долинає до мене голос Кальдестада, і я вже не встигаю дописати список.

Я досягаю книжку з наплічника й тієї миті зустрічаюся поглядом з Альфі. Він усміхається мені, а я – йому. І зовсім не червонію!!!

10: Не шарітися, коли я й Альфі усміхаємось одне одному.

11: УСМІХАТИСЯ Альфі просто так, без причини, і щоб Альфі усміхався у відповідь!

– А твоя яка думка, Удо? – запитує Кальдестад.

Я підводжу голову. Він нависає наді мною, дивиться поверх окулярів, чекаючи на відповідь.

Навмисне так робить. Кальдестад завжди питає учнів, які не уважно його слухають, замість полегшити собі роботу й запитати тих, хто трясє рукою і *хоче* відповідати. Гадаю, то в усіх учителів така звичка. Це ніби їхня винагорода за тяжку працю вчителя. **ВИКРИВАЮТЬ** розтелепу перед усім класом.

– Га? – безтямно бовкаю я. (І червонію...)

Кальдестад ще раз повторює запитання, яке я недочула. Але навіть не сподівайтесь, що я признаюся вам, що це було за питання і чи знала я на нього відповідь, бо воно не має жодного стосунку до описаного тут.

новий хлібець, каву, чай і сік. Біляна розстеляє велетенський килимок. І ми влаштуємо справжній пікнік на моріжку – УСІ РАЗОМ! Біляна приносить Клару, усі сюсюкають до неї, яка вона, мовляв, солоденька, усі хочуть потримати її на руках, урешті Клара не витримує і починає плакати. Тоді вже ніхто, крім Біляни, не хоче брати її на руки. (Ну, не знаю, чи ХОЧЕ Біляна, але в кожному разі, мусить!)

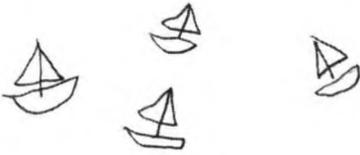
Після пікніка ми – діти й підлітки – йдемо гойдатись на «тарзанці».

Любий щоденнику,

Аврора – Супер-Курка!!! Уявляєш, вона запросто перелетіла загорожу у вольєрі, хоч і має обрізане крило! Оце молодець!!! Вона класна, бо є не просто куркою, а курячою особистістю. Як вже вирішить щось утнути, то утне! Я певна, їй подобається жити у вольєрі в товаристві Чоп-Суї та Курчатка-Паули. Просто Аврорі кортіло дізнатися, як воно там, за парканом. Тепер вона знає...

НАРЕШТІ!!!

Я і Гелле й далі відвідуємо курси яхтсменів-початківців. Сьогодні на занятті ми маємо вийти в море! НАРЕШТІ! Ми дуже хвилюємося, коли прибуваємо до Скансена, одягаємо рятувальні камізельки й сідаємо в яхти. Ми впливемо у фьорд і трохи походимо під вітрилами. Після всієї опанованої теорії я МУШУ справитися з практичним завданням на відмінно!!!

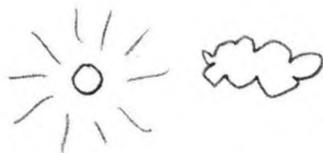
- Можна, я сяду разом з тобою? – несподівано питає Гелле.
- Що? Ти не хочеш окремої яхти? – кажу я аж трохи налякано.
- Ніііі, хочу з тобою.

Я пильно дивлюся на Гелле і не розумію, чому вона відмовляється вийти в море під власним вітрилом. Гелле стоїть, потупивши очі, – хвилюється чи боїться?..

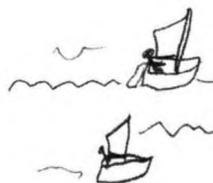
- Та я не проти, – кажу нарешті.

Потім Гелле питає дозволу в інструктора, і нам дозволяють вийти в море вдвох на одній яхті.

ФЬОРД

Ми йдемо під вітрилом, і це несамовито круто! Я неперевершений керманіч, бо саме я стерную. Гелле просто сидить і нічого не робить. Це трохи дратує. Тому я запитую, чи не допомогла б вона мені, і Гелле береться смикати за лінву й повелівати, типу «пливи сюди, повертай туди» – дуже командним тоном! Користі від такої допомоги, звісно, ніякої. Мені доводиться пильнувати за всім, не лише за керуванням яхти.

– Ти могла б перестати? – роздратовано кидаю я.

– Що перестати? – не розуміє Гелле.

– Може, допоможеш по-справжньому, якщо взагалі маєш намір допомагати?

– Я ж допомагаю!

– Пхе! – пирхаю я. – Я сама за всім пильную: і стерную, і правлю вітрилом!

– Як не подобається, відвези мене назад, на берег! – злісно виголошує Гелле.

– Чудово! Так і зробимо! – і я починаю розвертати яхту.

– От і чудово! – буркає Гелле.

– Та ж попусти ливну! – кричу я до неї, і вкотре помічаю, що браслета на її зап'ясті як не було, так і немає ДОСІ. – І ДЯКУЮ тобі за браслетик, який ми мали б носити вічно на знак нашої дружби!

– Що-о-о?! – голос Гелле злий, а може, наляканий; вона застигло дивиться на мене.

– Чому ти його не носиш? – мені здається, що я кажу це в'їдливым тоном, а насправді сльози підступають мені до очей.

– Ти теж не носиш! – викрикує Гелле, голос її тремтить.

– Я його зняла, коли побачила, що ти зняла свій! – сльози вже потоком ллються по моїх щоках.

– Це я зняла, бо ти зняла! – теж кричить Гелле, сльози і їй цебенять з очей.

– ТИ перша зняла, Гелле! – репетую я.

– Ні, ТИ перша!

– НЕПРАВДА! Я ПОБАЧИЛА, що ти без браслета!

– Та, може, я просто забула його одягнути якогось ОДНОГО дня!

– А-а-ах! ЗАБУЛА!!!

– Так, але...

І тут Гелле раптом робить *найбезглуздіше*, що можна зробити на крихтній яхті: **ВОНА ПІДВОДИТЬСЯ НА РІВНІ НОГИ!!!!!!**

SOS!!!

Гелле стоїть на повний зріст, яхта, звісно ж, починає сильно хитатися з боку на бік.

– Сядь! – кричу я.

Але Гелле не слухається, балансує на нетвердих ногах, щосили намагаючись утримати рівновагу.

– Сядь негайно! – зриваюся я на вереск.

У яхті не можна *стояти*! Вона може перевернутися, і тоді... я навіть думати не наважуюся, що тоді з нами трапиться!!!! Посеред глибокого, глибочезного фьорду! Моє серце скажено калатає у грудях, а яхта розгойдується дедалі дужче. Я хочу вхопити Гелле так, щоб самій не довелося вставати. Однак вона так розмахує руками, ловлячи рівновагу, що я не можу її упіймати. Мною трусить і тіпає від страху.

– Гелле, так не можна...

Але вже пізно. Гелле не втримується на ногах і сторчголов падає у воду.

– Ряятуйте! – нажахано волає вона, хапаючи руками повітря, молотячи руками й ногами по воді.

Гелле справді дуже, дуже, ДУЖЕ перелякана! Вона здається неймовірно крихітною і... пропащою, щосили борсається, аж бризки колом здіймаються навколо неї. Мені стає важко дихати. Хтось ніби міцно стиснув у кулаку моє серце або тіло, і я не можу вдихнути в легені повітря. Дихання немов застрягає ще в горлі, у голові паморочиться.

– Гелле! – намагаюся кричати я, але навіть не знаю, чи видобувається звук мого голосу назовні. – Гелле! – роблю я нову спробу, та не чую себе; усе, що я чую, панічне волаання Гелле про допомогу, змішане з морською водою, якою вона кашляє і відпльовується.

Моя НАЙРІДНІША ПОДРУЖКА НА СВІТІ впала за борт!!!
Онде вона борсається і *тоне* просто в мене на очах!!! Я не можу її втратити! Я просто НЕ можу її втратити!!!

І раптом тугий обруч, який стискав моє тіло, наче ослабнув, я можу вдихнути повітря глибоко в легені, а тоді видаю, що маю сили, з себе крик: «ГЕЛЛЕ!!!» Стається таке, у що я ніколи раніше не повірила б, що може статися. Замість

розпачливої, безпорадної паніки мене раптом огортає *цілковитий* спокій! Страху ніби й не було! У голові прояснюється і пульсує одна-єдина думка – я повинна врятувати Гелле! Я знаю, що мушу її рятувати й мушу це зробити ЗАРАЗ! (Усе це я встигаю подумати лише за дві секунди, не більше; час ніби сповільнив свій темп). Я мушу врятувати свою найліпшу подружку, перш ніж стане надто пізно! Не вагаючись ні хвилини, я теж підводжуся на рівні ноги й стрибаю у воду.

Намоклий одяг дуже важкий, але я подумала підпливти до того місця, де борсалася й кликала на допомогу Гелле. Опинившись біля неї, я зробила так, як нас вчили в басейні на заняттях з перевертання яхти й порятунку на воді: підпливла до Гелле ззаду, взяла її голову, повернула догори обличчям, щоб вона не вдихнула й не наковталася забагато води, і не потонула. (Ми вдягнені в рятувальні камізельки, та все ж...)

– Я тримаю тебе, Гелле! Я тебе тримаю! – заспокоюю я подружку, бо вона продовжує репетувати й гамселити навколо себе руками й ногами.

Я бачу, як *смертельно* вона налякана. Може, Гелле у стані шоку, хтозна.

Раптом я відчуваю пронизливий холод. На мить задумуюся, як ми маємо залізти назад у яхту. Намагаюся зробити кілька гребків руками в напрямку яхти, не відпускаючи Гелле, але вона так розпачливо борсається, що справа видається геть безнадійною.

– Ну ж бо, Гелле! Нам треба доплисти до яхти! – кричу я.

– Ряаяяяйте!!!! – голосить Гелле, кашляє і відпльовується, і зовсім не чує мене.

І тоді я теж раптом трохи лякаюся.

Не настільки, щоб відпустити Гелле: вона могла б потонути або нас підхопила б течія.

– Рятуууйте! Рятуууйте!!! – волає Гелле, цупко обхоплює мене й тягне під воду.

Але я знову виринаю, ні на мить не відпускаючи свою найдорожчу подружку. Покинувши спроби змусити її плисти до яхти (вона зовсім мене не чує!), я просто тримаюся поряд і теж кличу на допомогу.

– Рятуууйте! Рятуууйте! Рятуууйте! – репетуємо ми хором, захлинаємося солоною водою, міцно вчепившись одна в одну.

Невже все має скінчитися саме ТАК? – зринає в моїй голові думка...

ПОРЯТУНОК

– ОПУСТИТЬ НОГИ ДОНИЗУ, ДІВЧАТКА! – раптом пробивається крізь наші крики чийсь голос.

Просто позаду нас човен супроводу з дорослим дядьком.

– Опустіть донизу ноги! – ще раз гукає нам інструктор.

Що? Як? Але ж...

Я слухаюся першою.

Перестаю молотити ногами й опускаю їх вертикально в воду. І торкаюся дна! Коли стаю на дно, вода сягає мені майже до підборіддя, але ж я стою!

Я дивлюся на Гелле, яка все ще, розпачливо вчепившись, висить на мені, борсається й щосили репетує. Вона біла, мов полотно, з посинілими губами.

Раптом Гелле теж трохи заспокоюється, вже не б'є руками й ногами по воді, не верещить, а підводить на мене очі. Грима-са на її личку змінюється з переляканої на... на... збентежену?.. здивовану?.. Ні, цей вираз важко витлумачити!

Гелле теж опускає донизу ноги.

І ось ми вже обидві стоїмо по шию в воді.

Стоїмо на дні!

І витріщаємось одна на одну.

А тоді починаємо сміятися. Ми аж заходимося від сміху, регочемо без угаву, аж до кольок у животі. М'язи живота напружуються, і стає дуже БОЛЯЧЕ. Але досить нам перезирнутися, як ми регочемо ще більше, хоч від сміху нещадно болить живіт.

Нас затигнули в човен супроводу й відвезли на берег. Вода у фьорді крижана, ми тремтимо, трусимося й цокочемо зубами від холоду. На причалі нас обгортають величезними, товстими вовняними пледами. Так ми там і сидимо.

Несподіванка

Ми сидимо поряд на краю причалу, а решта курсантів продовжує заняття. (Христіан дуже вправний, нема що й казати).

Ми з Гелле дивимось одна на одну.

– Ти стрибнула за мною у воду, – мовить Гелле зі здивуванням чи захопленням у голосі. – Так мені здалося.

– Звісно! – кажу я. – Ти ж моя найдорожча подруга!

Гелле усміхається.

– Ти не знала, що там мілина, і все ж стрибнула. Ми могли потонути!

Я просто усміхаюся Гелле, бо що тут іще можна сказати.

Я витягаю щось із кишені штанів.

– Поглянь!

Це – браслет, символ дружби, подарований мені Гелле.

– Ох! – вражено охає Гелле.

– Я весь час ношу його в кишені, – кажу я.

– Ох! – знову охає Гелле, дивно вовтузиться під своїм пледом, а тоді випростує з-під нього руку й мовить:

– Глянь!

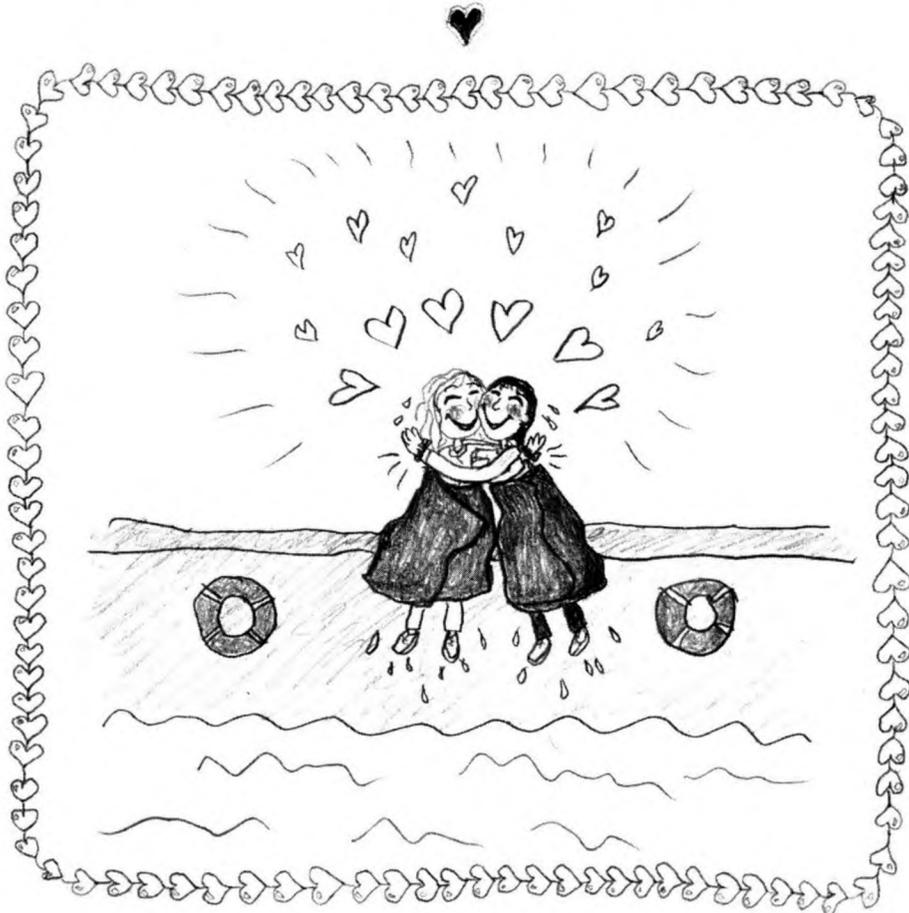
На її долоні лежить такий самий браслет! Вона теж носила його весь час при собі!

– Він лежав у кишені? – запитую я і відчуваю, як бульбашки щастя переповнюють мене.

– Аякже! Ти ж моя найдорожча подружка!

– О! – вигукую я і МІЦНО обіймаю Гелле.

Ми знову одягаємо на зап'ястя свої браслетики.

Після майже-катастрофи

Коли за нами приїжджає моя мама, ми все ще сидимо на причалі, закутані в вовняні пледи, і торохтимо язиками, як ніколи досі. В авті разом сидимо на задньому сидінні, роти нам не замикаються ні на мить до самого дому. Розповідаємо мамі все про нашу майже смертельну пригоду.

– Ми могли потонути, розумієш, мамо? – кажу я.

– Ага, але Уда мене врятувала! – підхоплює Гелле, і я почуваюся дуже гордо.

– Але ж ви мали на собі рятувальні камізельки? – питає мама.

– Аякже, мали! – вигукуємо ми з Гелле в один голос.

– А випали ви на міліні? – розпитує мама.

– Так, НА ЩАСТЯ! – вигукує Гелле. – Тільки Уда не випала за борта, вона СТРИБНУЛА, щоб врятувати мене!

Гелле ніяк не може заспокоїтися. Та і я, власне, теж. Я така горда, що вчинила так, як вчинила, що не розгубилася і не запанікувала.

Мама поглядає на нас у дзеркало заднього огляду. Я бачу її очі, бачу, як вона всміхається.

Коли ми приїжджаємо на Крокклейву, Гелле йде до нас до дому.

Любий щоденнику,

Я і Гелле – найближчі подружки! І завжди такими були! Бо не викинули свої браслетики! І хоч не вдягали їх на руку, зате весь час носили в кишені. Я зняла з зап'ястя свій браслет, бо подумала, що Гелле не хоче носити свій, а Гелле зняла, бо подумала, що я не хочу... Отаке непорозуміння... І ми вже ніколи не з'ясуємо, хто НАСПРАВДІ перший зняв браслет з руки. Зрештою, це не має жодного значення.

Мені здається, що Гелле таки боїться відкритого моря. Однак сподіваюся, вона все ж наважиться наступного разу вийти на яхті самотійно. І стане такою ж вправною, як я... Але якщо захоче правити яхтою зі мною в парі, то я не проти.

ЩАСТЯ - ЦЕ МАТИ НАЙДОРОЖЧУ
ПОДРУЖКУ
НА ІМ'Я

Г Е Л Л Е ! ! ! ! !

РОЗКІШ І РАЮВАННЯ

(і молочні водограї)

Любий щоденнику,

І в школі, і вдома на Крокклейві раптом настало справжнє блаженство – розкіш і раювання²². Я, Альфі та Гелле купу часу проводимо разом, іноді до нас приєднуються Стіан і Нінні. Гелле часто гуляє з Мамоною, Гретою Софією та ще кількома своїми однокласницями, і це нормально, бо ж не мусимо ЗАВЖДИ бути лише вдвох. Кожен має право і на інших друзів. Я і Альфі, скажімо, значно більше часу почали проводити разом з Еммою, Сондре та Анітою з нашого класу (і Гансом-Отто з «Б»-класу). Вони класні! Іноді бувають у нас удома після шкільних занять. (А Ерле й Петер ніяк не вгамоняться з тими своїми клубами. Тобто з будь-якого приводу засновують нові ігрові клуби!)

Примітка: Уявлення не маю, що воно таке – «раювання», але так говорять: РОЗКІШ І РАЮВАННЯ.

Я виходжу гуляти й зустрічаю на подвір'ї перед Зеленим Домом Гелле та Альфі. Я і Гелле – на велосипедах, Альфі – на скейті. Надвір виходить Біляна, вивозить у візочку Клару, просить нас пройтися трішки з нею, лиш би мацьопа заснула. Ми радо погоджуємося. Коли Клара заснула, ми покотили возик назад до Зеленого Дому, поставили в садку перед одним із кухонних вікон, щоб Біляна могла почути, якщо дівчинка прокинеться. Ми втрьох сідаємо в кімнаті Альфі й робимо разом уроки. Покінчивши з уроками, малюємо або читаємо комікси. Альфі гарно малює, але не так добре, як Стіан. Потім Гелле збирається додому на вечерю, мені теж час повертатися додому, тож ми пакуємо наші наплічники й виходимо.

Щоб потрапити в коридор, треба перейти вітальню, а там – Петер, Ерле й Біляна з Кларою. Біляна сидить на канапі й годує грудьми доню. Ерле не зводить з них очей, величезних, широко розплющених.

– Ходімо, Ерле, час вечеряти, – кличу я сестру.

– Ага, зараз, – відповідає Ерле, не в силі відірвати погляду від Біляни з Кларою.

– Не зараз, а *вже*, Ерленд! – з притиском кажу я, і Ерле на решті слухається.

Дорогою додому Ерле каже:

– Так дивно, як немовлята смокчуть молоко зі своєї мами.

– Справді?

– Ага! Соски раптом стають молочними водограями, і молоко просто *розприскується* на всі боки без упину.

– Ну, не *без упину*, – заперечую я.

Ми заходимо в будинок через терасу.

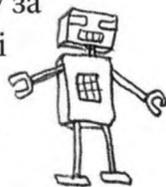
– А ось і дівчатка! – вигукує тато, і ми сідаємо до столу.

– Ну, так, бо оте коричневе на соску, немов стіна, яка зупиняє молоко і не дає йому вибризкуватися назовні! – мовить Ерле.

– Про що це ви розмовляєте? – питає мама.

– Та про грудне молоко, – пояснюю я, повертаюся до тата й мами й по-змовницькому закрочую очі.

– Отам робиться молоко, – веде далі Ерле. – Відразу за коричневою стінкою. Там збираються такі собі крихітні роботи й допомагають робити молоко.

– Що-о?! – не стримуюсь я, бо вже зовсім не розумію, про що вона лепече. – Роботи???

– Там є ніби дві трубочки, якими витікає вироблене молоко, – веде далі Ерле, приставляє два вказівні пальці собі до грудей і показує, як тече молоко.

Я, мама й тато переглядаємося і всміхаємося.

– То ви заходили в гості до Біяни й Клари? – здогадується мама.

– Так, – кажу я.

– Дуже дивно, насправду, – не вгамовується Ерле, – що малята п'ють таке спеціальне молоко, а не звичайне, як решта людей.

– Еге ж, дуже дивно, – погоджується, сміючись, тато.

Любий щоденнику,

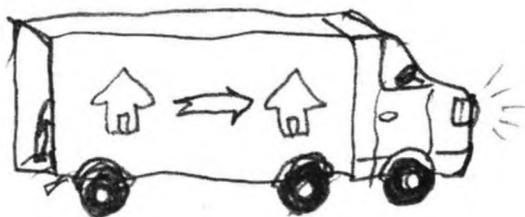
Ерле, моя сестра. НЕЙМОВІРНО дивна й потішна. І Альфі теж дуже милий. До речі, Гелле й Альфі НЕ є закоханою парою. Гелле досі вважає закоханість чимось огидним. На мое щастя... Але як ЗНАТИ, чи ти закохана в когось – по-справжньому закохана, чи тобі просто той хтось дуже подобається? Я УЯВЛЕННЯ не маю! До того ж Альфі ніякий не рокер. Принаймні не такий рокер, якого мені напроорокував тест у глянцевому журналі. Зрештою, тест той був дурнуватий!

ФУРГОН ДЛЯ ПЕРЕВЕЗЕННЯ РЕЧЕЙ!

Багато днів на нашій вулиці Крокклеїв панувала справжня ІДИЛІЯ. (За винятком хіба мами, її поведження зі мною останнім часом дуже дратує, але в цьому нічого нового...) А ще я з'ясувала для себе, що мені зовсім не страшно переходити до старшої, юнацької, школи. Я ж БАГАТЬОХ там знаю! Наприклад, Нінні та Стіана. До того ж ми перейдемо туди разом з Альфі! А також з Сондре, Еммою, Анітою, Гансом Отто та рештою однокласників. Це буде круто-крутезно! Я розмірковую про все це, сидячи в курячому вольєрі. Надворі цілком звичайний, ЧУДОВИЙ день. Світить сонце і все таке інше! Я вийшла з хати просто так, випадково, щоб привітатися з курочками й перевірити, чи не знесли вони, часом, яєчка. (Яєць не було). І раптом побачила...

Перед Зеленим Домом стояв вантажний ФУРГОН!!!

Спершу я НІЧОГО не збагнула. Потім нараз мені згадалися слова Халька, які він сказав татові, коли вони носили колоди до курячого вольєра, щось там було «надто мале» і мовилося про

«переїзд». Моє серце раптом застугоніло, мов *шалене*. Альфі переїжджає!!!

Я зриваюся на рівні ноги й МЧУ до Зеленого Дому, дзвоню в двері й, не чекаючи, доки мені відчинять, влітаю до помешкання. У вітальні сидять Хальк і Філіп.

– Привіт, Златане, а де Альфі? – питаю я у Халька.

– У своїй кімнаті, – здивовано відповідає Златан.

Я лечу далі, вриваюся до кімнати Альфі й вигукую:

– Альфі! Ти не смієш переїжджати!

Альфі сидить у своєму кріслі-пуфику-мішку, ошелешено зводить на мене очі.

– Про що це ти? – питає він.

– Не переїжджай, бо я... я вважаю тебе таким чудовим, і... – белькочу я.

– Удо, я... – намагається щось пояснити Альфі, але я йому не даю й рота розтулити, бо мушу сказати все, що маю сказати, перш ніж передумаю і вже нічого не скажу.

– ...і тепер, коли ми стали друзями, ну і таке інше... і дякую тобі, що ти нікому не розп'якав про оте в Великому Лісі, і...

Альфі підводиться з пуфика, підходить до мене й каже:

– Але, Удо, ми...

– Бо ти мені ПОДОБАЄШСЯ! – несподівано випалюю я і, ясна річ, густо шаріюся і додаю: – І... так... Не переїжджай!

Альфі стоїть просто переді мною. А тоді я роблю щось таке, чого нізащо в житті від себе не сподівалась би:

Я ЦІЛУЮ ЙОГО В ЩОКУ!!!

Альфї вражено дивиться на мене, а потім усміхається:

– Удо, ми не переїжджаємо!

– Як?? А вантажний фургон...

– Це Георг виселяється, – каже Альфі.

– ГЕОРГ? – розгублено перепитую я.

– Так, отой, що мешкає у правому крилі.

– Я знаю, хто такий Георг! То... отже... ти не переїжджаєш? – затинаюсь я.

– Та ні!

– Але ж вас так багато в одному помешканні, ще й Клара з'явилася і взагалі... – усе ще не йму я віри.

– Ми викупили весь перший поверх! – пояснює Альфі. – Наше помешкання і помешкання Георга. І тепер маємо купу місця!!!

– СПРАВДІ? – я почувуюся трохи засоромленою.

– Саме так! – сміється Альфі.

Ми стоїмо одне перед одним. Раптом в очах Альфі спалахує лукавий вогник, він хитро мені всміхається.

– То я тобі дійсно ПОДОБАЮСЯ? – під'юджує він мене, штурхає і підморгує.

– Ет, припини! – відмахуюсь я, але не можу стримати усмішки, бо він такий смішний і прикольний.

– Поцілуєш мене іще? – допитується Альфі, складаючи уста БАНТИКОМ!!!

– Пхе! Ні! – вигукую я, відштовхуючи Альфі від себе (жартома, звичайно).

– А може, ти мене КОХАЄШ? – знову пускає шпильку Альфі, хихочучи.

– Е-е-ет! ПРИПИНИ, АЛЬФІ! – ніби серджуся я, а насправді не стримую сміху, бо він такий... такий...

І ми вже обоє сміємося.

– Може, погуляємо? Покличемо Гелле, можливо, вона теж захоче погойдатися на «тарзанці»! – пропоную я.

– О'кей! – погоджується Альфі.

Коли ми пробігаємо через вітальню, Хальк піднімає голову: він сидить на підлозі й бавиться з Філіпом.

– Привіт і бувай, Златане! – радісно гукаю я йому, усміхаючись. Златан теж мені усміхається.

ПЛАН

Цієї весни геть усе пішло не за планом. Чи може... Що таке, зрештою, ПЛАН? Хіба я мала план?... НЕ знаю.

Звісно, я і Гелле задумали навчитися ходити під вітрилами, і виконали свій задум. А ще я хотіла стати коханою Стіана, але не склалося! На щастя...

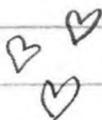

ЩЕ Й ЯКА

ЦІЛОВАНА!!!!!!

Любий щоденнику,

Це мій **най-найостанніший** запис у щоденнику, бо в ньому зовсім не залишилося вільних сторінок... Але я дуже рада, що можу закінчити свої нотатки ось так:

Я ПОЦІЛУВАЛА СВОГО НАЙПЕРШОГО ХЛОПЦЯ!!!!!! ПО-СПРАВЖНЬОМУ!!!!!!

І це Я поцілувала **ЙОГО** першою!!! У шоку!!!

Я почуваюся **неймовірно щасливою**. Хто міг би подумати, що це буде не Стіан, а **АЛЬФІ!!!!**

І хоч усе склалося не так, як планувалося, це була **НАЙКРАЦА В СВІТІ ВЕСНА!**

І на цьому крапка.

Ваша
Уда Андреа Стоккгейм

Літературно-художнє видання

Ніна Е. Грьонтведт

АБСОЛЮТНО НЕЦІЛОВАНА

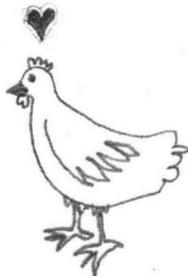
Повість

Для середнього шкільного віку

Переклад з норвезької *Наталя Іваничук*

Головний редактор *Мар'яна Савка*
Літературний редактор *Галина Листвак*
Обкладинка *Анастасія Стефурак*
Технічний редактор *Роман Коник*
Макетування *Орест Попович*

Підписано до друку 18.05.2015. Формат 60x84/16
Папір Holmen Book Cream. Гарнітура Minion Pro.
Умовн. друк. арк. 18,60. Наклад 3000 прим. Зам. № 317/09.

Видавництво **С**тарого **Л**ева

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців
ДК № 4708 від 09.04.2014 р.

Адреса для листування:

а/с 879, м. Львів, 79008
lev@starlev.com.ua
www.starylev.com.ua

Львівський офіс:

вул. Лемківська, 15-А
тел./факс: (032) 240-47-98
моб. тел.: (067) 502-75-12
zbut@starlev.com.ua

Київський офіс:

метро Лук'янівська
вул. Білоруська, 34
тел./факс: (044) 489-14-49
моб. тел.: (067) 341-03-10

Партнер видавництва

Надруковано у ПП «Юнісофт»
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13 б
Свідоцтво ДК № 3461 від 14.04.2009
www.ttornado.com.ua

До міста і до школи

Плями снігу, які залишилися після зими

Тут мешкає Гелле і Стіан і решта

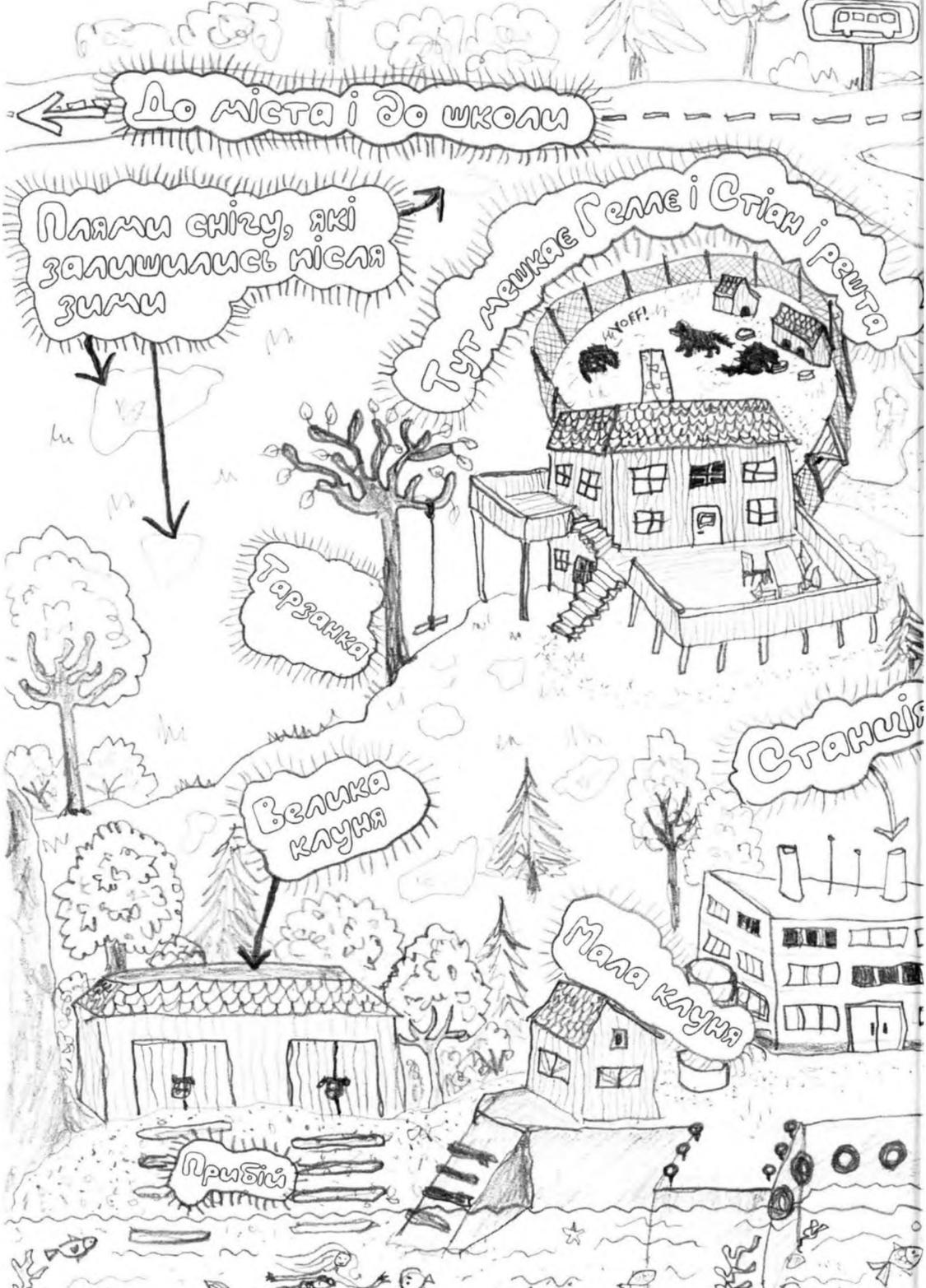
Тарзанка

Велика клуна

Станція

Мала клуна

Прибіл

До Великого Лісу і до Високого Берку

Головне шосе

До порому

Маминиче дерево

Маленький лісочок

Крошкиній вулиця

Платформа

Зелений Дім

Тут мешкаємо ми

Річка

